

Πλημμύρα φτώχειας και άγριας εκμετάλλευσης σαρώνει τη χώρα!

Τείχος μαζικής αντίστασης χρειάζεται να υψώσει ο λαός!

Ποτάμια βαρβαρότητας πλημμυρίζουν τη χώρα και τη ζωή του λαού μας! Παράπλευρες απώλειες και κυρίως ατομική ευθύνη -μας λένε- οι δεκάδες χαμένες ζωές από τις φωτιές και τις πλημμύρες. Φυσικό φαινόμενο -μας λένε- η στάχτη που έγιναν εκατομμύρια στρέμματα, το κατεστραμμένο βίος χιλιάδων και χιλιάδων ανθρώπων.

Αυτά μας λένε οι απολογητές του συστήματος που έχει θεό το κέρδος και αφεντικά τους φονιάδες του πλανήτη. Αυτά μας λέει η κυβερνητική προπαγάνδα και όλο το συστημικό πολιτικό-δημοσιογραφικό προσωπικό. Όλοι αυτοί που εφαρμόζουν και υπηρετούν την πολιτική που δεν δίνει δεκάρα τσακιστή για πυροπροστασία, για αντιπλημμυρικά έργα, ούτε καν για το ξεβούλωμα υπονόμων! Μια πολιτική που δολοφονεί ξανά και ξανά. Από τα Τέμπη, ως τα ασθενοφόρα που δεν υπάρχουν και αφήνουν τους ανθρώπους να πεθάνουν. Και τώρα, μια πολιτική που ρίχνει τον Αντώνη στη θάλασσα και στον θάνατο, γιατί το εισιτήριο σε μια «κανονική χώρα» είναι πιο ακριβό από την ανθρώπινη ζωή.

Αλλά τα εγκλήματα αυτής της πολιτικής είναι διαρκή και το φόντο των «ακραίων καιρικών συνθηκών» που χρησιμοποιείται σαν βολική δικαιολογία

της βαρβαρότητας, δεν είναι καθόλου απαραίτητο για να εκδηλώνεται. Με αίθριο καιρό, λοιπόν, ο Μητσotάκης παρουσιάζει στη ΔΕΘ το νομοσχέδιο που στοχεύει να βυθίσει στη σκλαβιά τους εργαζόμενους, κλιμακώνοντας την επίθεση του τερατουργήματος Χατζηδάκη, που η εφαρμογή του είναι σε πλήρη εξέλιξη! Χωρίς ψίκουλα ούτε για τα προσχήματα, η πολιτική του συστήματος εκβιάζει με τον πιο ωμό τρόπο τον εργαζόμενο λαό: Για να ζήσετε και αφού η ακρίβεια τσακίζει, πρέπει να γίνετε δούλοι χωρίς δικαιώματα!

Για να ζήσουμε, πρέπει να αγωνιστούμε! Μόνο η μαζική πάλη λαού και νεολαίας μπορεί να διαμορφώσει ζώνες και τείχη προστασίας από τις φωτιές και τις πλημμύρες που καίνε και πνίγουν τα δικαιώματα της κοινωνικής πλειοψηφίας. Μόνο ο μαζικός αγώνας εργατών και εργαζομένων μπορεί να απορρίψει τους χυδαίους εκβιασμούς του συστήματος και της κυβέρνησής του, να υπερασπιστεί και να διεκδικήσει ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

**Η ανηλεής ειλικρίνεια του
συστήματος...**

Η χώρα είναι ρηγμαγμένη οικονομικά

και παραγωγικά, όντας εξαρτημένη και παράρτημα των ιμπεριαλιστών της Δύσης, στην οποία «ανήκουμε», αφού αυτή η επιλογή ταυτίζεται με τους όρους ύπαρξης και αναπαραγωγής της άρχουσας τάξης. Ως εκ τούτου και στις δοσμένες συνθήκες της ...«πολυκρίσης» του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος είναι φτερό στον άνεμο των ανταγωνισμών και των επιταγών των «προστατών» της. Η ενεργειακή εξάρτηση επιτείνεται ελέω των «πράσινων» εντολών και συμφερόντων των ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Η διατροφική εξάρτηση βαθαίνει διαρκώς, γιατί το «παράρτημα» έχει κάνει «στρατηγική του» το ξεπάτωμα του πρωτογενή τομέα και «βαριά βιομηχανία» τον τουρισμό και τις μπίζνες με τηλεπικοινωνίες και ενέργεια (το λένε και «κόμβο», δηλαδή πέρασμα όσο και όπως χρειάζεται για τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά).

Με αυτά τα δεδομένα η ζωή, η πρόσβαση του λαού στα πιο στοιχειώδη (διατροφή, ενέργεια) τίθεται σε αμφιβολία! Καθώς η κρίση και οι ανταγωνισμοί φουντώνουν, καθώς απαιτείται (για τους όρους δανεισμού της άρχουσας τάξης) να «πάρουμε» την επενδυτική βαθμίδα, ακόμα και τα διάφορα «pass»-ελεημοσύνες κόβονται και καταργούνται.

συνέχεια στη σελ. 2

**Το καπιταλιστικό κτήνος
είναι ο ένοχος
της αποκτήνωσης
του ανθρώπου**
(σελ. 3)

Απόφαση του Π.Γ. του ΚΚΕ(μ-λ)
Για τις δημοτικές και περιφερειακές
εκλογές στις 8 Οκτώβρη 2023

(σελ. 6,7)

ΣΥΡΙΖΑ

**Μάχη για την προεδρία και για μια
θέση στον ήλιο του συστήματος**

Είναι απόλυτα ενδεικτική του αστικού χαρακτήρα αυτού του κόμματος και η ίδια η διαδικασία που ακολουθείται για την ανάδειξη νέας ηγεσίας. Η εκλογή προέδρου προηγείται της εσωκομματικής συζήτησης (που παραπέμπεται για το Έκτακτο Συνέδριο του Νοεμβρίου), τα μέλη περιορίζονται στον ρόλο χειροκροτητή-ψηφοφόρου προσώπων.

(σελ.8)

Στις φωτιές καιγόμαστε - Στις βροχές
πνιγόμαστε - Φτάνει πια! Να υπερασπιστούμε
τις ζωές μας!

**Η λαϊκή οργή να γίνει αγώνας
ενάντια στο σύστημα που δολοφονεί,
πνίγει, καίει, καταστρέφει**

Να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας! Το θράσος του συστήματος -και κάθε εκφραστή του- θα κοπεί με μαζικούς αγώνες στους δρόμους της αντίστασης. Η εγκληματική πολιτική τους δεν θα σταματήσει αν δεν την σταματήσουμε με τη μαζική οργάνωση και διεκδίκηση πραγματικών, άμεσων, πλήρων αποζημιώσεων και μέτρων προστασίας!

(σελ.11)

Νίγηρας-Πραξικόπημα

**Η Ζώνη του Σαχέλ στη δίνη
τού παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού
ανταγωνισμού και του «πολέμου
όλων εναντίον όλων»**

(σελ. 21)

**Νέο αντεργατικό νομοσχέδιο
Διατάξεις στη διάθεση
της εργοδοσίας
για εκμετάλλευση
χωρίς όρια**

(σελ. 12-13)

Σύνοδος κορυφής BRICS

Ο «παγκόσμιος Νότος» απέναντι στη «Δύση»

σελ. 16

Πλημμύρα φτώχειας και άγριας εκμετάλλευσης σαρώνει τη χώρα!

Τείχος μαζικής αντίστασης χρειάζεται να υψώσει ο λαός!

συνέχεια από σελ. 1

Ταυτόχρονα και παράλληλα και ως βασική διάσταση αυτού του «μοντέλου ανάπτυξης», προωθείται εδώ και πολλά χρόνια η ένταση της εκμετάλλευσης των εργαζόμενων μαζών. Προωθείται η μετατροπή της χώρας ολόκληρης -στον ιδιωτικό αλλά και στον δημόσιο τομέα- σε μια «ειδική ζώνη» χωρίς συλλογικές συμβάσεις, ωράριο, ασφάλιση, με άθλιες αμοιβές και χωρίς κανένα δικαίωμα οργάνωσης, αγωνιστικού συνδικαλισμού, μαζικής πάλης. Πρόκειται για μια αναγκαία πολιτική κατεύθυνση. Αναγκαία για να υπάρχει η «ελπίδα» των λεγόμενων μεγάλων «επενδύσεων» των διεθνών αρπακτικών, τις οποίες περιμένει για να τις «συμπληρώσει» με όρους ασφάλειας η ντόπια «επιχειρηματικότητα». Αλλά αναγκαία και για το ντόπιο κεφάλαιο και την εργοδοσία, που έχουν κάθε συμφέρον (αύξηση κερδοφορίας, ενίσχυση ταξικής κυριαρχίας) από την πολιτική αυτή.

Η υλοποίηση αυτών των πολιτικών και ενώ εξελίσσονται εδώ και χρόνια οι ανταγωνισμοί και η κρίση διεθνώς, γνωρίζει σήμερα μια νέα κορύφωση, καθώς το ένα αδιέξοδο (φτώχεια, ανεργία, άθλιοι μισθοί) συναντά το άλλο (γιγάντια κύματα ακρίβειας στα πιο πλατιά και αναγκαία είδη λαϊκής κατανάλωσης που θέτουν έως και ζήτημα επιβίωσης για σημαντικά τμήματα του λαού μας).

Το σύστημα δια της κυβέρνησης του - αλλά και με όλες τις δυνάμεις που το υπηρετούν- απαντά στο αδιέξοδο με το νομοσχέδιο του υπουργείου Εργασίας. Προφανώς απαντά από τη σκοπιά των δικών του συμφερόντων, των δικών του δεδομένων, των δικών του επιδιώξεων. Και πρέπει να είναι σαφές ότι από αυτές τις επιδιώξεις δεν πρόκειται να αποστεί, ούτε καν να αποκλίσει- οικειοθελώς! Οι δηλώσεις Μητσοτάκη και Γεωργιάδη, οι αναλύσεις μιας σειράς παραγόντων σε έντυπα και ηλεκτρονικά ΜΜΕ που παρουσιάζουν ως «φυσιολογική» ακόμα και «προοδευτική» τη «λύση» της χωρίς όρια σκλαβιάς για τους εργαζόμενους είναι θα λέγαμε (χωρίς βέβαια να τους λείπει το στοιχείο της προπαγάνδας) κατά βάση ειλικρινείς. Είναι ειλικρινείς γιατί εκφράζουν τα συμφέροντα που υπηρετούν, την ίδια τη φύση της τάξης τους και του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Γι' αυτό ακριβώς η πολιτική τους είναι ανηλεής απέναντι στον εργαζόμενο λαό και θα γίνονται ολοένα πιο αδιάστακτη απέναντί του, όσο αυτό τους το επιτρέπει τα δεδομένα της ταξικής και πολιτικής πάλης.

Την ίδια, εξάλλου, βάση έχουν και οι υποτιθέμενες «κριτικές» της αντιπολίτευσης και «προοδευτικών» εργατολόγων, που μέσα σε αυτό το νομοσχέδιο που στέλνει τους εργαζόμενους στην κόλαση αναζητούν να διαχωρίσουν τα «θετικά» του στοιχεία! Και όλοι αυτοί έχουν ως βάση της πολιτικής τους τα συμφέροντα και τις απαιτήσεις του συστήματος, ενώ στην «καλύτερη» περίπτωση κάποιοι από αυτούς φαντασιώνονται στις δοσμένες συνθήκες και στον δοσμένο συσχετισμό ένα «άλλο σύστημα» με πιο «λείες» και ανε-

κτικές για τα συμφέροντα των εργαζόμενων πολιτικές.

... και το ερώτημα του καιρού μας

Τίθεται έτσι ξανά και με βάση τη βαρύτητα του νομοσχεδίου αυτού το ερώτημα του καιρού μας. Αντίσταση ή υποταγή; Πρόκειται για ένα ερώτημα που τέθηκε πολλές φορές με ένταση και τα προηγούμενα χρόνια, αλλά γίνεται όλο και πιο πειστικό για τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Ακριβώς γιατί η υποχώρηση και η αποσυγκρότηση της πάλης προσθέτει διαρκώς νέα αδιέξοδα, επιδεινώνει τους όρους της ζωής του λαού. Είναι ένα ερώτημα που επειδή δεν μπορεί να απαντηθεί «συνολικά» και «καθολικά» και σε μια μέρα, έχει και τις πιο συγκεκριμένες πολιτικές εκφράσεις του: Οργάνωση και συγκρότηση δυνάμεων αντίστασης και πάλης ή παραίτηση/διάχυση/ακτιβισμοί με λιγότερες ή περισσότερες κοινοβουλευτικές αυταπάτες;

Αυτό που οπωσδήποτε χρειάζεται (ξανά) να επισημανθεί σε σχέση με το ερώτημα αυτό και τους όρους απάντησης του, είναι ότι το ερώτημα αυτό δεν πρόκειται να απαντηθεί ούτε «στα καλά καθούμενα». Δεν δημιουργήθηκε «ξαφνικά» η πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας και με όσα αυτή σημαίνει για τα σωματεία, τους συλλόγους, τις γειτονιές, την καθημερινή πολιτική και ταξική πάλη. Δεν έπεσε από τον ουρανό η τάση των «χαμηλών προσδοκιών», όπως λέγεται, που στη βάση της έχει ένα μίγμα «αποδοχής» των (οικονομικών, κοινωνικών, κ.λπ.) ορίων που βάζει η εκάστοτε πολιτική του συστήματος μαζί (και κυρίως αυτό) με τη μοιρολατρική θεώρηση «δεν μπορούμε να αλλάξουμε τίποτα». Όλα αυτά δεν είναι «εγγενή στοιχεία» των λαϊκών μαζών και της νεολαίας, που όπως το ζήσαμε και όλα τα τελευταία χρόνια αναζητούν όρους να εκφράσουν την οργή τους, την αντίθεση τους στις πολιτικές του συστήματος. Όλα αυτά παράχθηκαν μέσα από μια διαδρομή δεκαετιών, που «αφετηρία» της είχε τη δεξιά ρεβιζιονιστική στροφή στα μέσα του 20ου αιώνα, την υποχώρηση και την ήττα του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Αυτού που υπήρξε ο νους και η καρδιά της πάλης των μαζών στον πλανήτη.

Αν αυτή η προσέγγιση δείχνει «μακρινή» ίσως και άσχετη με τη σημερινή πραγματικότητα και τα ζητήματά της, μπορεί ο καθένας να δει την κατάσταση που επικρατεί στις δυνάμεις που υποτίθεται ότι είναι ή αναφέρονται στην Αριστερά.

- Στον ΣΥΡΙΖΑ (που είναι ένα κόμμα του συστήματος, αλλά αυτό δεν είναι καθόλου δεδομένο ακόμα, ακόμα και στο εξωκοινοβούλιο...) ένας μέχρι πρότινος άγνωστος στα ίδια τα μέλη του κόμματος αυτού, εξ Αμερικής ορμώνοντας, έχει τη δυνατότητα να είναι αν μη τι άλλο υποψήφιος πρόεδρος του. Εκτός, λοιπόν, από τους γνωστούς υποψηφίους με τη γνωστή πολιτική διαδρομή όλων των προηγούμε-

νων χρόνων, και ο Κασσελάκης φέρνει «απαντήσεις» για τις ζητούμενες «προοδευτικές πολιτικές» που ...χρειάζεται ο λαός και η χώρα!

- Η έλευση του νομοσχεδίου «Γεωργιάδη» είναι προφανές ότι πάτησε στα δεδομένα που διαμόρφωσε ο νόμος Χατζηδάκη (4808/21) και πιο σωστά στα δεδομένα που δεν διαμόρφωσε η πάλη ενάντια στον νόμο αυτό. Η γραμμή της ...αγωνιστικής αποδοχής του νόμου 4808 με το διαβόητο «να μείνει στα χαρτιά» (ΚΚΕ) συνοδεύτηκε και από την έμπρακτη αποδοχή του σε μια σειρά περιπτώσεις. Ανάλογη στάση αποδοχής και σιωπηρής συμμόρφωσης είχε τηρηθεί από την πλειοψηφία των δυνάμεων και με τις προηγούμενες αντισυνδικαλιστικές διατάξεις (ΓΕΜΗ-ΣΟΕ κ.λπ.) της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Με αυτά τα δεδομένα, το σύστημα και η κυβέρνηση του προχωρούν παραπέρα την αντεργατική επίθεση, η οποία προφανώς δεν αντιμετωπίζεται με ανέξοδες φωνασκίες, κόλπα και συμβολικούς ακτιβισμούς, αλλά απαιτεί πραγματικό αγώνα.

- Ενόψει δημοτικών και περιφερειακών εκλογών, αποθεώνονται και ξανασερβίρονται στον λαό, από τις δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά, οι χειρότερες αυταπάτες και αποπροσανατολισμοί. Η ηγεσία του ΚΚΕ έχει καταρτίσει «ολοκληρωμένα προγράμματα» για τον ρόλο και τις πολιτικές που «οφείλουν να έχουν» Δήμοι και Περιφέρειες! «Προγράμματα» που αποστρέφονται και ξορκίζουν την ανάγκη οργάνωσης και πάλης των εργαζόμενων και της νεολαίας σε επίπεδο γειτονιών και Δήμων (εξάλλου αυτή είναι σταθερά η πρακτική της Λαϊκής Συσπείρωσης) και παρουσιάζουν σαν διέξοδο απέναντι στα προβλήματα που πνίγουν τον λαό σε αστικά κέντρα και στην περιφέρεια την ανάδειξη ή την ισχυροποίηση της κατάλληλης δημοτικής αρχής ή δύναμης! Ανάλογα οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ «ενώνονται» σε κοινό ψηφοδέλτιο στην Αθήνα και στην Αττική (αλλά όχι αλλού!) για να φέρουν ούτε λίγο ούτε πολύ την «ανατροπή» που ...ξεκινάει από τις κάλπες του Οκτώβρη.

Με όλα αυτά βομβαρδίζεται ο κόσμος του αγώνα και του κινήματος, συνολικά ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία. Το λιγότερο που μπορεί να ειπωθεί, με όλα αυτά

εμποδίζονται να συγκροτήσουν τις απαντήσεις που απαιτεί η βαρβαρότητα του συστήματος. Με δεδομένα όλα αυτά που είναι κάθε άλλο παρά πραγματικές απαντήσεις στην άγρια επίθεση και στα αδιέξοδα του εργαζόμενου λαού, βρίσκουν έδαφος οι πιο αντιδραστικές, φασιστικές και φασίζουσες δυνάμεις και κραυγές. Τέτοια παραδείγματα είναι οι συγκεντρώσεις για τις «ταυτότητες», που ξεχειλίζουν από εθνικισμό και μισαλλοδοξία, οι δηλητηριώδεις για τη λαϊκή υπόθεση δράσεις και παρεμβάσεις των ακροδεξιών-φασιστικών μορφωμάτων που βρίσκονται στη Βουλή. Και γίνεται όλο και πιο φανερό ότι τα μορφώματα αυτά είναι στην κυριολεξία ευπρόσδεκτα από την κυβέρνηση και τα «κλασικά» κόμματα του συστήματος, ακόμα και αν χρειάζονται μια κάποια «επεξεργασία» (όπως δείχνουν οι παρεμβάσεις κέντρων στους «Σπαρτιάτες»), ώστε να γίνουν ακόμα πιο χρήσιμα για την πολιτική και τις στοχεύσεις του συστήματος.

Για να επιστρέψουμε στο ερώτημα του καιρού μας, με όλα αυτά θεωρούμε ότι και σήμερα η θετική απάντηση του ερωτήματος αυτού συνδέεται με το ζήτημα του κομμουνιστικού κινήματος. Με το ζήτημα δηλαδή, της εκ νέου συγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κόμματος και κινήματος στην εποχή μας και στη βάση των όρων που σήμερα τίθενται. Η κατεύθυνση της Αντίστασης, της Διεκδίκησης και της μαζικής πάλης, και όσα αυτή η κατεύθυνση απαιτεί και προωθεί, μόνο στην επαναστατική κομμουνιστική προοπτική μπορεί να «προσβλέπει» και μόνο από αυτήν μπορεί να εμπνέεται και να τροφοδοτείται. Τα βήματα προς αυτή την κατεύθυνση και προοπτική έχουν θα λέγαμε δύο πλευρές, διαλεκτικά συνδεδεμένες. Πρώτον, την πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική ενίσχυση και αναβάθμιση των δυνάμεων -όπως το ΚΚΕ(μ-λ)- που αγωνίζονται και υπηρετούν την κατεύθυνση αυτή. Και δεύτερο, την ανάπτυξη πρωτοβουλιών και προσπαθειών για να βγει στον δρόμο μαζικά η λαϊκή οργή με όρους αντίστασης και διεκδίκησης απέναντι στην άγρια καπιταλιστική επίθεση και τη φασιστικοποίηση, ενάντια στην εξάρτηση, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Ελληνοτουρκικά

Κινητικότητα με αβέβαιη κατάληξη

Πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά θέματα -δηλαδή τα πάντα- θα μπορούσε να είναι η συμπυκνωμένη επικεφαλίδα του νέου γύρου συνομιλιών Ελλάδας-Τουρκίας που ξεκινά σε διάφορα επίπεδα. Μέσα στο διάστημα των περίπου τριών προσηκών μηνών αναμένεται να λάβουν χώρα μια σειρά συναντήσεις αντιπροσωπειών των δύο χωρών. Η αρχή έγινε με τη συνάντηση των δύο ΥΠΕΞ στην Άγκυρα στις 5/9. Θα ακολουθήσει το τετ-α-τετ Μητσοτάκη-Ερντογάν στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ στη Ν.Υόρκη στις 18/9. Παράλληλα θα έχουμε: Πρώτο, τον λεγόμενο πολιτικό διάλογο, μια νέα διπλωματική ορολογία που εισάγεται, που στην ουσία αποτελεί αντικατάσταση-συγχώνευση των γνωστών εδώ και χρόνια «διερευνητικών επαφών», με βασικό επίδοκο την οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ. Δεύτερο, τα «μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης» που θα δώσουν νέες συναντήσεις και αφορούν τη στρατιωτική παράμετρο των ελληνοτουρκικών αντιθέσεων. Τρίτο, την επονομαζόμενη «θετική ατζέντα» συνομιλιών σε πλειάδα ήσσονος σημασίας θεμάτων που θα συνεχιστεί και θα ενταθεί. Τέλος, το Ανώτατο Συμβούλιο Συνεργασίας των δύο χωρών προγραμματίζεται να λάβει χώρα στη Θεσσαλονίκη μέχρι και το Δεκέμβρη. Όλα «τακτοποιημένα», λοιπόν;

Η μείωση της έντασης ανάμεσα στις δύο χώρες που καταγράφεται τους τελευταίους μήνες, από τους θανατηφόρους-καταστροφικούς σεισμούς στη γείτονα και μετά, έχει μία και καθοριστική πολιτική εξήγηση: την απαίτηση των αμερικάνων ιμπεριαλιστών να πέσουν οι τόνοι και να στοιχηθεί ολοκληρωτικά η νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ στο ουκρανικό μέτωπο. Το κεφαλαϊδώς σημασίας αυτό στοιχείο αποκρύπτεται επιμελώς από όλα τα συστημικά ΜΜΕ. Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να βλέπονται και οι τουρκοελληνικές εντάσεις και υφέσεις. Παρά ταύτα, λίγο πριν από τη συνάντηση Γεραπετρίτη-Φιντάν επανήλθαν στο προσκήνιο, σε επίπεδο ρητορικής, η «γαλάζια πατρίδα», η αποστρατιωτικοποίηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου, η μειονότητα της Δυτικής Θράκης και ο απολογισμός των προσφυγικών-μεταναστευτικών ροών που βαίνουν συνεχώς αυξανόμενες. Από την άλλη μεριά, οι αμερικανόπνευστες ζμερείς της Ελλάδας (στόχος των οποίων είναι η άσκηση πίεσης προς την Τουρκία από τις ΗΠΑ και ευσεβής πόθος από ελληνικής πλευράς ο αποκλεισμός της σε θέματα τουλάχιστον ενέργειας) με Κύπρο-Αίγυπτο και Κύπρο-Ισραήλ προχωρούν, με πιο πρόσφατη τη δεύτερη, όπου, πλην των Αμερικανών που έτσι κι αλλιώς επίσημα συμμετέχουν, προτάθηκε η συμμετοχή και της... Ινδίας! Κάτι φαίνεται ότι ζήτησε ο Μόντι κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στη χώρα μας και στο οποίο συναινούν οι Αμερικάνοι.

Στο βάθος όλων αυτών των κινήσεων, η ελληνική πλευρά επιδιώκει την «επιλεκτική απομόνωση» του ζητήματος των θαλάσσιων ζωνών και την προσφυγή στη Χάγη. Όπως, όμως, τονίζουν αστικά ΜΜΕ, κάτι τέτοιο είναι πολύ δύσκολο να συμβεί

και προϋποθέτει μια συμφωνία πάνω σε ζητήματα που άπτονται κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων, όπως ο εναέριος χώρος και τα χωρικά ύδατα (αιγιαλίτιδα ζώνη). Μπλέκει το πράγμα, λοιπόν. Επίσης, η τουρκική πλευρά συνδέει ένα πιθανό συνυποσχετικό προσφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο με τα θέματα που η ίδια θέτει εδώ και 10ετίες, ενώ υπενθυμίζει συχνά ως βασική της τοποθέτηση τη δυνατότητα επίλυσης όλων των εκκρεμών θεμάτων σε διμερή και όχι πολυμερή-διεθνή βάση. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στις δύο εξαρτημένες άρχουσες τάξεις είναι βαθιές, στην προοπτική τους αγεφύρωτες κι επικίνδυνες για τους δυο λαούς.

Το «καλό κλίμα» στη συνάντηση των δύο ΥΠΕΞ την προηγούμενη Τρίτη και η «συγκρατημένη αισιοδοξία» που εκπέμπεται μπορούν να έχουν ως απώτατο βραχυ-μεσοπρόθεσμο όριο ένα «πάγωμα» κι όχι μια αναίρεση των διαφορών. Αυτό, βέβαια, βολεύει τις ΗΠΑ και μένει να φανεί. Πάντως σε τίποτε δεν θύμιζε εκείνη την «εκρηκτική» των δύο πρώην πλέον και στις δύο χώρες ΥΠΕΞ που είχε κάνει αίσθηση. Σε δηλώσεις του ο Γεραπετρίτης ζήτησε συνέχιση του ήρεμου κλίματος, αποφυγή προκλήσεων κι επικαλέστηκε το Διεθνές Δίκαιο. Ο Φιντάν έθεσε με διπλωματικό τρόπο τα θέματα του Αιγαίου, της Ανατολικής Μεσογείου, της μειονότητας και της Κύπρου. Λέγεται ότι ο διάλογος «σπρώχνει» τα θέματα πιο πέρα κι έτσι είναι. Μόνο που κανείς δεν πρέπει να τρέφει αυταπάτες για μακροπρόθεσμες διευθετήσεις με βάση το χαρακτήρα των δύο αρχουσών τάξεων, την ιμπεριαλιστική υποδαύλιση-παρέμβαση και τη φύση της αντιπαράθεσης.

Τελευταίο χαρακτηριστικό επεισόδιο που συνδέεται με τα προηγούμενα, ωστόσο, αποτελούν τα γεγονότα στην Κύπρο που ούτε η παρουσία των δυνάμεων του ΟΗΕ στη νεκρή ζώνη δεν εμπόδισε την εξέλιξή τους. Εκεί έχουν γίνει βήματα στερέωσης της de facto κατάστασης διαχωρισμού του νησιού και διχοτόμησής του. Η Τουρκία/τουρκοκυπριακή πλευρά πιέζει με κάθε τρόπο στην προοπτική των δύο κρατών που είναι και η επίσημη θέση της. Στο στόχο της αυτό δεν λογαριάζει ενέργειες που τη φέρνουν αντικειμενικά σε κόντρα ακόμη και με τους διεθνείς τοποτηρητές των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, εκφράζοντας στο «πεδίο» τη δυσφορία της για μεροληψία.

Η Ελλάδα «βολεύεται» με τη λεγόμενη διεθνοποίηση του κυπριακού ζητήματος, το μπάσιμο, δηλαδή, με θεσμοθετημένο τρόπο των ιμπεριαλιστών στην εξίσωση. Ευελπιστώντας ότι θα «ανταμείψουν» τη στάση της, περισσότερο προσβλέπει στη δική τους συνδρομή, παρά σε μια απευθείας κόντρα με την Τουρκία. Σε κάθε περίπτωση, η προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένων βρίσκεται μέσα στην τακτική και των δύο πλευρών.

Η μεγάλη έλλειψη ενός αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος (με αιχμές το ουκρανικό και τα ελληνοτουρκικά) προβάλλει όλο και περισσότερο στον τόπο μας. Η κάλπικη εικόνα κινητικότητας όλων των αντιδραστικών παραγόντων «εν ου παικτοίς» μπορεί και πρέπει να σπάσει!

Αποψη

Οι λέξεις μοιάζουν λίγες απέναντι στη στυγερή, εν ψυχρώ δολοφονία του 36χρονου βιοπαλαιστή Αντώνη Καρυώτη από μέλη του πληρώματος του Blue Horizon. Σοκάρεται κανείς με τη αποκτήνωση του ανθρώπου και την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής. Ξεκινάει ο αποτροπιασμός, η φρίκη, η απέχθεια, η οργή βλέποντας τα βίντεο της δολοφονίας που ήρθαν στο φως της δημοσιότητας από τους επιβάτες του πλοίου, αλλά και από την προσπάθεια συγκάλυψης που επιχειρήθηκε στη συνέχεια.

Ενώ το πτώμα του Αντώνη επιπλέει στα νερά του κεντρικού λιμανιού της χώρας, το πλοίο της Attica Group (ο μεγαλύτερος όμιλος επιβατηγού ναυτιλίας στη χώρα, ο τρίτος μεγαλύτερος στη Μεσόγειο, ανάμεσα στους δέκα πρώτους της Ευρώπης) συνεχίζει για 45 λεπτά το προγραμματισμένο δρομολόγιο ώστε να τηρηθεί το χρονοδιάγραμμα, έως ότου ο εισαγγελέας δώσει εντολή για την επιστροφή του. «Το πλοίο δεν έχει καμία ευθύνη για το συμβάν», είναι η κυνική ενημέρωση, την ίδια στιγμή που ο Αντώνης έχει δολοφονηθεί σε δημόσια θέα.

Το καπιταλιστικό κτήνος είναι ο ένοχος της αποκτήνωσης του ανθρώπου

Πιο κυνικός, αφού είχε αποκαλυφθεί η δολοφονία, ο αρμόδιος υπουργός Ναυτιλίας Μ. Βαρβιτσιώτης, θλιβερός θιασώτης των συμφερόντων του εφοπλιστικού κεφαλαίου, ξέπλυσε τους θύτες δηλώνοντας ότι «υπάρχουν αυτοί που θρηνούν τον αδικοκαμένο και αυτοί που θρηνούν για αυτούς που φέρουν πίσω ένα μεροκάματο και σήμερα βρίσκονται κατηγορούμενοι για δολοφονία». Μια ωμή πολιτική παρέμβαση-μήνυμα προς κάθε λογής Αρχές που θα «διαλευκάνουν» την υπόθεση, υπέρ των συμφερόντων της πλοιοκτήτριας εταιρείας.

Υπεύθυνοι για τη δολοφονία του Αντώνη είναι τα μέλη του πληρώματος που ενεπλάκησαν στην αποτρόπαια πράξη, αλλά και εκείνα που, ως ανώτερο προσωπικό του πλοίου, διαχειρίστηκαν το «περιστατικό». Ως εκεί θα φτάσουν και η εταιρεία και η κυβέρνηση. Η εταιρεία για να αποκρύψει τις ευθύνες της για την κατάργηση στη πράξη των λεγόμενων πρωτοκόλλων ασφάλειας, που απορρέει από την ανάγκη του κεφαλαίου για μεγιστοποίηση των κερδών. Και το κράτος για να αποκρύψει τις δικές του ευθύνες που υπηρετεί την ανάγκη του κεφαλαίου για κέρδη και ανοίγει τον δρόμο για την ασύδοτη δράση του. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που οι λιμενικές και ελεγκτικές Αρχές απουσιάζουν όταν πρόκειται για τα πρωτόκολλα ασφαλείας, ενώ δίνουν μαζικά το παρών όταν είναι να αντιμετωπίσουν μια ναυτεργατική απεργία. Στο τέλος η «ανεξάρτητη» και «τυφλή» δικαιοσύνη θα βάλει τη δική της σφραγίδα σε ένα ακόμη προσχεδιασμένο σενάριο, βγάζοντας λάδι το σύστημα που υπηρετεί και τα μεγάλα αφεντικά της.

Η δολοφονία του Αντώνη φέρνει εκ νέου και με κρότο στο προσκήνιο την αποκτήνωση του ανθρώπου και την απαξίωση της ανθρώπινης ζωής. Ήδη, τα επιτελεία του συστήματος χύνουν άπλετο μελάνι για να αποπροσανατολίσουν, να αποκρύψουν τις πραγματικές αιτίες. Ήδη, στελέχη και παράγοντες του συστήματος χύνουν κροκοδείλια δάκρυα, εκφράζουν και αυτοί τον αποτροπιασμό τους, ενώ ο πρωθυπουργός επιπρόσθετα δεσμεύτηκε στο μήνυμά του ότι «στη μνήμη του Αντώνη, η Πολιτεία θα

κάνει το καθήκον της» επιρρίπτοντας ευθύνες στον λαό, κάνοντας λόγο για «τη συγγνώμη του συλλογικού αναστοχασμού». Υποκριτές και φαρισαίοι, υπηρέτες και υπερασπιστές, στυλοβάτες και απολογητές, πρεσβευτές του σάπιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος σε διατεταγμένη υπηρεσία, επιδιώκουν να κρύψουν την αποκρουστική, αντιδραστική και βαθιά απάνθρωπη φύση του.

Η αποκτήνωση του ανθρώπου συντελείται σε μια κοινωνία που κυριαρχείται από τον νόμο του κέρδους, που επιβάλλονται οι σάπιες ηθικές και κοινωνικές αξίες της αστικής ιδεολογίας στην εργατική τάξη και τον λαό.

Με το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό κτήνος είναι αντιμετώπιση η ανθρωπότητα, τα δισεκατομμύρια των φτωχών-λαϊκών μαζών, οι εργαζόμενοι, οι απόμαχοι της εργασίας, η νεολαία, οι αδύναμοι. Ένα κτήνος που γιγαντώνεται σε ευθεία αναλογία με το σάπισμα και την παρακμή της ύπαρξής του. Ένα κτήνος που σε συνθήκες βαθιάς και δομικής κρίσης αναπληρώνει την ακόρεστη και αδηφάγα διψά του για κέρδος με το αδυσώπητο ξεζούμισμα των εργαζομένων, με νεκροταφείο κοινωνικών δικαιωμάτων, ξερώνοντας πόλεμο, ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση.

Στις συνθήκες φρίκης και βαρβαρότητας που διαμορφώνει η αχαλίνωτη επίθεση του συστήματος, όχημα και εργαλείο για την πραγμάτωση της απαξίωσης της ανθρώπινης ζωής είναι η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης αστικής πολιτικής καθώς και

η αξιοποίηση των φασιστικών και νεοφασιστικών μορφωμάτων, με το δηλητήριο του εθνικισμού και του ρατσισμού, τις σκοταδιστικές και μεσαιωνικές αντιλήψεις που τα συνοδεύουν.

Στον κόσμο του κτήνους, στον κόσμο του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού δεν χωράνε όλοι. Μετανάστες και πρόσφυγες, εργαζόμενοι, άνεργοι, και συνταξιούχοι, φτωχοί και πληβείοι. Όλοι στη σειρά θυσία στο βωμό του κέρδους. Σε αυτή τη βάση υποβαθμίζεται, έως την πλήρη απαξίωσή της, η ανθρώπινη ζωή.

Αυτή είναι η κανονικότητα που επικαλούνται οι κυρίαρχοι, ώστε να εξασφαλίζεται η απρόσκοπτη κερδοφορία του κεφαλαίου και να επελαύνει η εγκληματική δολοφονική πολιτική του συστήματος και το δόγμα ότι οι ζωές μας δεν μετράνε.

Κανονικότητα είναι, λοιπόν, να καίνε μετανάστες και πρόσφυγες στο δάσος της Δαδιάς, να τους πνίγουν κατά χιλιάδες στο Αιγαίο, να ξεβράζονται τα άψυχα κορμιά των μικρών Αυλάν στις ακτές, γιατί είναι «λαθραίοι». Να δολοφονείται ο νεαρός ρομά για ένα εικοσάρικο βενζίνη ή γιατί δεν στάματησε στον αστυνομικό έλεγχο ή το μικρό κορίτσι που έπαιζε στο προαύλιο ενός εργοστασίου στο Κερατσίνι, γιατί είναι «παραβατικά στοιχεία». Να δολοφονείται ο νεαρός στο Περιστέρι επειδή δεν είχε εισιτήριο λεωφορείου, γιατί ήταν «τζαμπατζής». Να δολοφονείται ο Φύσσας και ο Γρηγορόπουλος, γιατί ο ένας ήταν αντιφασίστας και ο άλλος έκανε βόλτα στα Εξάρχεια. Είναι κανονικότητα να πεθαίνει ο λαός περιμένοντας ασθενοφόρο, οι δεκάδες χιλιάδες θάνατοι στην πανδημία γιατί δεν επιτρέπει η δημοσιονομική πολιτική δαπάνες για την περίθαλψη. Να χάνονται οι ζωές και το βίος του λαού από τις φωτιές και τις πλημμύρες γιατί υπάρχει «κλιματική αλλαγή». Να δολοφονούνται οι εργάτες στα σύγχρονα σκαλοπαζάρα γιατί ήταν «απρόσεκτοι». Να αργοπεθαίνει ο λαός από τη καθημερινή βία της ανεργίας και της φτώχειας γιατί είναι «ανίκανος». Να ξεσπιτώνονται οι λαϊκές οικογένειες από τα τραπεζικά μονοπώλια γιατί είναι «μπαταχστήδες».

Η κανονικότητά τους είναι η αποκτήνωση του ανθρώπου. Να την ανατρέψουμε!

Επιχείρηση συγκάλυψης της δολοφονίας του Πακιστανού εργάτη στον Περισσό

Ο Σιραζ Σαφτάρ από το Πακιστάν, 23 χρονών, εργάτης-φορτοεφορτωτής στη λαϊκή αγορά, δολοφονήθηκε με πολλαπλές μαχαιριές στον Περισσό τα ξημερώματα της 12ης Αυγούστου από ομάδα «αγνώστων», πηγαίνοντας για το μεροκάματο. Οι 4 συλληφθέντες -Έλληνες και όχι «αλλοδαποί»- ισχυρίστηκαν πως επιδίωκαν μόνο να τον... ληστέψουν (βέβαια στο σημείο της δολοφονίας βρέθηκε το κινητό του τηλέφωνο, τι σόι ληστεία θα ήταν αυτή!), η δε αστυνομία αποδέχθηκε την εκδοχή της ληστείας και έκλεισε την υπόθεση!!! Νωρίτερα, αναρτήσεις στο twitter είχαν αποδώσει τον φόνο σε «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» μεταξύ μεταναστών. Γνωστή τακτική αποπροσανατολισμού και συσκότισης των αιτίων, που έχει εφαρμοστεί επανειλημμένα, ακόμα και σε γνωστές δολοφονίες που πυροδότησαν διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις (Φύσσας, Γρηγορόπουλος). Είναι εμφανής η προσπάθεια να συγκαλυφθεί ο ρατσιστικός χαρακτήρας της δολοφονίας αυτής, αλλά και να υποβαθμιστεί και να ξεχαστεί ακόμα και ως γεγονός. Και είναι το ίδιο το αντιδραστικό κλίμα που καλλιεργεί το σύστημα της εκμετάλλευσης, αυτό που στοχοποιεί τους μετανάστες, τους πρόσφυγες, τη νεολαία, αυτό που κηρύσσει την υποταγή στους «ισχυρούς». Είναι η επίσημη φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής που δίνει αέρα στα πανιά και κάλυψη σε κάθε είδους δολοφονικές φασιστικές και ρατσιστικές ομάδες.

Φονικό ναυάγιο με 4 νεκρούς μετανάστες στα ανοικτά της Λέσβου

Η μαζική δολοφονία εκατοντάδων προσφύγων και μεταναστών του προηγούμενου Ιούνη στα ανοικτά της Πύλου, δυστυχώς δεν ήταν η τελευταία... Το πρωί της Δευτέρας 28/8, ένα ακόμα «ναυάγιο» κόστισε τη ζωή σε 4 πρόσφυγες και μετανάστες, ενώ άλλοι 19 διασώθηκαν απ' το λιμενικό, στα ανοικτά της Λέσβου αυτή τη φορά. Τώρα, ήταν οι τουρκικές αρχές αυτές που «αδιαφόρησαν» για τη ζωή των προσφύγων, καθώς -σύμφωνα με την ΕΡΤ- ενώ το σκάφος βρισκόταν 3 ναυτικά μίλια μέσα στα χωρικά ύδατα της Τουρκίας, δεν επενέβησαν αυτοί, αλλά το ελληνικό λιμενικό. Σε άλλες περιπτώσεις είναι οι ελληνικές αρχές αυτές που αδιαφορούν για τη ζωή και επαναπροωθούν τους πρόσφυγες και μετανάστες, έχοντάς τους καταδικάζει σε αυτήν την τραγική μοίρα και όπως ορίζεται η κάθε φορά τροπή της αντιδραστικής ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης.

Αποχή συσσιτίου κρατουμένων στις φυλακές Δομοκού

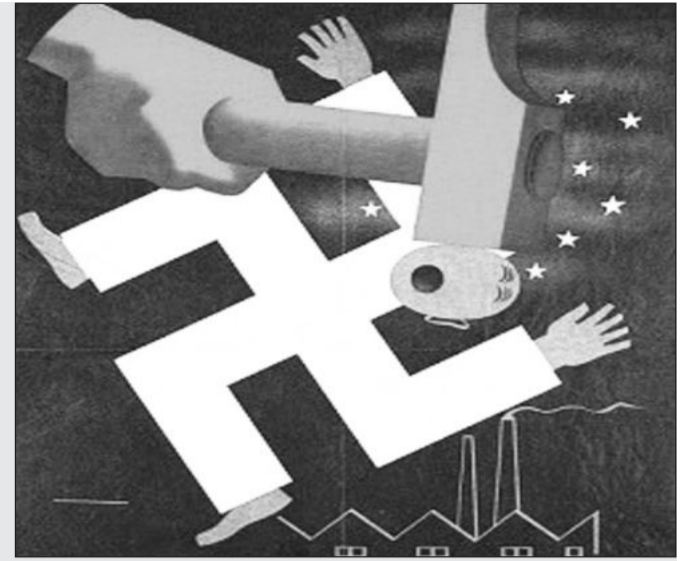
Στις 4/9, κρατούμενοι των φυλακών Δομοκού προχώρησαν σε αποχή απ' το συσσίτιο, μετά την άρνηση της κυβέρνησης να απαντήσει στα αιτήματα που έθεσαν με υπόμνημά τους. Με επιστολή τους προς τον υπουργό Προ. Πο. και άλλους εκπροσώπους των δικαστικών αρχών της χώρας και της Λαμίας, ζητούν να μην επανιδρυσθούν οι φυλακές τύπου Γ, να μην περικόπτονται οι τακτικές και οι εκπαιδευτικές άδειες, διαμαρτύρονται για τον υπερπληθυσμό στις φυλακές και για την έλλειψη στοιχειώδους ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, για τον περιορισμό των μεταγωγών σε αγροτικές φυλακές, για την αύξηση των χρόνων συγχώνευσης των ποινών, για τις καθυστερήσεις σε περιπτώσεις απόλυσης υπό όρους. Αντιδράσεις που γεννά το άθλιο, δήθεν σοφρονιστικό σύστημα, που χειροτερεύει συνεχώς απ' την πολιτική των κυβερνήσεων.

Δημοκρατικά δικαιώματα

Ανενόχλητη η δολοφονική δράση των νέο-ναζι χούλιγκανς

Μια ακόμα δολοφονία από νέο-ναζί είχαμε μέσα στο καλοκαίρι που μας πέρασε. Αυτή ενός νέου ανθρώπου, του 29χρονου Μιχάλη Κατσουρή, οπαδού της ΑΕΚ, που μαχαιρώθηκε το βράδυ της Δευτέρας 7/8 στη Νέα Φιλαδέλφεια, από Κροάτες νέο-ναζί χούλιγκανς. Οι Κροάτες νέο-ναζί δεν είναι «τυχαίοι», ούτε «άγνωστοι». Έχουν εδώ και χρόνια οργανωθεί σε γνωστή λέσχη -τη λεγόμενη «Bad Blue Boys»- έχουν ιστορικές καταβολές απ' τους συμμάχους του Χίτλερ «Ουστάσι» και από τον δοσίλογο Πάβελιτς, αλλά τροφοδοτούνται και από τον σύγχρονο ακραίο εθνικισμό -που πυροδότησαν οι ιμπεριαλιστές στην πρώην Γιουγκοσλαβία τις τελευταίες δεκαετίες- ενώ στήριζαν τον Τούτζμαν. Εκπαιδεύονται στρατιωτικά, θεωρούνται ιδιαίτερα «σκληροί» και έχουν πρωτοστατήσει κατ' επανάληψη σε φονικές επιθέσεις στη χώρα μας και αλλού.

Το πρωί εκείνης της μέρας, δεκάδες βαν και οχήματα γεμάτα με Κροάτες νέο-ναζί της Ντιναμό Ζάγκρεμπ, με τα ξυρισμένα κεφάλια και τους αγκυλωτούς σταυρούς, έμπαιναν για ώρες, χωρίς κανένα πρόβλημα, στη χώρα, περνώντας απ' τα σύνορα της Κακαβιάς. Παρόλο που υπήρχαν προειδοποιήσεις προς τις ελληνικές αρχές, ακόμα κι απ' τις αρχές του Μαυροβουνίου, για την είσοδο «επικίνδυνων οπαδών», αυτοί συνέχισαν ανενόχλητοι την πορεία τους, με αυτοκίνητα (και κάποιοι, μετά, με τον Προαστιακό) μέχρι τη Νέα Φιλαδέλφεια, όπου θα διεξάγονταν ο αγώνας της ομάδας τους με την ΑΕΚ, στο -γνωστό- γήπεδο της ΑΕΚ... Η «Υποδιεύθυνση Αντιμετώπισης Αθλητικής Βίας της Ασφαλείας» μάλιστα, είχε ενημερωθεί 3 ημέρες πριν για την έλευσή τους. Οι «έλεγχοι» που έκαναν οι ελληνικές συνοριακές αρχές ήταν προσχηματικοί, η ενημέρωση που έκαναν για την έλευση των νέο-ναζί έγινε 9 ώρες μετά (!!!), ενώ ούτε οι δικαιολογίες του υπουργού «Προ. Πο.» Οικονομίου για το τι έγινε, ούτε η λεγόμενη απόδοση ευθυνών μετά τη δολοφονία πείθουν κανέναν.

Η συνενοχή του ελληνικού κράτους στο έγκλημα δεν μπορεί να κρυφτεί! Γιατί δεν πρόκειται για «αστοχία» ή για «παραλείψεις», αλλά για πλήρη ανοχή σε φασιστο-ομάδες, στην παρουσία και στη δολοφονική δράση τους. Είτε αυτές είναι «ξένες», είτε ελληνικές. Οι Κροάτες νέο-ναζί μάλιστα, συναντήθηκαν με κάποιους οπαδούς του Παναθηναϊκού, «αδελφοποιημένους» ομογάλακτους τους, που τους βοήθησαν και ενώθηκαν μαζί τους στους συρμούς του Ηλεκτρικού προς τα Πευκάκια. Αναφέρεται πως οι Κροάτες είχαν ήδη εξοπλιστεί, στο Κιάτο, με μαχαίρια, ξύλα, ρόπαλα και μπουκάλια για μολότοφ, που βρέθηκαν μετά επάνω τους.

Η φασιστική δολοφονική βία συνδυάστηκε με την οπαδική πώρωση για τα συμφέροντα των καπιταλιστών επιχειρηματιών του ποδοσφαίρου, με την ομαδοποίηση κάτω από σάπιες και αντιδραστικές αντιλήψεις και συμπεριφορές. Σαν κι αυτές που προβάλλει το σύστημα της εκμετάλλευσης, στον αντίποδα της συλλογικότητας για τα δίκαια και τα συμφέροντα λαού, εργαζομένων και νεολαίας. Με τους οπαδικούς στρατούς (δεν εξαιρείται εδώ, βέβαια, ούτε η ΑΕΚ), με τον κοινωνικό κανιβαλισμό, με την αναπαραγωγή των αδιεξόδων που παράγει το ίδιο το σύστημα. Η βία αυτή δεν αποτελεί απλά μια «παρεκτροπή» φανατισμού, μια «θερμόαιμη» -ακόμα και επικίνδυνη- έκφραση. Αλλά τροφοδοτείται από την ίδια την κρίση του συστήματος και την καθημερινή φασιστικοποίηση της πολιτικής του, τόσο στη χώρα μας, όσο και αλλού. Μαζί με τον εθνικισμό, το ρατσισμό και το φασισμό, τον «θαυμασμό», την εξυπηρέτηση των λεγόμενων «ισχυρών» και την υποταγή βέβαια σ' αυτούς. Το δολοφονικό χέρι του φασισμού, όποιο μανδύα κι αν φοράει, θα το φράξει η μαζική, μαχητική, πολιτική και κοινωνική, λαϊκή πάλη.

Με έφοδο αστυνομικών δυνάμεων στο ΕΜΠ ξεκινάει η ακαδημαϊκή χρονιά

Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν το πρωί της 31/8 στο ΕΜΠ, εκκελώνοντας μια κατάληψη στο χώρο των χημικών μηχανικών, προχωρώντας σε ξυλοδαρμούς και προσαγωγές κόσμου που ήταν στον χώρο ή κόσμου που είχε συγκεντρωθεί στην κεντρική πλατεία του ΕΜΠ και διαμαρτυρόταν για την παρουσία της αστυνομίας στη σχολή.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και το σύστημα συνολικότερα, θέλουν να πάνε το χτύπημα στο λαϊκό άσυλο αγώνων βήματα παραπέρα. Τα χτυπήματα στο άσυλο από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις, η οριστική κατάργησή του το 2019, η πανεπιστημιακή αστυνομία, τα χτυπήματα στον φοιτητικό συνδικαλισμό τα προηγούμενα χρόνια δείχνουν τις πραγματικές διαθέσεις του συστήματος.

Θέλουν να επιβάλουν και στα πανεπιστήμια την κανονικότητα της τρομοκρατίας και της καταστολής. Για να μην μπορούν οι φοιτητές να αντιδρούν στις πολιτικές που τσακίζουν τη ζωή τους. Στις πολιτικές που τους πετάνε έξω από το πανεπιστήμιο, που καταργούν τη δημόσια και τη δωρεάν παιδεία, που τους χτυπάνε τα πτυχία και τους τσακίζουν τα επαγγελματικά δικαιώματα. Για να μάθουν οι φοιτητές να κρατάνε το κεφάλι τους σκυμμένο. Όχι μόνο σαν φοιτητές αλλά και μελλοντικά σαν εργαζόμενοι.

Αυτό θα εξυπηρετήσει η ασφάλεια στα πανεπιστήμια που ευαγγελίζονται. Και μπορεί η ΟΠΠΙ σαν τέτοια να μην έχει εγκατασταθεί στα ιδύματα, αλλά οι προθέσεις είναι ξεκάθαρες. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Μαρινάκης έσπευσε κατευθείαν να διαψεύσει τον Μηταράκη, όταν μίλησε για την κατάργηση της πανεπιστημιακής αστυνομίας, ενώ γίνεται λόγος για την επανεκκίνηση της ΟΠΠΙ, η οποία «δε θα κάνει τον θυρωρό αλλά θα επεμβαίνει όταν χρειάζεται» επικουρικά με «την ΕΛΑΣ που -ούτως ή άλλως- μπορεί να επεμβαίνει σε αξιόπαινες πράξεις εντός των ΑΕΙ». Αυτά δηλώνουν τα κυβερνητικά στελέχη, δείχνοντας ότι οι νόμοι Κεραμέως δεν ψηφίστηκαν για να μείνουν στα χαρτιά.

Φοβούνται τη νεολαία και προσπαθούν να προλάβουν τις αντιδράσεις της με κάθε τρόπο. Όμως η φοιτητική νεολαία δεν θα μείνει με σταυρωμένα τα χέρια, θα απαντήσει συλλογικά και οργανωμένα. Μόνο με γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις μπορούν να υπερασπιστούν οι φοιτητές το λαϊκό άσυλο αγώνων και τη δυνατότητα ελεύθερης και ανεξάρτητης από το κράτος πολιτικής και συνδικαλιστικής έκφρασης στα πανεπιστήμια. Έτσι κατάφεραν ένα προηγούμενο διάστημα να βάλουν φρένο στην επίθεση στην εκπαίδευση και μόνο έτσι μπορούν να το ξαναπετύχουν.

Σερίφηδες και παραστρατιωτικές δυνάμεις στην υπηρεσία του συστήματος

Οι φωτιές σε όλη την Ελλάδα και κυρίως η τεράστια φωτιά στον Έβρο συγκλονίζουν όλους του λαϊκούς ανθρώπους και παράλληλα τους οργίζουν η εγκληματική αδιαφορία της κυβέρνησης και συνολικά του συστήματος για τη ζωή του, το βιος του και το περιβάλλον.

Διέξοδο σ' αυτή την οργή ανέλαβαν να δώσουν ομάδες «αντισυστημικών» καθαρμάτων, οργανωμένοι φασίστες, μίσθαρνα όργανα του συστήματος της εξάρτησης και εκμετάλλευσης, που σήκωσαν το δάχτυλο και έδειξαν τον «ένοχο»: τους μετανάστες-πρόσφυγες, τους σύγχρονους κολασμένους, τα θύματα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων. Που ήρθαν στην Ελλάδα, διασχίζοντας δεκάδες χιλιάδες χιλιόμετρα μέσα από βουνά, ποτάμια και θάλασσες, με χίλιους δυο κινδύνους να τους κατατρέχουν, για να... πυρπολήσουν τα δάση της χώρας μας. Οργίασαν στο διαδίκτυο διαδίδοντας ό,τι πιο παράλογο μπορεί να φανταστεί κανείς. Ψεύτικα ή ανόητα «ευρήματα εμπρησμών» έως «πληροφορίες» ότι οι μετανάστες έριχναν πέτρες στα πυροσβεστικά αεροπλάνα!!

Και όχι μόνο αυτό, προχώρησαν σε ένα κυνήγι μαγισσών, συγκρότησαν ένοπλες ομάδες «πολιτοφυλακής», αφού «ο στρατός και η αστυνομία ολιγωρούν», συνέλαβαν τρομαγμένους μετανάστες με την απειλή όπλων, τους κακοποίησαν, τους έκλεισαν σε τρέιλερ και υπερηφανεύονται για την «πραμάτεια» τους ανέβασαν χυδαία βίντεο στο διαδίκτυο, όντας σίγουροι ότι έχουν την άνωθεν κάλυψη. Σκόρπισαν το ρατσιστικό τους δηλητήριο και δεν έκρυψαν τη χαρά τους για τους ανθρώπους και τα παιδιά που βρήκαν φρικτό θάνατο περικυκλωμένοι από τη φωτιά στη Δαδιά (που... οι ίδιοι έβαλαν!).

Προηγήθηκε το κάλεσμα του φασίστα βουλευτή της Ελληνικής Λύσης (υπό την πλήρη κάλυψη του Βελόπουλου) Πάρη Παπαδάκη, προέδρου του συλλόγου «Αινήσιο Δέλτα», προς τα μέλη (και όχι μόνο) του συλλόγου για ανάληψη δράσης. «Αφήστε τους κεραυνούς, έχουμε πόλεμο, κύριοι», έγραψε.

Αλλά αυτό το κάλεσμα είναι μία μόνο έκφραση της σύμπλευσης των φασιστικών παραστρατιωτικών ομάδων με το επίσημο αστικό πολιτικό σύστημα. Μια σύντομη αναφορά στον «βίο και πολιτεία» του εν λόγω συλλόγου (που διατηρεί περίπου 170 αυθαίρετα κτίσματα στο Δέλτα του Έβρου) αποκαλύπτει σχέσεις αποδοχής και υποστήριξης από όλο το πλέγμα της πολιτικής, στρατιωτικής, εκκλησιαστικής κ.λπ. ελίτ αυτού του σάπιου, εξαρτημένου εκμεταλλευτικού συστήματος της χώρας μας.

Μέλη τους σαν κομάντος με στολές παραλλαγής συμμετέχουν σε παρελάσεις στις τοπικές και εθνικές επετείους και παίρνουν μέρος σε ασκήσεις του στρατού. Στρατηγοί και Ταξίαρχοι (12η Μεραρχία Πεζικού, 31η Ταξιαρχία κ.λπ.) τους απονέμουν τιμητικές πλακέτες για την «εθνική προσφορά τους». Η εκκλησία ευλογεί το έργο τους. Τοπικοί αυτοδιοικητικοί και επιχειρηματικοί παράγοντες έως και ο νυν Πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου (μέσω της κίνησης «Κυψέλη Ιδεών και Δράσης») συνδιαλέγονται και συνεργάζονται μαζί τους.

Το Μάρτη του 2020, τότε που, όπως λένε και οι ίδιοι, «η επιχειρούμενη εισβολή των λαθρομεταναστών κι άλλων τινών του καθεστώτος Ερντογάν απειλούσε τα ελληνικά και ευρωπαϊκά σύνορα», αποτέλεσαν το μακρύ και βρώμικο χέρι των

επίσημων δυνάμεων καταστολής, με συλλήψεις, ξυλοδαρμούς και εξευτελισμούς μεταναστών και προσφύγων. Για τη δράση τους αυτή επαινήθηκαν από όλα τα μέγιστα δημοσιογραφικά συστημικά συγκροτήματα και τιμήθηκαν από τα πιο επίσημα πολιτικά χείλη. Τους υπουργούς της προηγούμενης κυβέρνησης, τον ίδιο το Μητσοτάκη που συναντήθηκε μαζί τους στις Φέρες το Μάρτη του 2020, έως την Πρόεδρο της Δημοκρατίας, που κάλεσε το μέλος αυτής της ακροδεξιής ομάδας, Α. Παπακωστίδου, την επονομαζόμενη «κυρά του Δέλτα», να συμμετέχει στη δεξίωση για την «αποκατάσταση της Δημοκρατίας» τον περασμένο Ιούλη!

Αλλά, ας επιστρέψουμε στο σήμερα. Μπορεί η ανοικτή προκλητική φασιστική δράση αυτών των ομάδων και ο κουρνιαχτός που σηκώθηκε να ανάγκασε τα θεσμικά όργανα της «συντεταγμένης πολιτείας» να πάρουν μέτρα, με την προφυλάκιση των τριών σερίφηδων που συνέλαβαν τους μετανάστες, ωστόσο οι ισχυρισμοί και η δράση τους αποτελούν απλώς την πιο «χοντροκομμένη» έκφραση και υλοποίηση της επίσημης κυβερνητικής πολιτικής.

Η πολιτική (του συστήματος που εφαρμόζουν όλες οι κυβερνήσεις του) που βλέπει το λαό, τη ζωή και το βιος του όπως και το περιβάλλον σαν «συντελεστές» αξιοποιήσιμους μόνο για τις ανάγκες και τις επιδιώξεις του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών κέντρων και που είναι υπεύθυνη για τις «φυσικές καταστροφές», την έκταση και τις επιπτώσεις τους, βρίσκεται πάντα στην ανάγκη να καμουφλάρεται μέσα από την προβολή «ανυπέμβλητων δυσκολιών» και «υβριδικών απειλών».

Στην προκειμένη περίπτωση, πέρα από τον «συνήθη ένοχο» των τελευταίων ετών, την κλιματική αλλαγή, ήταν αναγκαία, εύκολη και με ευρύτερες στοχεύσεις η ανάδειξη και προβολή ενός πιο άμεσου υπαίτιου-αυτουργού των πυρκαγιών. Αυτός δεν ήταν άλλος από τους μετανάστες.

Τα επίσημα παπαγαλάκια του συστήματος «έφεραν στο φως απόρρητες εκθέσεις» της ΕΥΠ και του ανακριτικού της Πυροσβεστικής για «στοιχεία» που καταλογίζουν ευθύνες εμπρησμού από δόλο (στη Δαδιά) ή από αμέλεια (στη Ροδόπη) σε «λαθρομετανάστες» (η απαλλαγή των 13 μεταναστών από κάθε κατηγορία τους χάλασε βέβαια το σενάριο). Κάπου εμφανίζεται και η Μειονότητα της Θράκης με τη διαρροή (πραγματικών σ' αυτή την περίπτωση) πληροφοριών για ανάπτυξη δύο λόχων της Ε' Μοίρας Καταδρομένων του Δ' Σώματος Στρατού σε μειονοτικά χωριά.

«Αντιμετωπίζουμε την κατάσταση λες και είμαστε σε πόλεμο», ήταν τα πρώτα λόγια του Αρχηγού ΓΕΕΘΑ, Κωνσταντίνου Φλώρου, όταν έφθασε στον Έβρο τη Δευτέρα 21/8. Ανάλογες και οι δηλώσεις του υπουργού Προστασίας του Πολίτη, Οικονόμου, που επισκέφτηκε τον φράχτη, «ο Έβρος και η Θράκη δοκιμάζονται τις τελευταίες μέρες από τις πυρκαγιές και το μεταναστευτικό», του Κικίλια, υπουργού Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας, «υπάρχει όντως αυτή η νοητή ευθεία στην οποία εκκίνησαν 14 πυρκαγιές εκείνη την ημέρα και αυτό είναι κάτι το οποίο θα διερευνήσουν οι ΔΑΕ, η Ελληνική Αστυνομία και η ΕΥΠ», και βεβαίως του πρωθυπουργού Μητσοτάκη που από το βήμα της Βουλής δήλωσε με σιγουριά: «είναι περίπου βέβαιο πως η αιτία εκδήλωσης της φωτιάς στον Έβρο είναι ανθρωπογενής και περίπου βέβαιο πως εκ-

δηλώθηκε στα μονοπάτια των παράνομων μεταναστών»!

Δεν είναι λοιπόν οι φασίστες που καθορίζουν την πολιτική ατζέντα, δρουν ανεξέλεγκτα, έξω ή/και ενάντια στην πολιτική του συστήματος και της κυβέρνησης. Αντίθετα, δρουν και υλοποιούν αυτή την πολιτική -και το κάνουν με τον πιο ακραίο, αντιδραστικό και επικίνδυνο για το λαό τρόπο. Τα τελευταία δραματικά

γεγονότα στον Έβρο αναδεικνύουν και αποδεικνύουν για άλλη μια φορά τον βρώμικο συστημικό ρόλο τους, αλλά και τους «δεσμούς αίματος» που έχει το επίσημο αστικό πολιτικό σύστημα και όλα τα παρακλάδια του με τις φασιστικές ομάδες, ανεξάρτητα αν αυτές -ως εκ της φύσεώς τους- ξεφεύγουν κάποιες φορές από τον σημερινό τους ρόλο και πρέπει να «μαζευτούν».

Η «πνευματική ελίτ» κλείνει το μάτι στο φασιστικό φίδι

«**Δ**εν είμαι υπέρ της αυτοδικίας. Η μόνη νόμιμη βία είναι αυτή που ασκείται από την Πολιτεία στο πλαίσιο του Συντάγματος και των νόμων. Όμως στην περίπτωση της σύλληψης λαθρομεταναστών, οι οποίοι ευθύνονται για πυρκαγιές, κλοπές και άλλες μη σύννομες πράξεις στον Έβρο από πολίτες που βλέπουν τις περιουσίες τους να αφανίζονται, δεν μπορώ παρά να διατυπώσω δημοσίως την κατανόηση και τη συμπάραστασή μου».

Η παραπάνω δήλωση ανήκει στον γνωστό Ι.Γρυσπολάκη, πρώην πρύτανη του Πολυτεχνείου Κρήτης και νυν εκλεκτό της κυβέρνησης για την ηγεσία του Αρχαιολογικού Μουσείου Ηρακλείου. Χωρίς περιστροφές, όπως μας έχει συνηθίσει ο συγκεκριμένος, φουσκώνει τα πανιά των ακροδεξιών θυλάκων, που κάνουν σαφάρι στην περιοχή του Έβρου ενάντια στους κατατρεγμένους με αφορμή τις πυρκαγιές και υιοθετεί τη ρατσιστική-φασιστική φρασεολογία περί «λαθρομεταναστών».

Επίσης, αναπαράγει το βολικό για το σύστημα αφήγημα ότι για τις καταστροφικές φωτιές υπεύθυνοι είναι οι μετανάστες, ώστε η πολιτική της Βαρβαρότητας που αφήνει το λαό απροστάτευτο στα φυσικά φαινόμενα να βγει λάδι.

Δε πέρασε και από τα σύννεφα, αφού ο Γρυσπολάκης -από τα χρόνια του ως πρύτανη στο Πολυτεχνείο Κρήτης- σταθερά βάζει πλάτη στο προχώρημα της επίθεσης στην εκπαίδευση με ιδιαίτερο μένος προς το φοιτητικό κίνημα. Αυτή τη φορά συντάσσεται στην επιχείρηση ενσωμάτωσης

του ακροδεξιού λόγου και πρακτικής στα πλαίσια του αστικού πολιτικού συστήματος. Άλλωστε, δεν είναι ο μόνος της ακαδημαϊκής ελίτ, καθώς λίγες ώρες πριν, ο επίσης «καταξιωμένος» Αχ. Γραβάνης, καθηγητής της Ιατρικής του Πανεπιστημίου Κρήτης, ανακάλυψε «ισλαμικά στοιχεία» ως εμπρηστές της φωτιάς στον Έβρο, κάνοντας λόγο για σχέδιο αποσταθεροποίησης.

Εμφανίζονται έτσι διανοούμενοι «εγνωσμένου κύρους» στα πλαίσια του συστήματος, ως φορείς του πιο μαύρου σκοταδιού, να κανακεύουν την ακροδεξιά δημόσια και ανοικτά. Σπέρνουν και αυτοί ρατσισμό και μισαλλοδοξία, στο έδαφος που έχει οργώσει η κεντρική πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Στην περίπτωση της φωτιάς στον Έβρο, ο ίδιος ο πρωθυπουργός κάλυψε ουσιαστικά τους σερίφηδες, αφού ενοχοποίησε τους μετανάστες από το βήμα της Βουλής. Η αναζήτηση ρόλου για τους «χρήσιμους» φασίστες, που συμπληρωματικά με το αστικό κράτος θα τρομοκρατούν και θα χύνουν εθνικιστικό-αντικομμουνιστικό δηλητήριο συνεχίζεται.

Αυτή η πολιτική στοχεύει -πέρα από τους μετανάστες- στο κίνημα, τις αριστερές ιδέες και οργανώσεις, συνολικά στον εχθρό λαό και τις αντιστάσεις του. Πάει χέρι-χέρι με την αντεργατική-αντιλαϊκή καταιγίδα που σαρώνει δικαιώματα και κατακτήσεις, με την υποθήκη της χώρας και του λαού στους γεωπολιτικούς πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών.

Ας ενισχύσουμε αποφασιστικά την πάλη για την ανατροπή της.

Απόφαση του Για τις δημοτικές στις

Οι εκλογές για τη λεγόμενη «Τοπική Αυτοδιοίκηση» στις 8 Οκτώβρη πραγματοποιούνται μέσα σε ένα ακόμα πιο αντιδραστικό και αντιλαϊκό πολιτικό σκηνικό, όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά τις τελευταίες Βουλευτικές εκλογές της 25ης Ιούνη. Με τη νέα κυβέρνηση της ΝΔ να συνεχίζει ακόμα πιο αποφασιστικά την επίθεση για λογαριασμό των ξένων και ντόπιων αφεντικών. Με μια σειρά αυταπάτες και ψεύτικες για το λαό «διεξόδους» που καλλιεργήθηκαν το προηγούμενο διάστημα να έχουν ηττηθεί εκλογικά. Με τη λαϊκή οργή, απ' την άλλη, να εξακολουθεί να συσσωρεύεται!

Παράλληλα με το ξετύλιγμα της επίθεσης του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης σε όλα τα μέτωπα της ζωής των εργαζόμενων και του λαού, η λεγόμενη «Τοπική Αυτοδιοίκηση» και η λειτουργία της αποδεικνύουν την σχεδόν πλήρη υπαγωγή της στην κεντρική εξουσία του αστικού κράτους. Αποτελεί έναν ακόμα αστικό θεσμό που ξεκάθαρα πλέον δεν έχει καμία σχέση με αυτό που προβαλλόταν ψευδεπίγραφα πως είναι -ένας θεσμός, δηλαδή, δήθεν κοντά στο λαό και στις «τοπικές κοινωνίες», με όποιες αυταπάτες δημιουργούσε αυτό. Αποτελεί ένα σημαντικό εργαλείο στα χέρια του συστήματος για την επιβολή της αντιλαϊκής πολιτικής, σε έναν ακόμη «μάντα μεταβίβασης» της.

Οι πολιτικές όλων των αστικών κυβερνήσεων των τελευταίων δεκαετιών (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και άλλων κυβερνητικών κολασούζων) βάθυναν και προχώρησαν παραπέρα αυτή τη διαδικασία. Είτε μέσω νομοθετημάτων που επέβαλαν («Καποδίστριας» - 1997, «Καλλικράτης» - 2010, «Κλεισθένης» - 2018) είτε με νόμους σαν τον τελευταίο (4084/2021) του Βορίδη. Ένας νόμος που καθιστά ακόμα πιο δύσκολη τη συμμετοχή αριστερών, αγωνιστικών συλλογικοτήτων στις δημοτικές εκλογές μέσα από την επιβολή ελάχιστου αριθμού υποψηφίων ως προϋπόθεση για τη συμμετοχή, όρων οικονομικού και φορολογικού ελέγχου απ' το αστικό κράτος, υπέρογκο κόστος συμμετοχής και όριο 3% για την εκλογή στα δημοτικά συμβούλια. Ταυτόχρονα, υποβιβάζει ακόμα περισσότερο το ρόλο των δημοτικών συμβουλίων, προς όφελος των επιλογών της κεντρικής εξουσίας.

Χαρακτηριστικός βέβαια είναι και ο ρόλος των ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. στη λεγόμενη «Τοπική Αυτοδιοίκηση» του ελληνικού εξαρτημένου καπιταλισμού. Μέσα από μια διαδικασία που εφάρμοσαν και εφαρμόζουν όλες οι αστικές κυβερνήσεις και που γνωρίζει συνεχώς νέα βήματα, και με εργαλείο τα λεγόμενα «ΕΣΠΑ» που χρηματοδοτούν τα «Περιφερειακά Επιχειρησιακά Προγράμματα», εκχωρούνται σε ιδιωτικές εταιρείες αρμοδιότητες που μέχρι πρότινος ανήκαν στους Δήμους. Αρμοδιότητες που αφορούν τη «διαχείριση των αποβλήτων», την εκπόνηση «περιβαλλοντικών προγραμμάτων», τη λεγόμενη «διαχείριση της κλιματικής αλλαγής», την «αντιμετώπιση καταστροφών» και άλλα. Ενδεικτικά, το ΕΣΠΑ 2021-2027 έχει συνολικό προϋπολογισμό 26,2 δισ. ευρώ, απ' τα οποία τα

20,9 δισ. προέρχονται απ' την Ε.Ε. και τα 5,3 δισ. από το κράτος. Με τον τρόπο αυτό, αφενός επιβάλλονται ακόμα πιο αντεργατικές εργασιακές σχέσεις και συνθήκες στους δημοτικούς υπαλλήλους, αφετέρου «καταργείται» ακόμα κι αυτή η επίφαση των «δημοτικών υποχρεώσεων προς τους πολίτες» (η λογική και η πρακτική αποκόμιση του μέγιστου κέρδους είναι απόλυτη), απαλλάσσοντας ταυτόχρονα τους Δήμους, τις Περιφέρειες και το αστικό κράτος απ' τα... «βαρίδια» αυτών των αρμοδιοτήτων. Βαθαίνοντας ταυτόχρονα την -οικονομική και πολιτική- εξάρτηση απ' το ευρωπαϊκό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο.

Οι Δήμοι, βέβαια, κάθε άλλο παρά βρίσκονται «στον αντίποδα» της λειτουργίας αυτής, του κεφαλαίου. Αντίθετα συνδράμουν σ' αυτήν, αναλαμβάνοντας ρόλο «μάντζερ». Βασικό στόχο της ΕΕ αποτελεί η παραπέρα συγκεντροποίηση των διοικητικών δομών της «Τοπικής Αυτοδιοίκησης». Η ευρωπαϊκή χρηματοδότηση (που όχι «τυχαία» πριμοδοτεί τους λεγόμενους «Μητροπολιτικούς Δήμους», κύρια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, και τις Περιφέρειες) εντάσσεται σ' αυτόν το στόχο. Σύμφωνα μάλιστα με τα νέα προγράμματα ΕΣΠΑ 2021-2027, προβλέπεται η υλοποίηση μιας σειράς πολιτικών επιδιώξεων της ΕΕ όσον αφορά την «Τοπική Αυτοδιοίκηση», σχετικών με την «ενίσχυση της επιχειρηματικότητας», με τη λεγόμενη «πράσινη ανάπτυξη», με τη «διαχείριση των αποβλήτων», με τις μεταφορές, με τη «δια-ευρωπαϊκή διασύνδεση». Διανοσμένα βέβαια και με μπόλικη υποκρισία για «κοινωνική ευαισθησία» και «προσαρμογή στις τοπικές συνθήκες». Επιδιώξεις οι οποίες θα χρηματοδοτηθούν ανάλογα. Η πολιτική αυτή, έτσι, αποτελεί υλοποίηση κεντρικών επιλογών των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών και της ντόπιας άρχουσας τάξης και όχι «απόφαση» των «τοπικών κοινωνιών» (!) και έκφραση... «αποκέντρωσης» (!), όπως ψευδεπίγραφα αναφέρουν.

Τα τελευταία χρόνια έγινε ακόμα πιο φανερός ο ρόλος των Δήμων ως μάντες μεταβίβασης και εφαρμογής της αντιλαϊκής πολιτικής. Ταυτόχρονα, συνεχίζουν να λειτουργούν ως «κυματοθραύστis» της λαϊκής οργής, ως μηχανισμός απορρόφησης και αποπροσανατολισμού της λαϊκής δυσαρέσκειας. Και βέβαια αποτελούν πεδίο εφαρμογής των πιο αντιδραστικών πτυχών της αντιλαϊκής πολιτικής:

- Υιοθέτηση μεσαιωνικών σχέσεων εργασίας (των λεγόμενων «ευέλικτων»).
- Προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων μέσω των λεγόμενων ΣΔΙΤ.
- Χαράτσημα των δημοτών με κάθε είδους δημοτικά τέλη (ή λεγόμενα «ανταποδοτικά») και φόρους, που εγκρίνουν οι δημοτικοί προϋπολογισμοί που καταρτίζονται, περικόποντας ταυτόχρονα χρήματα που προορίζονται για τη μισθοδοσία των εργαζομένων (μόνιμων ή συμβασιούχων) στους δήμους.
- Καταστροφή των ελεύθερων χώρων (πλατειών, χώρων πρασίνου) και της φύσης (πυρκαγιές, χωροθέτηση ανεμογεννητριών / ΑΠΕ, παραλίες). Ειδικά στο δήμο της Αθήνας και συνολι-

κότερα στο Λεκανοπέδιο γινόμαστε μάρτυρες μιας σειράς λεγόμενων «αναπλάσεων» που στην πραγματικότητα αποτελούν καταστροφή όχι μόνο ελεύθερων χώρων, αλλά ολόκληρων γειτονιών και περιοχών, με στόχο την εξυπηρέτηση της κερδοφορίας του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου, αλλά και για την εξυπηρέτηση κάθε είδους «αρπαχτής» του μεταπρατικού κεφαλαίου που ροκανίζει εκατομμύρια σε βάρος του λαού. Την καταστροφή αυτή συμπληρώνει η επιδίωξη εγκατάστασης χωματερών μέσα σε κατοικημένες περιοχές.

• Περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού, ως απαραίτητο στοιχείο για την επιβολή της πολιτικής του συστήματος, όπως πρόσφατα είδαμε με την επιβολή προστίμων για αφισκόλληση και μοίρασμα προκηρύξεων στην Οργάνωσή μας και σε άλλες δυνάμεις και κόμματα (αύριο και σε σωματεία, συνδικάτα και συλλόγους) ή με το κατέβασμα πανό κατά τη διάρκεια της πρόσφατης προεκλογικής περιόδου.

Ο λεγόμενος Β΄ Βαθμός Αυτοδιοίκησης, οι Περιφέρειες (πρώην Νομαρχίες), αποτελεί έναν ακόμα πιο απομακρυσμένο απ' το λαό, εχθρικό προς αυτόν και αντιδραστικό κρατικό θεσμό. Ο αντιδραστικός και αντιλαϊκός χαρακτήρας και ρόλος των Περιφερειών φάνηκε πολύ έντονα και χαρακτηριστικά όλα τα τελευταία χρόνια, με την εγκληματική τους στάση στις μεγάλες πυρκαγιές και πλημμύρες. Λειτουργήσαν ως μέσο και συμπλήρωμα της κυβερνητικής πολιτικής, τόσο επί ΣΥΡΙΖΑ όσο και επί ΝΔ. Μάλιστα, στις πρόσφατες πυρκαγιές εφάρμοσαν κατά γράμμα την κυβερνητική γραμμή της «εγκατάλειψης» προς όφελος της «καμένης γης»...

Για τα αστικά κόμματα, οι Δήμοι (κι ακόμα περισσότερο οι Περιφέρειες), πέρα απ' το πέρασμα της πολιτικής του συστήματος, χρησιμοποιούνται και για τη διαμόρφωση συσχετισμών στη μεταξύ τους κόντρα. Όλοι οι διαχειριστές (παλιότεροι, τωρινόι και επίδοξοι) κινούνται με βάση την εξυπηρέτηση των επιλογών και των συμφερόντων της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ξένων αφεντικών της, καθώς και των δικών τους, ιδιαίτερων συμφερόντων ως κόμματα-φορείς του συστήματος. Εναντία στις λαϊκές ανάγκες και τα λαϊκά συμφέροντα.

Στο ίδιο πλαίσιο κινούνται και διάφοροι δήθεν «ανεξάρτητοι», «ακομμάτιστοι» και «αντάρτες» υποψήφιοι. Η ΝΔ ελέγχει την πλειοψηφία των Δήμων και το ίδιο επιδιώκει στις εκλογές του Οκτώβρη. Στόχος της η επιβολή, με κάθε τρόπο, της σκληρής αντιλαϊκής κυβερνητικής πολιτικής. Το ΠΑΣΟΚ, παρ' όλη την υποβαθμισμένη θέση του στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, εξακολουθεί να έχει σημαντικές προσβάσεις στην «Τοπική Αυτοδιοίκηση», τις οποίες επιδιώκει να διευρύνει, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθεί να χαρακτηρίζεται από μεγάλη αδυναμία στο επίπεδο αυτό (κάτι που επιδίωξε να απαντήσει -χωρίς επιτυχία- με τον «Κλεισθένη» και την απλή αναλογική, το 2018). Και για το ΠΑΣΟΚ και για τον ΣΥΡΙΖΑ η επιδίωξη για το «κέρδιμα πόντων» στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές αποτελεί έναν από τους όρους που θα τους ευνοήσουν στο να παίξουν μελλοντικά έναν πιο αναβαθμισμένο ρόλο στο κυρίαρχο πολιτικό σκηνικό, καθώς τα συστημικά κέντρα αναζητούν το λεγόμενο «δεύτερο πυλώνα».

Το ΚΚΕ, δέσμο της δεξιάς-ρεφορμιστικής του λογικής και μιας λογικής που βλέπει παντού κάλπες, αντί να προκρίνει την κατεύθυνση της λαϊκής πάλης στους δρόμους, της πραγματικής λαϊκής αντίστασης και διεκδίκησης (ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες όξυνσης της επίθεσης του συστήματος), εν μέσω των... πανηγυρισμών του για το αποτέλεσμα του στις βουλευτικές εκλογές, αναγόρευσε τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές του Οκτώβρη ως την επόμενη «μεγάλη μάχη». Μιλά για... «απεξάρτηση» (!!!) της Τοπικής Αυτοδιοίκησης απ' τα δεσμά της κεντρικής εξουσίας και της ΕΕ, προτείνει χρηματοδοτήσεις και «κεντρικούς σχεδιασμούς», ενώ οι όποιες κινητοποιήσεις προβάλλει «πρέπει» να εξυπηρετούν την κοινοβουλευτική του παρουσία, τις πρωτοβουλίες και τις προτάσεις, που βαφτίζονται «λαϊκή αντιπολίτευση».

Αλλά και οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς κινούνται με μία λογική όπου, από τη μια, το «κνήγι» των εδρών στα δημοτικά συμβούλια (και της υπερπήδησης του ορίου του 3% που θέτει ο νόμος Βορίδη) αποτελεί το κύριο μέλημα, ενώ από την άλλη προ-

Π.Γ. του ΚΚΕ(μ-λ) και περιφερειακές εκλογές 8 Οκτώβρη 2023

βάλλουν κάθε είδους προτάσεις (υποτίθεται «αντικαπιταλιστικές»), όπως αυτές για τους προϋπολογισμούς των δήμων, για την αναβάθμιση των δημοτικών συμβουλίων, για την αλλαγή θεσμών (ακόμα και του τρόπου εκλογής του δημάρχου). Προτάσεις που μπαίνουν και ως στόχοι πάλης προς υλοποίηση, ενισχύοντας τις αυταπάτες και τον αποπροσανατολισμό για το χαρακτήρα αυτού του θεσμού.

Η δική μας πρόταση για το λαό - Τα μέτωπα πάλης

Η δική μας πρόταση δεν «τάζει» στο λαό «μια άλλη Τοπική Αυτοδιοίκηση» στο έδαφος αυτής της κοινωνίας, του συστήματος της εξάρτησης, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης. Δεν τάζει παραδείσους μέσα στην κόλαση. Αλλά προβάλλει την ανάγκη και τη δυνατότητα δημιουργίας εστιών αντίστασης και πάλης απέναντι σε όλα τα μέτωπα της ζωής του λαού σε πόλεις και σε γειτονιές.

• Τα μέτωπα αυτά είναι πολλά και απαιτητικά! Από την καθημερινή του επιβίωση (την ακρίβεια, την ανεργία, το μεροκάματο, το μισθό και τη σύνταξη) μέχρι την παιδεία και την περίθαλψη, αλλά και το μεγάλο μέτωπο του πολέμου και της μετατροπής της χώρας σε ορμητήριο των επιδιώξεων των ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Από την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων μέχρι την εναντίωση στην καταστροφή των ελεύθερων χώρων. Με τη λογική αυτή επιδιώκουν να συνεχίσουν να κινούνται και να συγκροτούν τη δουλειά και την παρέμβασή τους αγωνιστικά σχήματα γειτονιάς, όπως οι Δρόμοι Αντίστασης Αγίων Αναργύρων-Καματερού, οι Δρόμοι Αντίστασης Δάφνης-Υμηττού, η Λαϊκή Αντίσταση Πειραιά. Ήδη οι συλλογικότητες αυτές έχουν αναπτύξει όλο το προηγούμενο διάστημα πλούσια δράση στις περιοχές που παρεμβαίνουν, έχουν αναλάβει πρωτοβουλίες και επιδιώκουν να τις αναβαθμίσουν! Επιδίωξή μας είναι τόσο η ενίσχυση και μαζικοποίηση των σχημάτων αυτών όσο και η δημιουργία νέων αγωνιστικών σχημάτων εκεί που δεν υπάρχουν. Επίσης, η δημιουργία στεκιών σε πόλεις και σε γειτονιές -χώροι όπου κά-

τοικοι, εργαζόμενοι και νεολαία θα μπορούν να συναντιούνται, να συζητούν, να πραγματοποιούν πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, να προγραμματίζουν τη δράση τους.

Το εύρος στόχων των σχημάτων γειτονιάς είναι πολύ μεγάλο:

• Από την καταγγελία των μελών εργασιακών σχέσεων που επιβάλλονται στους δήμους, απέναντι σε δημοτικούς υπαλλήλους και συμβασιούχους, αλλά και σε μια σειρά εργασιακών χώρων της περιοχής (εργοστάσια, εταιρείες, καταστήματα) μέχρι την έμπρακτη αλληλεγγύη σε εργατικούς αγώνες που ξεσπούν, τη στήριξη αγώνων ενάντια σε απολύσεις, σε εργατικά «ατυχήματα» κ.ά.

• Σε μια περίοδο όπου η ακρίβεια «τσακίζει κόκαλα», την ίδια στιγμή που καταρρακώνονται μεροκάματα, μισθοί και συντάξεις, οι πρωτοβουλίες ενάντια στην ακρίβεια που συγκροτήθηκαν το προηγούμενο διάστημα μαζί με ανένταχτους αγωνιστές και άλλες συλλογικότητες πρέπει να κάνουν απολογισμό της δράσης τους και να αναζητήσουν δυνατότητες συνέχειας, μαζικοποίησης και δράσης.

• Οι αγώνες και οι κινηματικές πρωτοβουλίες ενάντια σε κατασχέσεις και πλειστηριασμούς λαϊκών κατοικιών, με στόχο όχι μόνο την πλατιά καταγγελία τους αλλά και την αποτροπή των εξώσεων λαϊκών ανθρώπων απ' τα σπίτια τους!

• Η εναντίωση στην επιβολή προστίμων για πολιτική δράση και διακίνηση των ιδεών, η πάλη για την ακύρωση αυτών που έχουν επιβληθεί, η πάλη ενάντια στην επιδίωξη οικονομικού, φορολογικού και πολιτικού ελέγχου των λαϊκών αγωνιστικών συγκροτήσεων από το κράτος. Η εναντίωση στην αστυνομοκρατία στις γειτονιές. Η εναντίωση στη συνολικότερη φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής.

• Η υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων, των πλατειών, των χώρων πρασίνου και των δασών. Η υπεράσπιση της ελεύθερης πρόσβασης του λαού στις παραλίες. Η διεκδίκηση πραγματικών αποζημιώσεων των πληγέντων από

τις πυρκαγιές και από τις πλημμύρες. Η διεκδίκηση πραγματικών μέσων προστασίας από τέτοιες καταστροφές. Η πάλη ενάντια στη δημιουργία σκουπιδότοπων και χωματερών σε κατοικημένες περιοχές, ενάντια στα «εργοστάσια καύσης σκουπιδιών», ενάντια σε κάθε δραστηριότητα -κρατική ή ιδιωτική- που μολύνει και καταστρέφει τη ζωή του λαού και το περιβάλλον.

• Η διεκδίκηση λαϊκών δικαιωμάτων, όπως οι φθηνές και ασφαλείς συγκοινωνίες (πλούσια ήταν η αγωνιστική εμπειρία της Πρωτοβουλίας που συγκροτήθηκε στη Θεσσαλονίκη), οι δωρεάν και χωρίς περιορισμούς βρεφονηπιακοί σταθμοί, η δωρεάν περίθαλψη.

• Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των αγώνων των μαθητών και της νεολαίας συνολικότερα -στο σχολείο, στις σπουδές, στη δουλειά, στις ελευθερίες, στον πολιτισμό. Η προβολή μιας άλλης προοπτικής για τη νεολαία, ενάντια σε «συστημικά πρότυπα», σε νεοαριστικά και εθνικιστικά κηρύγματα, σε «ομαδοποίησή» της κάτω από «ξένες» γι' αυτήν (αθλητικές ή άλλες) σημαίες.

• Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων και της ζωής των προσφύγων και των μεταναστών, ενάντια στην περιθωριοποίηση, την εξαθλίωση, την κρατική και παρακρατική βία και τρομοκρατία κάθε είδους. Ενάντια στην καταστολή και την εκδίωξή τους από γειτονιές και πόλεις, στο στοίβαγμά τους σε άθλια κολαστήρια.

• Ιδιαίτερη πλευρά αποτελεί η καταγγελία και απομόνωση των νεοαριστικών μορφωμάτων, που τροφοδοτούνται από την κυρίαρχη πολιτική του συστήματος και τη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Είναι η κυρίαρχη πολιτική που προκλητικά δίνει «αέρα στα πανιά» μορφωμάτων τύπου Κασιδιάρη, αλλά και σε πιο «νομότυπες» εκφράσεις που μπορούν να αξιοποιηθούν στο μέλλον, στο κυρίαρχο αστικό πολιτικό σκηνικό.

• Η εναντίωση στη συνολική αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος της εξάρτησης που μετατρέπει τη χώρα σε μια απέραντη αμερικανοΝΑΤΟϊκή βάση και πολεμικό ορμητήριο, ενταγμένο στα δολοφονικά σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ για την Ουκρανία, τα Βαλκάνια και την ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου. Η εναντίωση στην πολιτική της υποτέλειας και του εθνικισμού απέναντι στους γείτονες λαούς. Πόσο, άραγε, «αυτοδιοικητικές» είναι οι προκλητικές αποφάσεις της κυβέρνησης και των ξένων ιμπεριαλιστικών αφεντικών να επιβληθεί στους δημότες της Σκύρου ή της Λήμνου η εγκατάσταση μιας νέας αμερικανοΝΑΤΟϊκής βάσης ή να μετατραπεί η Περιφέρεια Θεσσαλίας σε πολεμικό ορμητήριο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ με βάσεις σε Λάρισα, Βόλο και Στεφανοβίκειο;

Η δική μας παρέμβαση στις εκλογές της 8ης Οκτώβρη

Ενώ η κοινή δράση με άλλες δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα είναι απαραίτητη για τη δημιουργία κινηματικών καταστάσεων και γεγονότων (και θα συνεχίσουμε να την επιδιώκουμε και να απευθύνουμε προτάσεις κοινής δράσης), δεν εκτιμού-

με πως στις επερχόμενες δημοτικές εκλογές υπάρχουν οι όροι για κοινό κατέβασμα με ψηφοδέλτιο με άλλες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Οι λόγοι βρίσκονται τόσο στον λαθμενόμενο προσανατολισμό που αναφέραμε παραπάνω όσο και σ' έναν ακόμα σημαντικό λόγο: στη μεγάλη αναντιστοιχία που υπάρχει ανάμεσα στην ανάληψη/επίτευξη πρωτοβουλιών κοινής δράσης (με μαζικότητα, αποφασιστικότητα, συνέπεια και συνέχεια) στα βασικά μέτωπα πάλης, και στην κίνηση με στόχο τα κοινά εκλογικά κατεβάσματα. Στην ανυπαρξία μιας αξιοσημείωτης αγωνιστικής κοινής δράσης το προηγούμενο διάστημα, που θα μπορούσε να εκφραστεί και εκλογικά.

Ταυτόχρονα, οι απαγορευτικοί όροι που θέτει το αστικό κράτος (ελάχιστο όριο υποψηφίων, δυσβάσταχτοι οικονομικοί όροι) δεν επιτρέπουν την αυτόνομη κάθοδο σχημάτων που δρουν στις γειτονιές, εκεί όπου θα υπήρχε δυνατότητα να πραγματοποιηθεί. Και επιμένουμε -σε κάθε περίπτωση- να αρνούμαστε και να αντιπαλεύουμε και κάθε επιδίωξη κρατικού ελέγχου. Γι' αυτούς τους λόγους καλούμε στη θέση του Άκρου - Λευκού στις κάλπες των δημοτικών εκλογών, ενώ στις κάλπες των εκλογών της Περιφέρειας καλούμε στη θέση του Άκρου, αρνούμενοι να δώσουμε επίφαση χαρακτηριστικών «αυτοδιοίκησης» σ' έναν απόλυτα κρατικό διαχειριστικό θεσμό όπως οι περιφέρειες.

Προβάλλοντας τις θέσεις αυτές στις εκλογές της «Τοπικής Αυτοδιοίκησης» του Οκτώβρη, η Οργάνωσή μας θα παρέμβει εντατικά και αποφασιστικά, με καμπάνια που θα πραγματοποιήσει, συνδέοντάς τες με την εναντίωση στη νέα κλιμάκωση της επίθεσης του συστήματος. Με το νομοσχέδιο καταρράκωσης του θωρου και θεσμοθέτησης του 16ωρου, με την παραπέρα επίθεση στα συνταξιοδοτικά δικαιώματα μέσω της εισαγωγής της εργασίας των συνταξιούχων, με τη νέα επίθεση στα δικαιώματα στην περίθαλψη και στην παιδεία. Όταν μάλιστα η κυβέρνηση και τα κόμματα του συστήματος χρησιμοποιούν και αξιοποιούν τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές για να υπηρετήσουν και να ενισχύσουν την επίθεση αυτή.

Θα συνεχίσει να προβάλλει την υπεράσπιση των λαϊκών συμφερόντων με στόχο την οικοδόμηση κινήματος αντίστασης και διεκδίκησης σε πόλεις και σε γειτονιές. Ενός κινήματος που, με τοπικές συνελεύσεις, συζητήσεις, εκδηλώσεις, μορφές πάλης που θα αποφασίζουν οι κάτοικοι και ο λαός και με λογική λαϊκής αυτοοργάνωσης, θα αντιπαλεύει την ολοένα και κλιμακούμενη επίθεση του συστήματος. Είτε μέσα από ανάληψη πρωτοβουλιών κοινής δράσης με άλλες δυνάμεις και συλλογικότητες, όπου αυτό είναι εφικτό, είτε όχι. Στην κατεύθυνση αυτή επιδιώκουμε να κινηθούν και τα αγωνιστικά σχήματα στις γειτονιές.

Η διατήρηση των εδρών στην τοπική αυτοδιοίκηση, ως μητέρα όλων των μαχών

Οι επερχόμενες δημοτικές και περιφερειακές εκλογές έρχονται να συνεχίσουν τη «σειρά» των εκλογικών αναμετρήσεων που ξεκίνησαν με τις διπλές βουλευτικές εκλογές του Μαΐου και του Ιουνίου, συνεχίζονται τον Οκτώβριο με τις κάλπες για τους δήμους και τις περιφέρειες, τον δεύτερο γύρο όπου χρειαστεί, για να ολοκληρωθούν με τις ευρωεκλογές τον Ιούνιο του 2024. Ξεπερνούν, έτσι, τους 13 μήνες, αν δεν προσθέσουμε σε αυτούς τη μακρά «προεκλογική» περίοδο, με τις συνεχείς αναβολές της ημερομηνίας των βουλευτικών εκλογών από την κυβέρνηση, που ξεκίνησε ουσιαστικά από τον Ιούνιο του 2022.

Το κλίμα που έχει δημιουργηθεί από τα παραπάνω διαμορφώνει με ουσιαστικό τρόπο τις κινήσεις των σχημάτων του εξωκοινοβουλίου στις τοπικές εκλογές (όχι απαραίτητα για τους σωστούς λόγους) και δρα ουσιαστικά στον «χάρτη» των συνδυασμών που θα λάβουν μέρος. Εξίσου σημαντικό ρόλο παίζει και ο νόμος του Βορίδη για την τοπική αυτοδιοίκηση, που σε συνέχιση των προηγούμενων νόμων εδώ και δεκαετίες, κάνει ακόμα πιο δύσκολη τη συμμετοχή αριστερών και αγωνιστικών συλλογικοτήτων στις δημοτικές εκλογές. Φαίνεται πως τον «μικρότερο» ρόλο τον έχει η επίθεση του συστήματος στα δικαιώματα λαού, εργαζομένων και νεολαίας, που συνεχίζεται με πιο αποφασιστικό τρόπο μετά τα αποτελέσματα των εκλογών του Ιουνίου, ή για να είμαστε πιο ακριβείς, το πεδίο που θα αναπτυχθούν οι αντιστάσεις στην επίθεση αυτή.

Η εκλογική ήττα μια σειρά αυταπατών και κάλπικων διεξόδων για τον λαό που καλλιεργήθηκαν όλο το προηγούμε-

νο διάστημα, σε συνδυασμό με το όριο του 3% για την εκλογή στα δημοτικά συμβούλια, που εφαρμόζεται για πρώτη φορά από τον νόμο του Βορίδη, δημιούργησε μεγάλη κινητικότητα στις συλλογικότητες που αναφέρονται στην αριστερά. Είναι αλήθεια ότι το μέχρι τώρα τοπίο στις τοπικές εκλογές έδινε τη δυνατότητα εκπροσώπησης σε μια σειρά σχήματα με αναφορά στις δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Το όριο του 3% έρχεται να αμφισβητήσει τη δυνατότητα αυτή και να κόψει τις όποιες «διόδους» υπήρχαν για τις μικρότερες συλλογικότητες προς τα τοπικά συμβούλια. Ήδη από την ψήφιση του νόμου αυτού είχαν ξεκινήσει οι πρώτες συζητήσεις για εκλογικές «συγκολλήσεις» σχημάτων. Το πρόβλημα σε αυτό δεν είναι ότι αποφάσισαν διάφορα σχήματα σε δήμους (κατά κύριο λόγο) και περιφέρειες να συμπράξουν σε μια λογική κοινής δράσης, αλλά ότι βρέθηκαν να κατεβαίνουν μαζί ακριβώς με απουσία οποιασδήποτε προηγούμενης κοινής πρωτοβουλίας.

Έτσι, χωρίς να εξηγηθεί π.χ. γιατί τα προηγούμενα χρόνια κατέβαιναν σε μια σειρά από δήμους και περιφέρειες 2 ξεχωριστά σχήματα με αναφορά στον χώρο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ξαφνικά εμφανίζεται σε κάποιους δήμους (Αθήνα, Θεσσαλονίκη κ.α.) σύμπραξη των σχημάτων αυτών, μάλιστα σε αρκετές περιπτώσεις μαζί και με άλλες συλλογικότητες με αναφορά στον χώρο της ΛΑΕ, με την οποία μέχρι πρότινος αποτελούσε «κόκκινο πανί» η οποία σκέψη για κοινή κάθοδο σε εκλογές. Αντίστοιχα χωρίς επεξήγηση παραμένει και το γεγονός πως σε μερικούς δήμους η πορεία που ακολούθηθηκε ήταν αντίστροφη, με τη διά-

σπαση δημοτικών σχημάτων που κατέβαιναν ενιαία μέχρι το 2019, λόγω κοινού κατεβάσματος με σχήματα άλλων χώρων. Τι ήταν αυτό που οδήγησε στη μια ή την αντίθετη επιλογή; Ήταν η συνεργασία τα χρόνια που προηγήθηκαν στα πλαίσια του κινήματος; Κάθε άλλο, η εικόνα των δυνάμεων αυτών όλο το προηγούμενο διάστημα μαρτυρά το αντίθετο. Ήταν η «γεφύρωση» πολιτικών απόψεων που δεν κόλλησαν στο ποιος θα πάρει την «καρέκλα»; Ουδέποτε έγινε οποιαδήποτε διαδικασία πολιτικής σύγκλισης απόψεων που να ξεπερνάει το «να ενωθούμε απέναντι στη δεξιά». Έστω και ότι κάποιος τα παραβλέψει αυτά, θα αποτελέσουν αυτές οι συγκολλήσεις το εφαλτήριο για την κοινή δράση των δυνάμεων αυτών την επόμενη μέρα στο κίνημα; Και εδώ η ερώτηση είναι ρητορική, μιας ακόμα και η πρόσφατη ιστορία (με τους συντονισμούς δράσης και διαλόγου, τις εκδηλώσεις στο STUDIO κ.ά.) έχει αποδείξει την εξέλιξη τέτοιων κινήσεων.

Η ουσία παραμένει στην αγωνία των δυνάμεων αυτών να διατηρήσουν την όποια θέση στα συμβούλια πάση θυσία. Ακόμα και στις περιπτώσεις που η κοινή κάθοδος δεν ευοδώθηκε, δεν αναιρείται το γεγονός ότι οι συζητήσεις σε αυτή τη βάση έγιναν. Ακριβώς η βάση αυτή είναι που καθορίζει τη στάση τους, η αναγνώριση δηλαδή των συμβουλίων και κάθε οργάνου που προκύπτει εκλογικά (ως και του ευρωκοινοβουλίου) ως βασικού πεδίου ανάπτυξης των αντιστάσεων του λαού. Πρόκειται για τη συνέχιση για ακόμα μια φορά των ίδιων αυταπατών, παρά την εκλογική τους ήττα. Το αποδεικνύουν, άλλωστε, και στις ανακοινώ-

σεις τους, ότι βασικός τους στόχος είναι να καλύψουν την ανησυχία των αγωνιστών της αριστεράς που δεν βρήκαν την έκφρασή τους στην ΚΑΛΠΗ! Εκεί είναι το πεδίο που κατά τους ίδιους άρουν την πολυδιάσπαση των δυνάμεων της αριστεράς, η ΚΑΛΠΗ!

Την ίδια πρόταση συζήτησης για κοινό εκλογικό κατέβασμα στις δημοτικές εκλογές απεύθυναν και προς τα σχήματα των ΔΡΟΜΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Τι και αν όλο το προηγούμενο διάστημα δεν υπήρξε παρά η ελάχιστη (και αν υπήρξε) κοινή δράση, τι και αν δεν βρεθήκαν τα σχήματα σε καμία κοινή έστω παρέμβαση, ο στόχος του ξεπεράσματος του 3% φαίνεται να ξεπερνάει τέτοιες «λεπτομέρειες». Ποια ήταν άραγε η βάση και αυτής της πρότασης; Η σύγκλιση των πολιτικών τοποθετήσεων των σχημάτων; Ίσα ίσα που αυτές μάλλον «απομακρύνθηκαν» σε μια σειρά ζητημάτων. Ακόμα και όποια πρόταση για πρωτοβουλία τους απευθύνθηκε, από τα ζητήματα της επίθεσης, της ακρίβειας κ.τ.λ., ως και τοπικά ζητήματα όπως η ΠΥΡΚΑΛ, ο λόφος Κοπανά, το πάρκο Τρίτση κ.ά., η ανταπόκριση κυμάνθηκε από το μη προχώρημά τους ή τη συμμετοχή δια αντιπροσώπων, ως και στην καλύτερη την «παραπομπή» στην «παρέμβαση» μέσα στα δημοτικά συμβούλια.

Είναι δεδομένο για τις δυνάμεις αυτές πως η προσπάθεια κοινής δράσης στα πλαίσια του κινήματος, στις παρεμβάσεις στον λαϊκό κόσμο και τους εργαζόμενους των περιοχών που απευθύνονται, η ανάπτυξη αντιστάσεων στον δρόμο, έρχονται σε δεύτερη μοίρα σε σχέση με τη μητέρα των μαχών. Κι ας τσακίζει κόκκαλα η επίθεση του συστήματος...

Σπαρτιάτες

Κλυδωνισμοί στο ακροδεξιό κόμμα

Σε πραγματικό τραγέλαφο έχουν καταλήξει οι εξελίξεις στο ακροδεξιό κόμμα των Σπαρτιατών. Οι συγκρούσεις, που έχουν ξεκινήσει εδώ και καιρό, του αρχηγού του κόμματος Στίγκα με τα υπόλοιπα μέλη της κοινοβουλευτικής ομάδας (12 στο σύνολο) παραλίγο να οδηγήσουν σε διάλυση της κοινοβουλευτικής ομάδας των φασιστών. Ο βασικός λόγος που αναπαράγεται στα μέσα ήταν αρχικά το ζήτημα του συνεδρίου και πώς αυτό θα διεξαχθεί. Αυτό έθεταν οι βουλευτές του κόμματος οι οποίοι είναι ανοιχτά προσκείμενοι στον φυλακισμένο νεοαζι Κασιδιάρη και για τον έλεγχο του κόμματος, κάτι το οποίο θα παραγκώνιζε τον Στίγκα.

Το βασικό ζήτημα είναι ότι όλο το φασιστικό μόρφωμα είχε ανοιχτά τη στήριξη του καταδικασμένου φασίστα Κασιδιάρη και την ανοχή του συστήματος, το οποίο απαγόρευσε μεν την κάθοδό του στις εκλογές, αλλά ακόμα δεν είναι πεισμένο ότι καθοδηγεί και κατευθύνει τις εξελίξεις στο κόμμα από τη φυλακή. Οι δηλώσεις των εκλεγμένων βουλευτών και τα ευχαριστήρια προς τον φυλακισμένο Κασιδιάρη τη μέρα των εκλογών δεν ξεχνιούνται. Όπως δεν μπορεί να ξεχαστεί και η αυτογελοιοποίηση του Στίγκα, που διαγράφει 3 βουλευτές από την κοινοβουλευτική ομάδα, κάνει δηλώσεις για καθοδηγημένους εκβιασμούς από τον Δομοκό και την Greek mafia και την μέρα που παρου-

σιάζεται στον εισαγγελέα να δώσει εξηγήσεις, δηλώνει ότι στηρίζει την υποψηφιότητα Κασιδιάρη στον δήμο Αθήνας. Τελικά, τα τρία μέλη της ΚΟ έγιναν δεκτά από τον Στίγκα, αλλά έχει ανοίξει ζήτημα νομιμότητας που το εξετάζει η δικαιοσύνη, η οποία ψάχνει να βρει αν το κόμμα καθοδηγείται από τον Κασιδιάρη!

Προς τι, λοιπόν, το μίσος και ο αλληλοσπαραγμός; Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης προσπαθούν να πείσουν ότι το βασικό ζήτημα της όλης αναμπουμπούλας είναι ο οικονομικός έλεγχος των εσόδων που έχει το κόμμα από την εισοδή του στη Βουλή. Παρόλα αυτά, χωρίς να υποτιμούμε το ζήτημα, θεωρούμε ότι είναι δευτερεύον και ότι η κύρια πλευρά είναι πολιτική. Είναι το ζήτημα του ελέγχου και της κατεύθυνσης αυτού του μορφώματος σαν συμπλήρωμα της πολιτικής της κυβέρνησης και του συστήματος. Γιατί μπορεί ο Κασιδιάρης να χρησιμοποιήθηκε ανοιχτά για να κατευθυνθεί η ακροδεξιά ψήφος την περίοδο των εκλογών, για να μπορέσει να υπάρχει ακόμα ένα κόμμα ανάχωμα στη λαϊκή δυσaréσκεια και οργή, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν ακέραιοι οι λόγοι που οδήγησαν στη διάλυση και φυλάκιση του Χρυσανγίτικου κόμματος. Η απόλυτη ευθυγράμμιση του, δηλαδή, με τις επιταγές του συστήματος και η «γραβατωμένη» δράση του, όπως γίνεται και σε αρκετές χώρες του εξωτερικού με ακροδεξιά κόμματα τα οποία είναι στη Βουλή. Κάτι τέτοιο

δεν μπορούσε να γίνει με τη Χρυσή Αυγή, ύστερα από τις αντιδράσεις του λαού για τη δολοφονική της δράση. Έτσι, λοιπόν, ο Κασιδιάρης πήρε σχεδόν επίσημο βήμα, με την ανοχή που του έδειξε το σύστημα, να αναπαράγει τις τοποθετήσεις του μέσα από τη φυλακή, ανοχή επιλεκτική, η οποία δεν υπήρξε για άλλους καταδικασμένους Χρυσανγίτες (βλέπε Μιχαλολιάκο). Το παράλογο της αστικής δικαιοσύνης, μάλιστα, συνεχίζεται με την απαγόρευση της καθόδου του στις εκλογές, αλλά υπάρχει επιτροπή συμμετοχής των Σπαρτιατών που ανοιχτά στηρίζει (μέχρι και με μπλουζάκι του κόμματος εμφανίστηκε σε βίντεο μετά τις εκλογές).

Μπορεί οι κωλοτούμπες των Σπαρτιατών και η όλη αναταραχή που υπάρχει να δυσκολεύει το σύστημα να συνεχίσει να στηρίζει μια τέτοια επιλογή, αλλά αυτό δεν αναιρεί ότι στο συγκεκριμένο πολιτικό σκηνικό και με τη λαϊκή δυσaréσκεια έντονη από τις εξελίξεις από τα Τέμπη και μετά, το σύστημα έχει ανάγκη ακροδεξιά φασιστικά αναχώματα, τα οποία θα σπέρνουν το δηλητήριο τους στον λαό και θα τον διασπούν. Επιπλέον, αποδεικνύεται και μέσω όλης αυτής της παρωδίας ότι ο βασικός φορέας της φασιστικοποίησης είναι το σύστημα και μάλιστα, χωρίς αυτό, τέτοια μορφώματα όπως οι Σπαρτιάτες, αν δεν είχαν τις πλάτες του συστήματος, δεν θα μπορούσαν να σταθούν.

ΣΥΡΙΖΑ

Μάχη για την προεδρία και για μια θέση στον ήλιο του συστήματος

Σε πλήρη εξέλιξη βρίσκονται οι εσωκομματικές διεργασίες στον ΣΥΡΙΖΑ, οι οποίες αναμένεται να οδηγήσουν στην εκλογική διαδικασία για την ανάδειξη νέου προέδρου την Κυριακή 10 του Σεπτέμβρη, με πιθανή την πραγματοποίηση δεύτερου γύρου στις 16 του Σεπτέμβρη. Στο πλαίσιο αυτό διεξήχθη και το Διαρκές Συνέδριο, όπου επικυρώθηκαν και τυπικά οι υποψηφιότητες των πέντε διεκδικητών της προεδρίας του κόμματος και τους δόθηκε η ευκαιρία να εκφράσουν τις θέσεις τους ενώπιον των μελών του ΣΥΡΙΖΑ.

Διαδικασία βγαλμένη από τα αστικά «σαλόνια»

Πριν σημειώσουμε το στιγμιότυπο επί της ουσίας του θέματος, αξίζει να παρατηρήσουμε ότι -όπως επισημαίναμε και σε προηγούμενο άρθρο της Π.Σ.- είναι απόλυτα ενδεικτική του αστικού χαρακτήρα αυτού του κόμματος και η ίδια η διαδικασία που ακολουθείται για την ανάδειξη νέας ηγεσίας. Η εκλογή προέδρου προηγείται της εσωκομματικής συζήτησης (που παραπέμπεται για το Έκτακτο Συνέδριο του Νοεμβρίου), τα μέλη περιορίζονται στον ρόλο χειροκροτητή-ψηφοφόρου προσώπων, ενώ ακόμα και το γεγονός ότι ο πρόεδρος αναδεικνύεται αυθόρμητα από τη «βάση» (η γνωστή επίφαση δημοκρατίας που ισχύει στα περισσότερα αστικά κόμματα και ακολουθήθηκε και στην προηγούμενη εκλογή Τσίπρα) τον καθιστά ανεξάρτητη αρχή, πέρα και πάνω από τα οποιαδήποτε συλλογικά όργανα.

Δικαίωμα μέλους και ψήφου μπορεί να έχει φυσικά ο οποιοσδήποτε εγγραφεί μέχρι και την τελευταία στιγμή της πρώτης εκλογικής διαδικασίας, δίνοντας -κατά τα συνήθη αστικά πρότυπα- και σε αυτό το πεδίο τη δυνατότητα να ξεδιπλωθεί η μάχη των πάσης φύσεως μηχανισμών. Το γεγονός ότι αυτό συναντιέται σε ένα παρδαλό μίγμα με τη λειτουργία των διαφόρων «τάσεων», κατάλοιπο της ρεφορμιστικής-ευρωκομμουνιστικής καταγωγής αυτού του κόμματος, που λένε ό,τι θέλουν, αλλά τελικά υπακούνε άνευ όρων σε μια ολιγομελή ηγετική ομάδα, δεν είναι παρά χαρακτηριστικό της ιδιόμορφης πορείας που έχει ακολουθήσει ο ΣΥΡΙΖΑ για την ένταξή του στις δυνάμεις του αστισμού. Αξιοποιείται, μάλιστα, μια χαρά στην κατεύθυνση εξαπάτησης ενός κόσμου, μέχρι του σημείου όμως που δεν βάζει εμπόδια στη λειτουργία του ΣΥΡΙΖΑ ως κόμματος στην υπηρεσία της άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Επομένως, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε παρά ως προσχηματικές όλες τις αναφορές των υποψηφίων για την ανάγκη μεγαλύτερης εσωκομματικής δημοκρατίας, μιας και αυτές είναι δανεισμένες από τις παμπάλαιες πρακτικές χειραγώγησης των κομμάτων του συστήματος. Εξίσου προσχηματικές είναι και οι αναφορές στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ και φιλικά προσκείμενων σε αυτόν ΜΜΕ στον «πολιτικό πολιτισμό» και το «καλό κλίμα» που είναι ανάγκη να επικρατήσει ενόψει της κάλπης για τη νέα ηγεσία, μιας και κάθε άλλο παρά έλειψαν από το Διαρκές Συνέδριο τα αλληλομακαιρώματα και οι αντιπαραθέσεις.

«Καρφιά» και συμφωνίες

Η αναφορά της υποψήφιας Αχτσιόγλου για «μιντιακά και σοσιαλμιντιακά κέντρα» με συνδέσεις στον ΣΥΡΙΖΑ δίνει μια γλαφυρή εικόνα για το πώς εξελίσσε-

ται η αντιπαράθεση στο εσωτερικό του πριν τις εκλογές για την προεδρία. Το ίδιο και οι έμμεσες αιχμές κατά Πολάκη για «έκρηξη τοξικής αρρενωπότητας», καθώς και ενάντια στον εκλεκτό του, Κασσελάκη, για το ότι η πολιτική «δεν είναι παιχνίδι». Αντίστοιχα «καρφιά» κατά του δεύτερου εξαπέλυσε και ο Τσακαλώτος, με αφορμή τις -αντιγραμμένες από το αμερικανικό Δημοκρατικό Κόμμα- προτάσεις του για «αδιαμεσολάβητη σχέση του προέδρου με τους πολίτες».

Από τη μεριά του, ο Κασσελάκης, ως φυτευτού-ανερχόμενο «αστέρι» του αστικού πολιτικού σκηνικού, δεν έχασε την ευκαιρία να καταγγείλει την «αριστερή ορθοδοξία» του κόμματος, δείχνοντας και από πού ήρθε και πού το πάει, καθώς και την «κηδεμονία των μηχανισμών», ενώ λάβρος κατά «των μηχανισμών και των δικτύων» εμφανίστηκε και ο Τζουμάκας. Χαρακτηριστική για το ποιόν του ΣΥΡΙΖΑ ήταν και η αναφορά Παππά περί της άρνησης παροχής συναίνεσης σε συμφωνία που «υπονομεύει τα εθνικά συμφέροντα» στην τοποθέτησή του για τα ελληνοτουρκικά, κλείνοντας το μάτι σε μερίδες της ντόπιας άρχουσας τάξης που στριμώνονται από τους όρους της προωθούμενης αμερικανοΝΑΤΟϊκής διευθέτησης και, ταυτόχρονα, καίδευοντας αυτή σε αντιδραστικά ακροατήρια.

Παρά τις ποικίλες κόντρες και προσωπικές αποχρώσεις, όμως, ο κοινός τόπος όλων των υποψηφίων δεν μπορεί να αποκρυφτεί: όλοι τους συμφωνούν απόλυτα στην κατεύθυνση της ακόμα πιο δεξιάς μετατόπισης του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να συνεχίσει από καλύτερες θέσεις να υπηρετεί το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και να διεκδικήσει αποτελεσματικά τον ρόλο της «εναλλακτικής» για την άρχουσα τάξη και τον ιμπεριαλισμό, που θα καταφέρει να ενσωματώσει την κυβερνητική φθορά της ΝΔ. Γι' αυτό και από καμία τοποθέτηση δεν έλειψαν οι αναφορές για την ανάγκη «διεύρυνσης» και απεύθυνσης στο «κέντρο», η υπεράσπιση (και για λόγους συνοχής) των κερτημένων και του ρόλου του Τσίπρα, η εξύμνηση της περιόδου της αντιλαϊκής διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ το 2015-19, η αποκήρυξη των «αριστερών» βαριδιών.

Σε τελευταία ανάλυση, το πρωταρχικό μέλημα του συνόλου των υποψηφίων δεν είναι τόσο το να πείσει τους ψηφοφόρους ότι αξίζει να ψηφιστεί, όσο το να πείσει τα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας ότι μπορεί να αναλάβει τα ηνία του ΣΥΡΙΖΑ και να τον θέσει αποτελεσματικά στις υπηρεσίες τους, ως επικεφαλής της αστικής αντιπολίτευσης σήμερα, αλλά και ως πιθανή κυβέρνηση αύριο.

Το πρόβλημα του ΣΥΡΙΖΑ

Είναι φανερό ότι μετά τη συντριβή του από τη ΝΔ στις εκλογές του Μαΐου-Ιουνίου, ο ΣΥΡΙΖΑ διέρχεται κρίση, η οποία είναι αμφίβολο ότι θα ξεπεραστεί απλώς και μόνο από την αλλαγή του προσώπου που βρίσκεται στην ηγεσία. Το υπόβαθρο του προβλήματος παραμένει: έχει αποκλυφθεί πλατιά το διαζύγιο που έχει πάρει από το κίνημα και την Αριστερά, αλλά την ίδια στιγμή αδυνατεί να πείσει ότι αποτελεί μια πιο αξιόπιστη συστημική λύση από τη ΝΔ. Οι αυταπάτες που καλλιέργησε όλα τα τελευταία χρόνια για τη δυνατότητα μιας πιο φιλολαϊκής διακυβέρνησης στον καπιταλισμό δέχτηκαν βαριά ήττα και έπαψαν να συγκινούν τα μεσοστρώματα που επένδυσαν σε αυτόν. Την ίδια στιγμή, το διεθνές πλαίσιο καθιστά σαφές

ότι δεν υφίστανται περιθώρια διαπραγμάτευσης με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και, συνακόλουθα, απουσιάζει ο παράγοντας που είχε κάνει μερίδες της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης να του παράσχουν τη στήριξή τους στο παρελθόν.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, οι πρόσφατες βουλευτικές εκλογές επέτρεψαν στο ΠΑΣΟΚ -τον έτερο διεκδικητή της θέσης του δεύτερου πυλώνα του αστικού πολιτικού συστήματος- να τον πλησιάσει σε απόσταση αναπνοής και να τον απειλεί πλέον στα σοβαρά. Έχοντας παραδοσιακά στη διάθεσή του, μάλιστα, ένα ολόκληρο δίκτυο από μηχανισμούς στο επίπεδο της τοπικής αυτοδιοίκησης και του εργατοπατερισμού, πράγμα που δεν ισχύει για τον ΣΥΡΙΖΑ.

Πώς επιλέγει να απαντήσει το πρόβλημά του αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ; Γνωρίζει πολύ καλά ότι βασική παράμετρος για τη μακροήμευσή του στο πολιτικό σκηνικό είναι η αποδοχή του από τη ντόπια άρχουσα τάξη και τους ιμπεριαλιστές σε ΗΠΑ και Ε.Ε. Από αυτήν εξαρτάται και η όποια δυνατότητα να αποκαταστήσει τις πληγωμένες του σχέσεις με τα μικρά και μεσαία στρώματα της κοινωνικής πυραμίδας και να τους παρουσιαστεί ως εγγυητής της κανονικότητας που έχουν απωλέσει προ πολλού. Δεν έχει άλλη επιλογή, λοιπόν, πέρα από τη συνέχιση της πορείας που έχει χαράξει προς τα δεξιά.

Το «φαινόμενο» Κασσελάκη

Δεν είναι να απορεί κανείς, επομένως, για το από πού ξεφύτρωσε ο Κασσελάκης. Με τη συμβολή του ίδιου του Τσίπρα στην ανάδειξή του, μέσω της τοποθέτησής του στο ψηφοδέλτιο επικρατείας στις τελευταίες εκλογές, καθώς και με την ανοιχτή στήριξη του Πολάκη και άλλων παραγόντων μέσα στο κόμμα, η υποψηφιότητά του εναρμονίζεται απόλυτα με τα χαρακτηριστικά και τις στοχεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ. Ταιριάζει γάντι στη φυσιογνωμία ενός κόμματος που έδωσε γη και ύδωρ στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό ένας άνθρωπος με πλούσια θητεία σε δεξαμενές σκέψης των ΗΠΑ και σχέσεις με το αμερικανικό κατεστημένο, έχοντας συμμετάσχει εθελοντικά μέχρι και σε προεκλογική εκστρατεία του Μπάιντεν το 2008. Συνάδει πλήρως με την επιδίωξη εμβάθυνσης των σχέσεων με τη ντόπια άρχουσα τάξη η διεκδίκηση της προεδρίας από έναν εφοπλιστή, με προσβάσεις σε «ευαγή» κέντρα του εγχώριου αστισμού, όπως το ίδρυμα Νιάρχος.

Από εκεί και πέρα, το ότι έχει επιλέξει να πολιτεύεται με όρους lifestyle και προσωπικής προβολής προκύπτει αβίαστα από το γεγονός ότι ούτε αυτός ούτε και κανένας από τους υπόλοιπους υποψηφίους δεν μπορεί στην πραγματικότητα να διαφοροποιηθεί στα βασικά ζητήματα από την κυβέρνηση της ΝΔ και να

αρθρώσει κάποια διακριτή πολιτική πρόταση. Η επίκληση, άλλωστε, στο σάπιο συστημικό ιδεολόγημα της «αριστείας», κόντρα στην αξίωση των κυβερνώντων να το «μονοπωλούν», δεν αντανάκλα παρά τη βαθιά περιφρόνηση για τον λαό που χαρακτηρίζει κάθε αστικό κόμμα.

Καθόλου τυχαία δεν πιστεύουμε ότι είναι, επίσης, η τεράστια προβολή που απολαμβάνει ξαφνικά από τα αστικά ΜΜΕ, παρόλο που μέχρι πρότινος ήταν εντελώς άγνωστος στην πολιτική σκηνή και δεν είχε καμία σχέση με την ελληνική πραγματικότητα. Μένει να φανεί αν πίσω από αυτή βρίσκεται μια πιο συγκεκριμένη στήριξη στο πρόσωπο του Κασσελάκη από κέντρα εξουσίας μέσα και έξω από τη χώρα, καθώς και ο ρόλος που πρόκειται να διαδραματίσει αυτός στο μέλλον.

Το πρόβλημα του συστήματος

Σε κάθε περίπτωση, αν και φαινομενικά το ενδιαφέρον για τα τεκταινόμενα στον ΣΥΡΙΖΑ αναζωπυρώθηκε μετά την ανακοίνωση της υποψηφιότητας Κασσελάκη, κάθε άλλο παρά περνάει αδιάφορες οι εξελίξεις σε αυτόν στις κάθε λογής δυνάμεις του συστήματος. Με δεδομένη την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ, όλα τα ενδεχόμενα για το μέλλον του παραμένουν ανοιχτά, αλλά ένα είναι το σίγουρο: αποτελεί σοβαρό κενό για το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και ζήτημα προς αντιμετώπιση η έλλειψη δεύτερου πυλώνα στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Δεν γίνεται να πορεύεται, ειδικά στις παρούσες συνθήκες της όξυνσης των ταξικών αντιθέσεων και της άγριας επίθεσης, με τη ΝΔ ως μοναδικό κόμμα εξουσίας και με κατακεραματισμένη τη λοιπή αστική αντιπολίτευση. Χωρίς αυτό να σημαίνει, βέβαια, ότι τα όσα εξελίσσονται στον ΣΥΡΙΖΑ είναι ικανά να δώσουν την απάντηση στο πρόβλημα.

Το βέβαιο για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι θα επιχειρήσει στο επόμενο διάστημα, και ανεξαρτήτως του ποιος θα αναδειχτεί στην ηγεσία του, να υπερασπιστεί και να αναβαθμίσει το κεκτημένο όλων των τελευταίων χρόνων: τη συμβολή του στην υπηρέτηση των συμφερόντων του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, στο τσάκισμα των εργατικών-λαϊκών δικαιωμάτων και στο βάθεμα της εξάρτησης της χώρας από τον ιμπεριαλισμό.

Τίποτα, επομένως, δεν έχουν να περιμένουν η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία από τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί είναι απολύτως σίγουρο ότι σε όλη την επόμενη φάση θα τον βρουν απέναντί τους, ακόμα και αν αυτός δεν φτάσει ξανά στο σημείο να υπηρέτησε το σύστημα από κυβερνητικές θέσεις. Η λαϊκή οργή δεν έχει ανάγκη από άλλες αυταπάτες! Στην οργάνωση και τη γραμμή της αντίστασης-διεκδίκησης βρίσκεται ο πραγματικός δρόμος που πρέπει να διανυθεί.

Πυρκαγιές

Το σύστημα αυτό μπορεί να τάξει μόνο καταστροφή και θάνατο

Ρόδος, Πάρνηθα, Δερβενοχώρια, Κουβαράς, Βελεστίνο, Κάρυστος, Κέρκυρα, Λουτράκι, Έβρος...

Ο μακρύς κατάλογος των φετινών πυρκαγιών αφήνει κι έναν μακρύ κατάλογο καταστροφής και θανάτου. Χάθηκαν 28 άνθρωποι, από τους οποίους οι 20 στην πυρκαγιά του Έβρου, κήκαν σπίτια και περιουσίες, εξαφανίστηκαν χιλιάδες στρέμματα βοσκοτόπων και κτηνοτροφικών εγκαταστάσεων, ενώ είναι ανυπολόγιστη κι ασύλληπτη η περιβαλλοντική καταστροφή.

Οι εικόνες που είδαμε το φετινό καλοκαίρι είναι σαν βγαλμένες από κινηματογραφική ταινία τρόμου: Οι χιλιάδες τουρίστες της Ρόδου που σαστισμένοι παρακολουθούσαν το έγκλημα, όσο οι... «αρχές» πάσχιζαν να τους καθησυχάσουν, αποκρύπτοντας ουσιαστικά τον κίνδυνο μπροστά στο ενδεχόμενο να χάσουν τους πελάτες... Η έκρηξη στην αποθήκη πυρομαχικών στη Νέα Αγχίαλο, που από τύχη προκάλεσε «μόνο» ζημιές σε ακτίνα χιλιομέτρων και η απομάκρυνση στρατιωτικών ελικοπτερωών και μαχητικών F-16 από τη γειτονική πτέρυγα μάχης... Η εκκένωση του νοσοκομείου της Αλεξανδρούπολης, της ενδέκατης σε πληθυσμό πόλης της χώρας, και η μεταφορά ασθενών με ορούς, ξαπλωμένους στις μοκέτες του σαλονιού του πλοίου... Η «βουτιά θανάτου» για τους δύο πιλότους του canadair στην Κάρυστο. Ο τρόμος, η απόγνωση, η απελπισία, η μάχη και η αγωνία στα πρόσωπα των ανθρώπων που βρέθηκαν στη μέση όλης αυτής της καταστροφής και είτε προσπάθησαν να περισώσουν ό,τι προλάβαιναν, είτε υποχρεώθηκαν σε εκκένωση. Πρόκειται για εικόνες που δεν είναι πια μια εξαί-

ρεση, ένα μεμονωμένο τραγικό γεγονός. Είναι η πραγματική ζωή που μας έχουν επιφυλάξει, είναι η καθημερινότητα για πολλές χιλιάδες λαού σε δεκάδες πόλεις και χωριά της χώρας. Είναι η είδηση της ημέρας, εδώ και ένα πολύ μεγάλο διάστημα...

Η καταστροφή κι ο θάνατος για την κυβέρνηση και τα στελέχη του συστήματος οφείλονται σε οτιδήποτε άλλο εκτός από τις εγκληματικές τους πολιτικές. Ο «πρωτοπόρος» κάποτε Β. Πολύδωρας, ως υπουργός Δημόσιας Τάξης, απέδιδε τις πυρκαγιές του 2007 στον «στρατηγό άνεμο». Με τα χρόνια έχουν γυαλιστεί καλύτερα τα αστικά επιχειρήματα, με την κλιματική αλλαγή να βρίσκεται στο πρώτο πλάνο των απαντήσεων. Σε αυτήν, άλλωστε, αποδίδεται οποιοσδήποτε όλεθρος, από τις καταστροφικές πυρκαγιές και τις φονικές πλημμύρες, μέχρι την αδυναμία αντίδρασης απέναντι σε καύσωνες και χιόνια. Μια κλιματική αλλαγή που, σύμφωνα με τις αιτιολογήσεις τους, ήρθε... νωρίτερα απ' ό,τι την περιμέναμε και άρα ο κρατικός μηχανισμός δεν μπορούσε να είναι περισσότερο έτοιμος από όσο ήταν... (Έτσι νωρίτερα είχαν έρθει και πρόπερι τα χιόνια στην Αττική... Ήρθαν μέρα αντί για νύχτα που τα περιμέναμε και μπερδεύτηκε ο κρατικός μηχανισμός...). Ωστόσο, το ισχυρότερο ελαφρυντικό στο οποίο προσβλέπουν από τη δικαιολογία της κλιματικής αλλαγής είναι οι θηριώδεις διαστάσεις που της αποδίδουν, η βιαιότητα της και φυσικά το γεγονός ότι αφορά όλο τον πλανήτη! Εξ ου και οι ομοιότητες με άλλες χώρες, όπου επίσης κατακάηκαν τεράστιες εκτάσεις, τις οποίες σχεδόν διαφημίζουν ως άλλοι τυμβωρύχοι, ψά-

χνοντας δικαιολογίες πίσω από κάποια ανυπέβλητη επίθεση που καμία κυβέρνηση σε καμία χώρα δεν μπορεί να ανακόψει. Μόνο που η αδυναμία όλων των «εταίρων» να ανακόψουν την καταστροφή, δεν οφείλεται σε καμία κλιματική αλλαγή, αλλά στη φύση του συστήματος που υπηρετούν και τις δολοφονικές πολιτικές τους.

Στην ίδια επιχείρηση συγκάλυψης των εγκληματικών τους επιλογών, φανέρωσαν και τα πιο σάπια τους χαρακτηριστικά, όταν χρειάστηκαν αληθινούς ενόχους, όταν βρέθηκαν στην ανάγκη να καταδείξουν συγκεκριμένο ανθρώπινο χέρι. Και το βρήκαν στους πρόσφυγες και τους μετανάστες... Είναι τόσο κυδαίοι που δεν διστάζουν να ενοχοποιήσουν τους κολασμένους αυτής της γης για να σώσουν το δικό τους τομάρι. Που όταν τους βρίσκουν απανθρακωμένους, δεν διστάζουν να τους αφαιρέσουν από τη λίστα των ανθρώπων απωλειών, αφού γι' αυτούς δεν έχουν απολύτως καμία αξία οι ζωές αυτές... Μέχρι που αμολύσανε τα πιστά σκυλιά του συστήματος, όλο τον φασιστικό εσμό, να βασανίζει μετα-

νάστες και να υπερηφανεύεται για την «επιτυχία» του με βίντεο στο διαδίκτυο. Αντίστοιχα, απελευθερώθηκαν και φασιστικές ομάδες κρούσης σε διατεταγμένη υπηρεσία και με αποστολή να επιτεθούν σε αντιφασιστικές συγκεντρώσεις.

Η αλαζονεία τους είναι τόσο μεγάλη που, απέναντι σε όλες αυτές τις φρικιαστικές εικόνες, καμώνονται για την επιτυχία του 112 και των μηχανισμών εκκένωσης! Ενώ η διαχείριση και πολύ περισσότερο η προετοιμασία και η προστασία είναι ανύπαρκτες πρακτικές για τους διαχειριστές του συστήματος, έχουν κάνει για μια ακόμη φορά πολιορκητικό κριό της πολιτικής τους τις εκκενώσεις, τις απαγορεύσεις και την «ατομική ευθύνη».

Για τον θάνατο και την καταστροφή είναι υπεύθυνο το σύστημα της εκμετάλλευσης! Όλον αυτόν τον όλεθρο τον φέρνουν οι εγκληματικές πολιτικές τους. Δεν είναι αδυναμία διαχείρισης. Είναι πολιτική επιλογή. Ως τέτοια πρέπει να την αντιμετωπίσει ο λαός και ως τέτοια να την αντιπαλέψει, για να υπερασπιστεί το βίος του και τη ζωή του!

Νέες ταυτότητες

Μια ακόμα αντιδραστική εξέλιξη με στόχο το σύγχρονο φακέλωμα και όχι... «τσιπάκια του σατανά»

Οι εικόνες από τις ουρές στα αστυνομικά τμήματα για έκδοση νέων παλιού τύπου αστυνομικών ταυτοτήτων και οι τοποθετήσεις ενάντια στο «ηλεκτρονικό τσιπάκι» που θα έρθει με τις νέες ταυτότητες, προβάλλονται ολοένα και περισσότερο το τελευταίο διάστημα και όχι τυχαία θα πούμε εμείς. Τα καλοπληρωμένα παπαγαλάκια του συστήματος πλήρως μεθοδευμένα και συντεταγμένα κάνουν ότι μπορούν για να αποπροσανατολίσουν την κουβέντα από τα πραγματικά επίδικα που ανοίγονται μπροστά σε αυτή την αντιδραστική εξέλιξη. Γιατί την ώρα που σκοταδιστικοί εκκλησιαστικοί κύκλοι εστιάζουν στα τσιπάκια και τα «σατανικά σχέδια», τα αντιδραστικά σχέδια του συστήματος για να φακέλωσει το σύνολο των πολιτών προχωρούν οργανωμένα και τακτοποιημένα...

Κατ' αρχάς, η απόφαση για έκδοση των νέου τύπου αστυνομικών ταυτοτήτων δεν αποτελεί φαινή της ελληνικής κυβέρνησης, αλλά ακολουθεί τα πρότυπα και τις υποδείξεις της ΕΕ, ασχέτως βέβαια εάν η κυβέρνηση συντάσσεται με μεγάλη προθυμία. Ενδεικτική σχετικά είναι η δήλωση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη σύμφωνα με τον

οποίο: «*Προφανώς η χώρα οφείλει να συμμορφωθεί στις νομικές της υποχρεώσεις, η έκδοση, όμως, νέου δελτίου ταυτότητας Ελλήνων πολιτών δεν αποτελεί μόνο ανάγκη, αλλά μία μεταρρυθμιστική επιλογή*».

Ειδικότερα, το εν λόγω μέτρο προβλέπεται στον Κανονισμό 2019/1157 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο οποίος προβλέπει ότι: «*Τα δελτία ταυτότητας περιλαμβάνουν μέσο αποθήκευσης υψηλής ασφάλειας το οποίο περιέχει βιομετρικά δεδομένα που συνίστανται σε εικόνα του προσώπου του κατόχου του δελτίου και δύο δακτυλικά αποτυπώματα σε ψηφιακούς μορφοτύπους*».

Νέες ταυτότητες, λοιπόν, για όλους υποχρεωτικά, μιας και οι παλιές ισχύουν μέχρι τον Αύγουστο του 2026 και για την έκδοση των οποίων θα πρέπει να λαμβάνονται υποχρεωτικά βιομετρικά δεδομένα και συγκεκριμένα ψηφιακά δακτυλικά αποτυπώματα και ψηφιακή φωτογραφία με τα οποία θα επιτρέπεται η άμεση ταυτοπροσωπία του καθενός.

Κατά δε το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, η παραπάνω ρύθμιση αποτελεί το επόμενο βήμα στην «ασφάλεια των πολιτών». Έτσι, όλοι μαζικά στο όνομα της «ασφάλειας», εξαναγκάζον-

ται να δώσουν τα δακτυλικά τους αποτυπώματα και να φακέλωθούν συντεταγμένα από ένα διεφθαρμένο και εγκληματικό σύστημα, που πασχίζει να μας πείσει ότι τάχα κόπτεται τώρα να καταπολεμήσει τη διαφθορά και την εγκληματικότητα.

Είναι εμφανές ότι η παραπάνω πρακτική αποτελεί μια ξεκάθαρη μεθόδευση με στόχο την επαναφορά της υποχρεωτικής δακτυλοσκόπησης. Η υποχρέωση χορήγησης των δακτυλικών αποτυπωμάτων για την έκδοση αστυνομικής ταυτότητας προβλεπόταν προ δεκαετιών. Η υποχρέωση αυτή καταργήθηκε το 2000, οπότε και τέθηκε το ζήτημα περί εκσυγχρονισμού των ταυτοτήτων και αποφασίστηκε συγχρόνως και η μη αναγραφή του θρησκευόμενου σε αυτές. Σε αυτό το πλαίσιο κρίθηκε ότι το δακτυλικό αποτύπωμα είναι προσωπικό δεδομένο, αφαιρέθηκε από τις ταυτότητες, συνεχίζοντας ωστόσο η δακτυλοσκόπηση να σχετίζεται με την τέλεση αξιόποινων πράξεων. Είναι ενδεικτικό το γεγονός ότι η άρνηση δακτυλοσκόπησης κατηγορουμένων συνιστά το αδίκημα της απείθειας, το οποίο έχουν φορτωθεί πολλοί αγωνιστές όλα αυτά τα χρόνια, επειδή αρνήθηκαν να φακέλωθούν μετά

από τη σύλληψή τους σε διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις.

Έτσι, αυτό που τόσα χρόνια αρνούσαν αγωνιστές, όχι γιατί είχαν διαπράξει κάποιο αδίκημα, αλλά γιατί γνώριζαν ότι εύκολα θα μπορούσαν να ενοχοποιηθούν την αμέσως επόμενη ημέρα και να βρεθούν φορτωμένοι με άσχετες κατηγορίες, τώρα το σύστημα θέλει να το πάρει αναίμακτα στο όνομα της «ασφάλειας» του πολίτη.

Τέτοιου είδους πρακτικές καμία σχέση δεν έχουν με την «ασφάλεια» των πολιτών. Η μόνη ασφάλεια που ενδιαφέρει το σύστημα είναι η δική του και θα την εξασφαλίσει με το να μπορεί να προλάβει την όποια αντίσταση πρόκειται να δημιουργηθεί και φυσικά να την καταστείλει άμεσα και εύκολα μόλις αυτή εκδηλωθεί. Σε αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση κινείται και η νέα αυτή αντιδραστική εξέλιξη. Το γεγονός δε ότι μπροστά σε αυτή την εξέλιξη, η ένταση της φασιστικοποίησης δίνει χώρο στα κάθε λογής ακροδεξιά μορφώματα, δεν θα πρέπει να αποπροσανατολίζει την κουβέντα από το πραγματικό επίδικο, το οποίο δεν είναι άλλο από το ότι για να μπορούμε να διεκδικούμε, πρέπει να αγωνιστούμε.

Στις φωτιές καιγόμαστε – Στις βροχές πνιγόμαστε – Φτάνει πια! Να υπερασπιστούμε τις ζωές μας! **Η λαϊκή οργή να γίνει αγώνας ενάντια στο σύστημα που δολοφονεί, πνίγει, καίει, καταστρέφει**

Ενώ ακόμα κάπνιζαν τα αποκαΐδια από τις πυρκαγιές που αποτέφρωσαν εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα, ενώ ακόμα δεν είχαν σιγήσει οι εκρήξεις από τα πυρομαχικά στη Νέα Αγχίαλο και ενώ τα τοπικά δελτία ειδήσεων στη Θεσσαλία τόνιζαν τον κίνδυνο για νέες φωτιές, ήρθαν οι πλημμύρες για να πνίξουν ολόκληρα χωριά στον Κάμπο.

Αυτή τη φορά, το ...ακραίο καιρικό φαινόμενο, το αποτέλεσμα της ...κλιματικής αλλαγής ήταν ο «Ντάνιελ», που σκόρπισε την καταστροφή και τον θάνατο στη Θεσσαλία. Έξι οι νεκροί και δεκάδες οι αγνοούμενοι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, με τις ελπίδες να σβήνουν κάτω από τα ερείπια των σπιτιών που είτε πλημμύρισαν είτε κατέρρευσαν με την ορμή του νερού.

Ο Παλαμάς της Καρδίτσας, μια κωμόπολη 8.000 κατοίκων, και τα γύρω χωριά είναι βυθισμένα στο νερό που φτάνει τα 2 μέτρα. Οι κάτοικοι βρίσκονται αποκλεισμένοι στις ταρατσες απ' όπου προσπαθούν να τους σώσουν με ελικόπτερα.

Στη Μαγνησία, η πόλη του Βόλου, τα χωριά και η ύπαιθρος έχουν μετατραπεί σε όρμη του Παγασητικού. Πλημμυρισμένες και πτέρυγες του νοσοκομείου Βόλου.

Στα Τρίκαλα ο ποταμός Ληθαίος, που διασχίζει την πόλη, έχει υπερχειλίσει και τα νερά του παρασέρνουν γέφυρες και πλημμυρίζουν τις γειτονιές της πόλης.

Μια διαρκής εικόνα φρίκης στις τηλεοράσεις και το διαδίκτυο. Και το μέγεθος της καταστροφής δεν έχει φανεί ακόμη. Πρώτα θα πρέπει να γίνει ο μακάβριος απολογισμός των ζωών που χάθηκαν. Και μετά θα μετρηθούν τα ζώα, οι καλλιέργειες, τα σπίτια, τα μαγαζιά, οι δρόμοι, οι υποδομές, τα αυτοκίνητα. Ολόκληρες περιοχές έχουν γυρίσει χρόνια πίσω... Κι ακόμα ο χειμώνας δεν άρχισε...

Η κυβέρνηση του «επιτελικού κράτους», με συμπαράστατη τα ΜΜΕ, επιχει-

ρεί να ρίξει όλες τις ευθύνες ...στον καιρό! Όμως η έκταση της καταστροφής είναι τέτοια που οι ευθύνες της δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από τα χλιοστά της βροχής που έπεσαν ανά στρέμμα.

Τα αντιπλημμυρικά έργα είναι ... άγνωστη λέξη για τις ελληνικές κυβερνήσεις. Ενώ είναι το πρώτο και κυριότερο μέτρο ενάντια στις δυνατές βροχές. Ειδικά όταν έχουν προηγηθεί τόσο καταστροφικές πυρκαγιές, που έχουν καταστρέψει τη βασική φυσική αντιπλημμυρική προστασία, τα δέντρα και τις ρίζες τους.

Όσο για τις κρατικές υπηρεσίες που υποτίθεται ότι πρέπει να βοηθούν τον κόσμο, αυτές είναι στην πραγματικότητα ανύπαρκτες. Είναι συνεχείς οι εκκλήσεις για βοήθεια από τις περιοχές που πλήττονται, όπως και οι καταγγελίες για την απουσία του κράτους, των Δήμων και των Περιφερειών. Ο κόσμος παλεύει μόνο του χωρίς καμία βοήθεια να σώσει ό,τι μπορεί από την καταστροφή.

Παρά τις βαρύγδουπες εξαγγελίες που γίνονται κατόπιν εορτής, κανένα έργο δεν γίνεται, κανένα σχέδιο αντιμετώπισης έκτακτων καταστάσεων δεν εκπονείται ή δεν υλοποιείται όταν χρειαστεί. Η Καρδίτσα μόλις τρία χρόνια πριν πέρασε τη μεγάλη καταστροφή του «Ιανού», ο οποίος επίσης χαρακτηρίστηκε ακραίο φαινόμενο. Όταν, όμως τα φαινόμενα επαναλαμβάνονται, τότε παύουν να είναι ακραία. Ακόμα κι αν αποδοθούν στην κλιματική αλλαγή, ένας λόγος παραπάνω να είναι η χώρα προετοιμασμένη.

Όμως δεν είναι. Γιατί και αυτή η κυβέρνηση και οι προηγούμενες, και αυτές οι Δημοτικές και Περιφερειακές αρχές και οι προηγούμενες (και οι επόμενες που θα ζητήσουν την ψήφο του λαού σε έναν μήνα) ούτε θέλουν, ούτε μπορούν να προστατέψουν τη χώρα, το λαό και το βίος του από τις καταστροφές! Δεν τους ενδιαφέρει!

Αντίθετα, τους ενδιαφέρει να προστατέψουν τις πηγές του κέρδους του συστήματος που υπηρετούν: την «πράσινη ανάπτυξη» αιολικών και φωτοβολταϊκών, τις «επενδύσεις» πάνω στα καμένα, τα «ευρωπαϊκά προγράμματα» για την ενέργεια, τις τσιμεντοποιήσεις για να φτιαχτούν τα καζίνο, τις ξενοδοχειακές γαλέρες, τα λιμάνια-διαμάντια για κρουαζιερόπλοια και ΝΑΤΟικά στρατεύματα.

Για να προστατεύσουν και να προωθήσουν όλα αυτά, πρέπει να αφήσουν τον λαό στην τύχη του. Ακόμα περισσότερο, πρέπει να ρίξουν τις ευθύνες πάνω του! Λύσσαξαν με το 112 να απαγορεύουν, να ειδοποιούν για τη βροχή όταν το νερό είχε ήδη μπει στα σπίτια, να χτίζουν το άλλοθι ότι έκαναν ό,τι μπορούσαν, υπονοώντας ότι, τελικά, οι πνιγμένοι φταίει που πνίγηκαν! Ο Δήμαρχος του Βόλου, ο ακροδεξιός άνθρωπος της νύχτας Μπέος, βγήκε στη βροχή και μοίραζε εμφιαλωμένα νερά, στήνοντας ένα

ολόκληρο σόου απεγνωσμένης έκκλησης στους ...απειθαρχούς να γυρίσουν στα σπίτια τους!

Και τώρα ήδη σχεδιάζονται τα επόμενα βήματα. Επίσκεψη του πρωθυπουργού στη Λάρισα, η οποία θα συνοδευτεί από υποσχέσεις για αποκατάσταση που δεν θα τηρηθούν ποτέ. Με τη χιλιοπαγμένη κασέτα για επιδόματα και αποζημιώσεις-ψίχουλα από την κυβέρνηση, την αντιπολίτευση αλλά και τους τοπικούς μηχανισμούς Δήμων και Περιφερειών, θα επιχειρήσουν να κατευνάσουν μία αγανάκτηση που προ πολλού έχει συσσωρευτεί και ώρα είναι να σκάσει.

Να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας! Το θράσος του συστήματος -και κάθε εκφραστή του- θα κοπεί με μαζικούς αγώνες στους δρόμους της αντίστασης. Η εγκληματική πολιτική τους δεν θα σταματήσει αν δεν την σταματήσουμε με τη μαζική οργάνωση και διεκδίκηση πραγματικών, άμεσων, πλήρων αποζημιώσεων και μέτρων προστασίας!

Δεν θα καούμε, δεν θα πνιγούμε στη φτώχεια και την πείνα του συστήματος **Να δώσουμε αγώνες να μην πεινάσει ο λαός!**

Τούτη την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο, όλη η χώρα είναι στο έλεος των πλημμύρων. Μετά από τις πυρκαγιές που έκαψαν εκατομμύρια στρέμματα γης, ήρθαν οι πλημμύρες να αναδείξουν άλλη μια φορά την κυνικότητα του συστήματος και της έλλειψης δομών, που έχει αφήσει τον λαό στο έλεος των καταστροφών χωρίς να δίνει δεκάρα για τη ζωή του.

Ο Σεπτέμβριος που ξεκίνησε με τόσο δυσοίωνα τρόπο για τον λαό φέρνει πάνω σε ό,τι έχει απομείνει σε επίπεδο ζωής, πάνω στο ληλατημένο λαϊκό εισόδημα, αυξήσεις τιμών σε όλα τα είδη πρώτης ανάγκης και στα φάρμακα, καθώς και τεράστια άνοδο στα καύσιμα και το φυσικό αέριο, κάτι που κάνει το κόστος ζωής δυσβάστακτο για κάθε λαϊκό νοικοκυριό.

Μετά τις εκλογές, η κυβέρνηση έχει την άνεση να προωθήσει την πιο σκληρή

λιτότητα και την πιο άγρια επίθεσή της στον λαό. Η οικονομία επιβάλλεται να μετατραπεί σε νεκροταφείο δικαιωμάτων. Τα δήθεν φιλολαϊκά μέτρα για μισθούς και συντάξεις, με πολλές περιπτώσεις και υποπεριπτώσεις, όρους και προϋποθέσεις, δεν αποτελούν παρά ψίχουλα κοροϊδίας μπροστά στη λιτότητα, τη φτώχεια και την ακρίβεια που μαστίζουν τον λαό. Η παράταση του food pass για τρεις μήνες δείχνει πόσο φιλολαϊκή είναι η κυβέρνηση, που δίνει στον λαό φιλοδωρήματα. Τι να καλύψει τις αυξήσεις που φθάνουν το 30% σε διατροφή, μετακίνηση, ενέργεια, επικοινωνίες, ύδρευση με τους μισθούς πείνας των εργαζομένων;

Στον αντίποδα, όλα τα στοιχεία δείχνουν πως όσο κι αν γίνεται προσπάθεια να χρεωθεί η επίθεση στον πόλεμο της Ουκρανίας, που δείχνει και τα αδιέξοδα που βαδίζει ο πλανήτης, τα στοιχεία καταγράφουν ότι σε αυτό το σάπιο σύστη-

μα, που κάνει κάθε κρίση ευκαιρία, οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και μια χούφτα συμφέροντα επιβάλλουν τον μεσαίωνα και το μακελειό των λαών. Οι εργαζόμενοι που παράγουν τον πλούτο στην κοινωνία ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες, όσο ο συσχετισμός είναι σε βάρος τους. Κάθε βήμα πίσω στα δικαιώματα τους φέρνει σε πιο τραγική θέση τον λαό. Μπροστά μας, μάλιστα, βρίσκεται το νομοσχέδιο Γεωργιάδη, που επιχειρεί να ξεθεμελιώσει ό,τι έχει απομείνει από τις κατακτήσεις του λαού.

Και δυστυχώς κομμάτι της αριστεράς βλέπει την απάντηση όχι στην ανάπτυξη των λαϊκών αγώνων αλλά στις βουλευτικές κινήσεις, στις τροπολογίες, στα μέτρα ανακούφισης, στη γραμμή της λογικής του συστήματος, που... δυστυχώς δεν στηρίζουν τα άλλα κόμματα, που αλληλοσπαράζονται για το ποιος θα επιβάλλει μεγαλύτερη φοροεπιδρομή.

Η οργή συσσωρεύεται και δεν βρίσκει διέξοδο, αλλά ταυτόχρονα, μικρές εστίες αντιστάσεων δείχνουν ότι μπορεί να πάει και αλλιώς.

Ο λαός δεν έχει τίποτα να περιμένει από όλους αυτούς. Κάθε μέρα που βυθίζεται στην πείνα και στη φτώχεια, κάθε μέρα που καίγεται και πνίγεται, κάθε μέρα που χτυπιέται βίαια από τα συμφέροντα των λίγων, που δώκεται γιατί διεκδίκησε το δίκιο, κάνει πιο επιτακτική την ανάγκη να οργανώσει τις αντιστάσεις του σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε σχολείο και σχολή.

Γιατί μόνο στην πάλη του μπορεί να στηριχτεί. Μόνο στη δύναμη που μπορούν να επιβάλλουν οι δικό του αγώνες, για να παρθούν πίσω οι ανατιμήσεις, για να διεκδικήσει αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, στα επιδόματα ανεργίας που θα καλύπτουν το κόστος ζωής.

Ένα πλήθος διατάξεων που αποκαλύπτουν τον αντεργατικό του χαρακτήρα περιλαμβάνει το νομοσχέδιο του υπ. Εργασίας που αναρτήθηκε στα τέλη Αυγούστου. Ανεξάρτητα απ' τις όποιες τροποποιήσεις αποφασίσει η κυβέρνηση μέχρι την κατάθεσή του προς ψήφιση στη Βουλή, διαδικασία που θα εξαρτηθεί και απ' τις αντιτάσεις που θα προβάλλουν οι εργαζόμενοι, το νομοσχέδιο έχει καθαρό πρόσημο. Κινείται στην κατεύθυνση της απόλυτης υποταγής των εργαζόμενων στο κεφάλαιο, μέσα απ' την ισοπέδωση των βασικών εργασιακών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων που βρίσκονται μόνιμα στο στόχαστρο του συστήματος. Πατάει στο έδαφος του νόμου Χατζηδάκη, αξιοποιεί ακόμα μία οδηγία της ΕΕ και προστίθεται στο οπλοστάσιο της εργοδοσίας για την εξάλειψη και το βάθεμα του εργασιού μεσαίωνα. Η ίδια πολιτική που οδηγεί ένα ολοένα μεγαλύτερο μέρος των εργαζόμενων σε εξουθένωση, κατάθλιψη, φτώχεια και απόγνωση, προωθείται κι ενισχύεται. Γι' αυτό δεν πρέπει να περάσει.

Η πολιτική και συνδικαλιστική δράση αντιμετώπιη με φυλακίσεις και βαριά πρόστιμα

Η παράγραφος που συμπληρώνει το νόμο 4808/21 περί «αστικής ευθύνης» μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης που κηρύσσει απεργία και των μελών του διοικητικού της συμβουλίου σε περίπτωση που θεωρηθεί ότι εμπόδιζε κάποια προσπάθεια απεργοσπασίας, έχει τεράστια σημασία. Και πρέπει ν' αναδειχτεί σε αντίστοιχο βαθμό απ' την πλευρά του κινήματος, ειδικά έχοντας αποδειχτεί στην πράξη των δύο τελευταίων χρόνων πόσο άμεσα χρησιμοποιήθηκαν οι διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη που αφορούν τον περιορισμό της συνδικαλιστικής δράσης.

Η νέα παράγραφος αναφέρεται σε οποιονδήποτε «εμποδίζει» οποιουσδήποτε «εργαζόμενους» που «επιθυμούν να εργαστούν», «ασκήσωματική ή ψυχολογική βία» ή «συμμετείχει σε κατάληψη χώρων εργασίας ή εισόδων τους» και μάλιστα «κατά τη διάρκεια απεργίας ή ανεξαρτήτως αυτής». Προβλέπει ποινικά μετακρίση, με φυλάκιση τουλάχιστον 6 μηνών και πρόστιμο τουλάχιστον 5.000€, τα οποία διπλασιάζονται «σε περίπτωση υποτροπής».

Η απειλή είναι τόσο γενική που μπορεί ν' αξιοποιηθεί απ' το σύστημα και τους κρατικούς μηχανισμούς απέναντι σε πρακτικά οποιαδήποτε κινήματα! Οι δε ποινές που προβλέπονται, σε ατομικό μάλιστα επίπεδο, είναι εξοντωτικές. Για το σύστημα, οι κινητοποιήσεις των εργαζόμενων, του λαού, της νεολαίας απο-

Νέο αντεργατικό νομοσχέδιο Διατάξεις στη διάθεση της εργοδοσίας για εκμετάλλευση χωρίς όρια

τελούν σοβαρότατο έγκλημα. Ακόμα και μόνιμη της αυτή η διάταξη θ' αρκούσε για να ξεσκεπάσει την κυβερνητική προπαγάνδα γύρω απ' το νομοσχέδιο που δόθηκε «προστατεύει» τους εργαζόμενους. Η μόνη πραγματική προοπτική που έχει για τους εργαζόμενους το σύστημα είναι στιγνή, απεριόριστη εκμετάλλευση και βαριά τιμωρία για όσους την ανταπεύουν.

13ωρο, 6ήμερο, ό,τι θέλει η εργοδοσία, ο «κανόνας» που απαιτεί το σύστημα

Με το άρθρο του νομοσχεδίου περί «παράλληλης απασχόλησης», η κυβέρνηση επιδιώκει ν' αφαιρέσει την αναφορά σε «νόμιμο χρόνο ημερήσιας εργασίας», που ισχύει ως όριο στη δουλειά σε πολλαπλούς εργοδότες από το 1932. Τότε, το εργατικό κίνημα έπβαλλε (όχι μόνο στη χώρα μας) τον αναγκαστικό περιορισμό της «δυνατότητας» του εργάτη να διαθέσει τον εαυτό του όλη μέρα στο κεφάλαιο, γνωρίζοντας ότι στη φύση του κεφαλαίου βρίσκεται η τάση τόσο για απεριόριστη εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης όσο και για συμπίεση του μισθού ώστε να εκβιάζεται ο εργάτης να την «αποδέχεται». Σήμερα, αξιοποιώντας την αποσυγκρότηση αλλά και τους μισθούς πένας, η κυβέρνηση θέλει να διαλύσει ακόμα περισσότερο την κατάσταση του θωρού και ταυτόχρονα κάνει νόμο τη συνθησιμένη απάντηση της εργοδοσίας απέναντι στη διεκδίκηση αύξησης: «αν δεν σου φτάνει ο μισθός, πάσε κι άλλη δουλειά».

Ορίζοντας πλέον ως μοναδικό όριο τις 11 ώρες συνεχούς ανάπαυσης, όπως ισχύουν σήμερα, θέλει να κάνει κανόνα το 13ωρο. Και λύνει τα χέρια της εργοδοσίας ακόμα και για απληρώτες υπερωρίες, αν οι πρόσθετες ώρες γίνονται με σύμβαση σε διαφορετικό εργοδότη (εργολάβοι, θυγατρικές κ.ο.κ.), ειδικά σε χώρους όπως τα εργοτάξια, οι βιομηχανίες, τα ναυπηγεία αλλά και πολλοί του δημοσίου

όπου αλωνίζουν οι εργολαβίες.

Σε αντίστοιχη κατεύθυνση κινούνται κι οι διατάξεις για 6η μέρα δουλειάς, στις επιχειρήσεις «συνεχούς λειτουργίας» και σε όσες «είναι δυνατόν να λειτουργούν» 24ωρο Δευτέρα ως Σάββατο με βάρδιες. Χωρίς δεσμεύσεις και με μια προσαύθηση του ημερομισθίου κατά 40%, οι εργοδότες μπορούν ν' απαιτήσουν από εργαζόμενους που έχουν συμπληρώσει το 5ήμερο να δουλέψουν ακόμα περισσότερο, αρκεί να παρουσιάζεται «απρόβλεπτα ιδιαίτερα αυξημένος φόρτος εργασίας». Ο υπουργός «δικαιολόγος» τη ρύθμιση με βάση την αδυναμία της ελληνικής βιομηχανίας να βρει εξειδικευμένο προσωπικό. Μόνο που, τόσο αυτή η αδυναμία, όσο κι η αδυναμία σοβαρού προγραμματισμού της παραγωγής, σχετίζονται με τον εξαρτημένο χαρακτήρα της άρχουσας τάξης της χώρας. Ο οποίος σχετίζεται και με την αποβιομηχάνιση, και με την έλλειψη οποιουδήποτε σχεδιασμού, και με τα μεγάλα σκαμπελάσματα στην παραγωγή, ακόμα και με τη συχνή μετακίνηση κεφαλαίων απ' τον έναν κλάδο στον άλλο.

Αυτή η «ευελξία» της άρχουσας τάξης φορτώνεται στους εργαζόμενους, είτε ως ανεργία, είτε ως εργασιακή περιπλάνηση, είτε ως ξέφρενη εντατικοποίηση και ζωή-λάστιχο. Παρόμοια διεκδίκηση προς το κεφάλαιο αποτελεί η μη απαίτηση καταχώρισης αλλαγών στο ωράριο και υπερωριών από τα πριν για όσες επιχειρήσεις έχουν «ψηφιακή κάρτα». Πολύ περισσότερο η προσπάθεια προώθησης της ατομικής «διευθέτησης του χρόνου εργασίας» που επέβαλε ο νόμος Χατζηδάκη και πλέον θα μπορεί να γίνεται με πρωτοβουλία του εργοδότη, χωρίς αίτημα του εργαζόμενου.

Συμβάσεις -σχεδόν- μηδενικών ωρών

Την πλήρη ευελξία, με τον εργαζόμενο διαθεσίμο όποτε και για όσο θέλει ο εργοδότης χωρίς δέσμευση για συγκεκριμένο μηνιατικό, θεσιάζει το άρθρο περί «μη προβλεψιμότητας» της εργασίας. Πρόκειται για νομιμοποίηση των κακόφημων «συμβάσεων μηδενικών ωρών», δηλαδή μιας δουλειάς δίχως ωράριο, δίχως κατοχυρωμένο μισθό, δίχως οποιαδήποτε έννοια σταθερότητας. Η υποτιθέμενη προστασία είναι «ένας ελάχιστος αριθμός αμειβόμενων ωρών» (1 ώρα το μήνα;), η γνωστοποίηση των «ωρών και ημερών αναφοράς» που μπορεί να κληθεί για

δουλειά ο εργαζόμενος (κάθε μέρα, όλη μέρα;) και η ειδοποίηση με SMS, e-mail, τηλεφωνό ή σιδηπάτιο τουλάχιστον 24 ώρες νωρίτερα, «πλην περιπτώσεων που δικαιολογούν αντικειμενικά μικρότερο χρόνο ειδοποίησης» (κάθε περίπτωση;).

Πρόκειται για κατ' επίφαση συμβάσεις, αφού ο εργοδότης δεν δεσμεύεται σε τίποτα, ενώ ο εργαζόμενος πρέπει να είναι διαρκώς σε ετοιμότητα, να πάσει (και να σταματήσει) δουλειά μόλις (και αν) πει το αφεντικό. Και στο τέλος του μήνα, ό,τι προέκυψε.

Επέκταση της «δοκιμαστικής περιόδου» για διευκόλυνση των απολύσεων

Σημαντικό είναι και το ζήτημα της «δοκιμαστικής περιόδου», όπου «υπό δοκιμή» τελεί όχι μόνο ο εργαζόμενος αλλά και «η σύμβαση ή η σχέση εργασίας». Τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ φλυαρούν περί μείωσης της μέγιστης δοκιμαστικής περιόδου στους 6 μήνες, μόνο που κρύβουν ότι η κυβέρνηση επέλεξε το ανώτατο όριο που επιτρέπει η οδηγία της ΕΕ και, το κυριότερο, ότι συνεχίζει η μη καταβολή αποζημίωσης απόλυσης για 12 μήνες, το ζήτημα δηλαδή που είχε συνδεθεί με την καθήρωση της «δοκιμαστικής περιόδου» το (μηνιασιακό) 2010 προκειμένου ν' ανατρέψει το 2μνο που ισχύει.

Η σημαντικότερη ίσως πλευρά είναι η ρητή επέκταση της «δοκιμαστικής περιόδου» και στις συμβάσεις οριζόμενου χρόνου, με διάρκεια ως το 1/4 του συνολικού χρόνου. Διευκολύνεται έτσι η απόλυση πριν τη λήξη της σύμβασης, η οποία μέχρι τώρα επιτρεπόταν μόνο με επίκληση «σπουδαίου λόγου». Με βάση τις προβλέψεις του νομοσχεδίου, αρκεί ο εργοδότης να κρίνει «ανεπιτυχή» τον εργαζόμενο για να τον απολύσει κατά τη διάρκεια της «δοκιμαστικής περιόδου», ακόμα κι αν η σύμβαση είναι οριζόμενου χρόνου.

Η υπεράσπιση του 5ήμερου-8ωρου, κομβικό σημείο για τους εργαζόμενους

Αποτελεί ουσιαστικό ζήτημα η κατανόηση της προοπτικής της νέας αντεργατικής επίθεσης. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα επίθεση όχι προφανώς γιατί ο Γεωργιάδης είναι ακροδεξιός και απολογητής του καπιταλισμού (που είναι) ούτε γιατί η κυβέρνηση είναι ισχυρή ως νεοεκλεγμένη. Αυτά είναι απλά πλανεκτάματα του συστήματος. Αυτό που φανερώνεται απ' την πολιτική των κυβερνήσεων που υπηρετούν την άρχουσα τάξη της χώρας είναι η ανάγκη για επιτάχυνση της επίθεσης σε βάρος της εργατικής τάξης. Και όσο η εικόνα στους χώρους εργασίας δείχνει τους «μεσαιωνικούς» όρους δουλειάς να εξαπλώνονται, τόσο η κεφαλαιοκρατία πιέζει στο δρόμο που έχει ανοίξει η ΕΕ για νέα αντεργατικά μέτρα.

Χτίζεται με ταχείς ρυθμούς μια «νέα» κατάσταση. Επιχειρείται να ξεθεμελιωθούν σταθερές αναφορές, πάγια δικαιώματα, ακόμη και συνθήσεις απ' το εργασιακό τονίο. Δεν είναι μόνο ότι προχωράνε μέσω της επίθεσης σε μια συντριπτική ανακατανομή του εισοδήματος σε βάρος της εργατικής τάξης. Άλλωστε στις σημερινές συνθήκες κρίσης του καπιταλιστικού-μπερλιαστικού συστήματος, η συνεχής φτωχοποίηση-συμπίεση της εργατικής τάξης «προς τα κάτω» αναδεικνύει την αδιαφορία του συστήματος για τη δυνατότητα αναπαραγωγής του εργατικού δυναμικού.

Οι δυνάμεις του συστήματος εκτιμούν ότι εδώ και καιρό έχουν τη δυνατότητα, στη βάση των αρνητικών συσχετισμών, να προχωρήσουν σε τέτοιια κλίμακα επίθεσης που να θέτει την εκμετάλλευση σε μια βάση απόλυτης κυριαρχίας του κεφαλαίου. Θωρακίζοντας βέβαια συνεχώς το σύστημά τους απ' την απειλή της εργατικής τάξης. Γι' αυτό και στην πρόταση για το νέο νόμο, ένα από τα πιο κομβικά σημεία είναι η απειλή με φυλάκιση και πρόστιμα σ' όποιον παύσει τις διεκδικήσεις του στην πράξη, κάνοντας λόγο για «δικαιώμα» (της εργοδοσίας προφανώς) στην απεργοσπασία.

Το πνεύμα που διατρέχει το νομοσχέδιο είναι ότι η εργατική δύναμη θα πρέπει να μπορεί να χρησιμοποιείται απ' το κεφάλαιο «όσο και όποτε θέλει». Στη νέα εργασιακή βαρβαρότητα, ο εργαζόμενος θα πρέπει να είναι συνολικά διαθέσιμος για εκμετάλλευση. Μοχλός γι' αυτή την κατεύθυνση είναι το κτύπημα με κάθε τρόπο στο 5ήμερο και το 8ωρο. Ξανά στο στόχαστρο λοιπόν αυτό που αποτελεί τη βάση των συλλογικών διαπραγματεύσεων. Η βάση μετρήματος των μισθών, προσαυξήσεων κτλ. Χτυπάνε έναν από τους πυρήνες ενοποίησης-συγκρότησης της εργατικής τάξης.

Το σύστημα γνωρίζει καλά ότι αυτό είναι αναγκαίος όρος για να χτιστεί η βάση της εκμετάλλευσης που επιδιώκει. Γι' αυτό και υποστηρίζει τον κτύπημα στη συλλογική οργάνωση-συγκρότηση και ιδεολογικά. Όλη η πρόταση νόμου όπως και η

επίθεση-τομή που προηγήθηκε με το νόμο Χατζηδάκη αναφέρεται στο άτομο. Δεν υπάρχει ποθεν αναφορά σε συνδικάτα και συλλογική διαπραγμάτευση. Αν' τη μια η εργοδοσία, απ' την άλλη το άτομο-εργαζόμενος, με ρυθμιστή το κράτος, σε εξατομικευμένη «συμφωνία». Δηλαδή ο εργαζόμενος που βρίσκεται εξορισμού σε θέση εκμετάλλευσης -αφού το κεφάλαιο κατέχει τα μέσα παραγωγής- έχει ν' αντιμετωπίσει μόνος του την εργοδοσία και το κράτος με όλο το νομικό οπλοστάσιο απέναντί του. Τόσο ελεύθερος είναι οι επιλογές που έχει να κάνει. Κι όπως ξεδιάντροπα διατυμπανίζει ο υπουργός, «ελεύθερα» (όσο ελεύθερος είναι αυτός που παλεύει για την επιβίωσή του) μπορεί να επιλέξει ν' αυξήσει το εισόδημά του δουλεύοντας 6ήμερο και 13ωρο! Να η λύση λοιπόν και στο πρόβλημά των μισθών. Ούτε αυξήσεις ούτε τίποτα. Εργασιακή εξόντωση είναι η λύση.

Το κτύπημα στο 5ήμερο-8ωρο δεν είναι καινούρια ιστορία. Ήδη απ' το 1990 με τη διευθέτηση, στην πορεία με την εκπεριτροπή και με την με κάθε τρόπο ελαστικοποίηση της εργασίας, με το ν. Χατζηδάκη, έχει κτυπηθεί. Πάνω απ' όλα έχει επιβληθεί σε πολλούς κλάδους στη βάση των αρνητικών συσχετισμών. Παρ' όλα αυτά, οι συνεχείς πιέσεις της κεφαλαιοκρατίας, η ακόμα και τώρα λειτουργία επιχειρήσεων με 5ήμερο και 8ωρο, η διατήρησή του ως μέτρο των διαπραγματεύσεων, το αναδεικνύουν ξανά σε στόχο επίθεσης. Έχει ουσιαστικό νόημα η υπεράσπιση του γιατί η συνολική κατάργησή του, βάση νόμου, θα συμπαράσσει και έμπρακτα σε χειρότερους όρους εργασίας ακόμη και κλάδους όπου ήδη καταπατείται το 8ωρο ή/και το 5ήμερο. Θα σηματοδοτήσει μεροκάματα και ωρομίσθια. Τελικά θ' αποσυγκροτήσει σε σημαντικό βαθμό την εργατική τάξη και θα δώσει πόντους στην προσπάθεια του κεφαλαίου να ξεμπερδέψει με τις συλλογικές διαπραγματεύσεις και την επιβίωση καθολικά ατομική διαπραγμάτευση. Να επιβληθεί στην πράξη και στη συνείδηση των εργαζόμενων ο πλήρης κατακερματισμός και η αίσθηση αδυναμίας συλλογικής απάντησης.

Όχι απλά δεν πρέπει λοιπόν οι εργαζόμενοι ν' αποδεχτούν την εμπέδωση-νομιμοποίηση αυτής της «κανονικότητας», αλλά ίσα ίσα ν' αναγνωρίσουν ότι πρόκειται για μια κομβική μάχη για το δικαίωμα στη ζωή και τη δουλειά. Μια μάχη που μόνο συλλογικά μπορούν να τη δώσουν, αναγνωρίζοντας τα δικαιώματά τους στη βάση των αναγκών τους και όχι όπως το σύστημα προσπαθεί να τα παραμορφώσει. Είναι δικαίωμα της εργατικής τάξης η πλήρης, μόνιμη και σταθερή δουλειά με μισθό που να καλύπτει το κόστος ζωής. Δεν είναι δικαίωμα τα κέρδη της κεφαλαιοκρατίας, δεν είναι δικαίωμα η εκμετάλλευση, δεν είναι δικαίωμα η απεργοσπασία.

Κόντρα στις συνδικαλιστικές ηγεσίες που μας θέλουν ως πρόβατα επί σφαγής...

Στην πρώτη γραμμή για να μην περάσει η νέα αντεργατική επέλαση!

Περίσσεψε η κυβερνητική βιασύνη στην κατάθεση του νέου αντεργατικού νομοσχεδίου, δύο μόλις μήνες μετά την εκλογή της και ενώ η χώρα είχε ήδη αρχίσει να κατακαίγεται. Και αυτό έχει, βέβαια, την εξήγησή του.

Με πρώτο και κύριο λόγο την τεράστια πολιτική σημασία που έχει για την κυβέρνηση η εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ξένου και ντόπιου κεφάλαιου στο ξεζούμισμα της εργατικής τάξης. Η «ανάπτυξη» που προπαγανδίζει η κυβέρνηση της ΝΔ είναι ένα αφήγημα που αφορά αποκλειστικά τις δυνάμεις του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Πρόκειται για την εξασφάλιση ακόμη πιο ευνοϊκών συνθηκών στην εκμετάλλευση των εργαζόμενων και στην άντληση υπεραξίας. Και αυτό προϋποθέτει την ισοπέδωση δικαιωμάτων, το ξεπέρασμα περιορισμών «αγκυλώσεων» όπως τους αρέσει να τις αποκαλούν) όπως το σταθερό ωράριο και το 8ωρο, η υπερωριακή αμοιβή, οι συλλογικές συμβάσεις, το 5ήμερο και φυσικά η συνδικαλιστική δράση. Αυτά έρχεται να κτυπήσει το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο, προς μεγάλη ικανοποίηση

του κεφαλαίου και της εργοδοσίας.

Φυσικά, η κυβέρνηση βιάζεται προκειμένου να εκμεταλλευτεί και το πολιτικό κλίμα που κυριαρχεί μετά τις πρόσφατες εκλογές: τον «αέρα» που τις δίνει η εκλογική της νίκη, την άσχημη κατάσταση που επικρατεί στον ΣΥΡΙΖΑ και γενικότερα την αδυναμία της «αντιπολίτευσης», απλά και το κλίμα απογοητεύσεως και πτοπάθειας που προκάλεσε σε πλάτιές λαϊκές μάζες το εκλογικό αποτέλεσμα. Και αν για τον ΣΥΡΙΖΑ και την αντιπολίτευση είναι αμφίβολο το εάν, πόσο και πότε θα ανακάμψουν, για τις λαϊκές μάζες η κυβέρνηση έχει πολύ μεγαλύτερους λόγους ανασυχίας. Γιατί η λαϊκή οργή παραμένει και φουντώνει με χιλίες δυο αιτίες, όπως οι τεράστιες καταστροφές από τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες, που μέσα σε έναν μόνο μήνα κατέστρεψαν τις ζωές πολλών χιλιάδων λαϊκών οικογενειών και υπονόμισσαν ακόμη περισσότερο το μέλλον του λαού.

Αυτό που δεν φανερείται να ανησυχεί την κυβέρνηση είναι η κατάσταση των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Ενώ έχει ανακοι-

νώσει τις προθέσεις της εδώ και ένα μήνα, ενώ το νομοσχέδιο έχει δημοσιευτεί και η ηλεγόμενη «διαβούλευση» φτάνει στο τέλος της, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες βρίσκονται σε πλήρη αφαρία. Η ΓΣΕΕ δεν έχει κάνει κανένα δημόσιο τίποτα, πέρα από μία πρώτη ανακοίνωση στις 7 Αυγούστου στην οποία -πέρα από τη γκρίνια της ότι «ενημερωθώμαστε μέσω στοχευμένων “δι-αρροών” και δηλώσεων στον Τύπο»- ουσιαστικά κατηγορεί την κυβέρνηση «για τη σοβαρή αποθώπηση του τετατομένου της Οδηγίας»!!! Ούτε λίγο ούτε πολύ, οι εργατοπατέρες υπερασπίζονται την οδηγία της ΕΕ, όπως -με αντίστοιχο τρόπο- μιλούσαν για τις θετικές διατάξεις του τετατομένου Χατζηδάκη (ν.4808/21). «Ξεκινούν» ότι η συνολικότερη διάλυση των εργασιακών σχέσεων είναι αποτέλεσμα των αντεργατικών πολιτικών που επέβαλε η ΕΕ, συνεχίζουν να απονομοσχεδίζουν τους εργαζόμενους και στράνουν το δρόμο για την ψήφιση και αυτού του τετατομένου.

Το ΠΑΜΕ, από την άλλη μεριά, θέλει να εμφανίζεται ως η αυθεντική (και μοναδική) φωνή εναντίον στο νομοσχέδιο.

Ωστόσο, στην πράξη το μόνο που έχει να επιδείξει είναι μια-δυο μεσημεριανές συγκεντρώσεις έξω από το υπουργείο Εργασίας (από αυτές που απευθύνονται μόνο στα επαγγελματικά τα στέλνξ) και μια απόφαση του Εργατικού Κέντρου Πειραιά για απεργία με... ανοιχτή ημερομηνία και κάλεσμα προς άλλα εργατικά κέντρα, ομοσπονδίες και την ΓΣΕΕ για αντίστοιχες αποφάσεις. Με λίγα λόγια, το ΠΑΜΕ δείχνει για μια ακόμη φορά την απροθυμία του (ή και την αδυναμία του) να συγκροτήσει με την κυβερνητική πολιτική, αφήνει χώρο και χρόνο στην κυβερνητική επίθεση, ενώ είναι κάτι παραπάνω από φανερό ότι αυτός του ο σχεδιασμός θέλει να εξυπηρετήσει τον σχεδιασμό του ΚΚΕ για την «μεγάλη μάχη» των... δημοτικών εκλογών. Αξίζει να σημειωθεί κανείς ότι στην ανάπτυξη για το περιεχόμενο και τους στόχους του νομοσχεδίου, το ΠΑΜΕ αναγκάζεται να παραδέχεται ότι βαδίζει στο έδαφος που έστρωσε ο νόμος Χατζηδάκη. Φυσικά, έχουν πάει περίπατο οι κορόνες περί του νόμου που «έχει μενει στα χαρτιά» ή «έχει γίνει κουρελόχαρτο»!

• Ωστόσο, η σοβαρότητα της επίθεσης που φέρνει αυτό το νομοσχέδιο ενάντια στην εργατική τάξη, δεν αφήνει περιθώρια για καθυστερήσεις. Η κυβέρνηση έχει ήδη ανοίξει τα χαρτιά της και το εργατικό κίνημα όφειλε να είναι ήδη σε θέση μάχης. Η επίθεση στο 5ήμερο και το 8ωρο και η διάλυση της ζωής των εργαζόμενων, η ουσιαστική υποδούλωση τους στις ορέξεις του κεφαλαίου, αφορά συνολικά τους εργαζόμενους τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα. Ειδικά για το Δημόσιο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πλέον χιλιάδες εργαζόμενοι εργάζονται με σχέσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου είτε μέσω εργολάβων είτε μέσω διάφορων προγραμμάτων του πρώην ΟΑΕΔ, του ΕΣΠΑ κ.λπ.

Η ενημέρωση των εργαζόμενων για το νομοσχέδιο, το ξεκρίπασμα των κυβερνητικών ψεμάτων σχετικά με τις δήθεν βελτιώσεις που φέρνει και η οργάνωση του αγώνα, είναι πρώτες γραμμής καθήκον για το εργατικό κίνημα. Σε άλλες συνθήκες και με άλλους συσχετισμούς θα έπρεπε ήδη να έχει γίνει απεργία με την απαίτηση της απόσυρσης του. Αυτό

όμως δεν σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να αποδεχτούν τη γραμμή της καθυστέρησης που προκρίνουν οι βασικές συνδικαλιστικές δυνάμεις. Σε κάθε πόλη, σε κάθε σωματείο και σε κάθε χώρο δουλειάς πρέπει να παρθούν πρωτοβουλίες και να γίνουν συνελεύσεις με στόχο την αποφασιστική κινητοποίηση των εργαζόμενων και την άμεση απεργιακή απάντηση.

• Σε αυτήν την κατεύθυνση κινείται και η Ταξική Πορεία με συσκέψεις, παρεμβάσεις σε εργασιακούς χώρους απλά και με τη στήριξη πρωτοβουλιών κοινής δράσης. Στην Αθήνα, στηρίζει την εργατική κινητοποίηση που αποφασίστηκε σε κοινή σύσκεψη την προηγούμενη εβδομάδα για την Πέμπτη 14 Σεπτεμβρίου, στις 6:30 μμ στην Πλατεία Κλαυθμώνος, ενώ αντίστοιχη απόφαση έχει παρθεί και για το Ηράκλειο Κρήτης.

Αντίστοιχα, κινείται και το ΚΚΕ(μ-λ) προγραμματίζοντας παρεμβάσεις πανελλαδικά.

Στόχοι, συμπεράσματα και αποφάσεις της Πανελλαδικής Σύσκεψης των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 2 Σεπτέμβρη η πανελλαδική σύσκεψη των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών. Στόχος της ήταν ο συντονισμός και το άπλωμα της δράσης της παράταξης, ώστε να συμβάλει με όλες της τις δυνάμεις στο ξεδίπλωμα της αντίστασης των εκπαιδευτικών και στην οργάνωση των αγώνων που πρέπει να δοθούν για να ανατραπεί η πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος που μας γυρνάει κοινωνικά, πολιτικά και εργασιακά αιώνες πίσω και για να αποκρουστεί η επίθεση στον χώρο της εκπαίδευσης, που βρίσκεται στο «μάτι» του συστήματος.

Δεκάδες αγωνιστές εκπαιδευτικοί, μέλη της παράταξης και φίλοι, από διάφορες ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ της χώρας, πήραν μέρος στη σύσκεψη, μετέφεραν εμπειρίες και προβληματισμούς και συνέβαλαν στο να βγουν συμπεράσματα και να παρθούν αποφάσεις. Μετά από ένα σύντομο άνοιγμα από το προεδρείο που έθεσε το πλαίσιο και τη διαδικασία της σύσκεψης, ακολούθησε αφιέρωμα για την προσωπικότητα, τη δράση, τη μεγάλη προσφορά στην παράταξη και στο κίνημα, της πολυαγαπημένης συντρόφισσας Αφροδίτης Κοτσυφάκη, που έφυγε πρόωρα από τη ζωή πριν λίγους μήνες. Στη συνέχεια πήραν τον λόγο για να χαιρετήσουν και για να αναπτύξουν εν συντομία τις απόψεις τους εκπρόσωποι από τις Αγωνιστικές Κινήσεις φοιτητών, τον Εκπαιδευτικό Όμιλο - Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης, τον Σελιδοδεϊκτή και την Ταξική Πορεία. Οι δύο εισηγήσεις ήταν μεστές και ξεκάθαρες. Ακολούθησε μια ενδιαφέρουσα και πλούσια συζήτηση.

Η σύσκεψη επιβεβαίωσε πως οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, αν και καταγράφονται στις εκλογές των σωματείων ως μικρή παράταξη, έχουν διευρύνει τον κύκλο της επιρροής τους πανελλαδικά κι έχουν συμβάλει θετικά στο κίνημα των εκπαιδευτικών και στις αποφάσεις του. Η στάση τους στην τηλ«εκπαίδευση» την περίοδο της κα-

ραντίνας, αν και έδειχνε μοναχική, ήταν καταλυτική και έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην απονομιμοποίησή της στα μάτια των εκπαιδευτικών. Όταν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σήμαναν υποχώρηση μόλις τα δικαστήρια έκριναν παράνομη την απεργία αποχή ενάντια στην αυτοαξιολόγηση, δεν μάσησαν στα περίφημα Ενιαία Κείμενα της ΔΟΕ, πήραν πρωτοβουλίες και μέσω της Δικτύωσης ήρθαν σε επαφή με αγωνιστές από διάφορα μέρη της Ελλάδας για να παραμείνει ζωντανή η θέση πως η αξιολόγηση πρέπει και μπορεί να ανατραπεί.

Οι αποφάσεις της σύσκεψης συνόψισαν σε 4 σημεία τα μέτωπα που θα

μένο κομμάτι των εκπαιδευτικών, τους αναπληρωτές.

Αύξηση, επέκταση και θεσμοθέτηση πλήθους εκπαιδευτικών ταξικών φραγμών, που αποκλείουν τα φτωχά παιδιά από την εκπαίδευση. Στην ΕΒΕ(Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής), στην Τ.Θ. (Τράπεζα Θεμάτων) σε όλο το Λύκειο, στον διαγωνισμό PISA θα προστεθούν το «Εθνικό Απολυτήριο», τα νέα προγράμματα σπουδών σε όλες τις βαθμίδες που διαποτίζονται από τη λογική της απόκτησης δεξιοτήτων χρησιμικών για το σύστημα, η αύξηση της ήδη τεράστιας ύλης και το «πολλαπλό βιβλίο». Η κατάργηση του άρθρου 16

την επιμόρφωση. Η ατομική ευθύνη, ο εθελοντισμός, οι κορηγίες, η αριστεία είναι πλευρές της. Ιδιαίτερη σημασία το τελευταίο διάστημα έχει δοθεί στην ενδοσχολική βία και το «bullying». Επιδιώκουν να αθώσουν το σύστημα και να ενοχοποιήσουν τα θύματά του.

Στις αποφάσεις της σύσκεψης επιβεβαιώθηκε πως και αυτή τη χρονιά ως κεντρική πολιτική στόχευση παραμένει το ζήτημα της Κεντρικής Μάχης του κλάδου με αιχμές την αξιολόγηση, τις αυξήσεις στους μισθούς, την Τ.Θ. και την ΕΒΕ, τους μαζικούς μόνιμους διορισμούς και τις διώξεις. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες που έχουν επιλέξει να πίνουν τον πρωινό καφέ τους με τον υπουργό, δεν θα οργανώσουν ούτε θα στηρίξουν κανένα πραγματικό αγώνα. Για να δοθεί η μάχη, απαιτούνται Γενικές Συνελεύσεις, Επιτροπές Αγώνα, Απεργιακά Ταμεία, συντονισμός σωματείων και πάνω απ' όλα εμπλοκή κόσμου.

Η σύσκεψη αποφάσισε να αναδειχθεί το θέμα των διώξεων με αφίσα, προκήρυξη και εκδηλώσεις-συζητήσεις και να οριστεί Ημέρα Δράσης σε συνεργασία με άλλες δυνάμεις. Αποφάσισε, επίσης, να πάρει πρωτοβουλίες για να μην περάσουν τα σχέδια για γραπτό διαγωνισμό ΑΣΕΠ, αλλά και για τα δικαιώματα και τη μονιμοποίηση των αναπληρωτών, να απέχει από τις εκλογές στα σωματεία που θα προχωρήσουν σε ηλεκτρονική ψηφοφορία, να συνεχίσει την έκδοση του περιοδικού «Πράξη». Τέλος, συγκροτήθηκε νέο Συντονιστικό της παράταξης και τονίστηκε η ανάγκη της δημιουργίας σχημάτων στις ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ που παρεμβαίνουμε.

Κόντρα στο κλίμα ηττοπάθειας, με πίστη στις απόψεις τους, στη δύναμη και την κρίση του κλάδου και γενικότερα του λαού του οποίου εμπιστεύονται, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών θα δώσουν όλες τους τις δυνάμεις για να ξεδιπλωθούν οι αγώνες που θα ανοίξουν φωτεινές ρωγμές στο σκοτάδι της βαρβαρότητας του συστήματος.

έχει να αντιμετωπίσει ο κλάδος το επόμενο διάστημα.

Αξιολόγηση παντού, διάλυση εργασιακών δικαιωμάτων-μόνιμης και σταθερής δουλειάς. Το σύστημα θα εκμεταλλευτεί και θα εντείνει τον κατακερματισμό στους εκπαιδευτικούς, προκειμένου να προχωρήσει σε νέα χτυπήματα, δημιουργώντας τετελεσμένα για το σύνολο του κλάδου. Αυτή την κατεύθυνση υπηρετούν η δημοσιοποίηση των αποτελεσμάτων των Πανελλαδικών, η «ελεύθερη επιλογή σχολείου» και η προώθηση του νέου συστήματος διορισμών/προσλήψεων μέσω γραπτού ΑΣΕΠ, ακόμα ένα τεράστιο χτύπημα στο -ήδη- πιο χτυπη-

ανοίγει τον δρόμο για δίδακτρα στα δημόσια Πανεπιστήμια.

Διώξεις-τρομοκρατία-καταστολή-φίμωση είναι η επιλογή του συστήματος. Εκτός από την καταστολή των μαθητικών καταλήψεων, τον νόμο Χατζηδάκη και την τηλ«εκπαίδευση», στήνεται μια βιομηχανία διώξεων προς τους εκπαιδευτικούς με διάφορες προφάσεις και αφορμές. Ανάμεσα στους διωκόμενους και 2 μέλη της παράταξής μας στην ΕΛΜΕ Πειραιά.

Ιδεολογική επίθεση ξεπηδάει από κάθε μέτρο, νόμο, δήλωση ή δράση της κυβέρνησης και των ποικίλων μηχανισμών του συστήματος και φυσικά από

Εφαρμογή της στοχοθεσίας στο δημόσιο

Άλλη μια αντιδραστική επιλογή στην υπηρεσία του κεφαλαίου

«**Ε**ρχεται η καθολική εφαρμογή της στοχοθεσίας στο δημόσιο με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας του ανθρώπινου δυναμικού και της κάθε υπηρεσίας» δηλώνουν τα κυβερνητικά στελέχη. «Αμετάθετος στόχος είναι η αποτελεσματική εξυπηρέτηση του πολίτη και η λειτουργία του δημοσίου στην υπηρεσία του» δηλώνει η αρμόδια υφυπουργός Εσωτερικών Χαραλαμπαγιάννη.

Πόσο ψεύτικο και υποκριτικό είναι να μιλάει κυβερνητικό στέλεχος για την αύξηση της παραγωγικότητας σ' ένα δημόσιο που, εξ αρχής, όχι μόνο δεν ενδιαφέρεται για το λαό και τα δικαιώματά του, αλλά υπηρετεί την κατάργηση και υπονόμευσή τους! Ένα δημόσιο που, στους πιο νευραλγικούς τομείς που έχουν να κάνουν με τα δικαιώματα και τις υπηρεσίες στο λαό, απαιτεί απ' τους εργαζόμενους να δουλεύουν χωρίς μέσα, με τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομές, με ωράρια λάστιχο και μεγάλη εντατικοποίηση.

Αλήθεια ποιον κοροϊδεύουν; Τους «πο-

λίτες» για των οποίων την εξυπηρέτηση, δήθεν κόπτονται; Το λαό, που εδώ κι ένα μήνα παρακολουθεί ένα κράτος που δεν κάνει τίποτα μπροστά στο νέο έγκλημα που συντελείται κι αυτό το καλοκαίρι; με τις εκτεταμένες φωτιές να καίνε -απ' τη μια ως την άλλη άκρη- τη χώρα, την καταστροφή στον Έβρο, τις εκατοντάδες χιλιάδες κατεστραμμένες δασικές εκτάσεις, τους καμένους οικισμούς, τις κτηνοτροφικές μονάδες, τα βοσκοτόπια και τους μοναδικούς βιότοπους, το φρικτό θάνατο των δεκάδων μεταναστών κι όχι μόνο, για άλλο ένα καλοκαίρι;

Ποιον «υπηρετεί το δημόσιο» όταν πεθαίνουν οι άνθρωποι αβοήθητοι στις καρότσες των αυτοκινήτων; όταν εκκενώνεται νοσοκομείο και μεταφέρονται οι ασθενείς στα φορεία για να γλυτώσουν τη φωτιά; Ποιον εξυπηρετεί το κράτος όταν η αστυνομία παρακολουθεί «συμμέτοχη» τους φασίστες ν' αλωνίζουν, μπουκάρει στα πανεπιστήμια, χτυπάει αδιακρίτως το πλήθος κι εξαπολύει ένα όργιο καταστολής με συλλήψεις στο σωρό; Ποιον αλήθεια υπηρετεί η φασιστικοποίηση της δη-

μόσιας και πολιτικής ζωής, η καταπάτηση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών; Για ποιους στόχους και ποια λειτουργία του κράτους, λοιπόν, «στην υπηρεσία του πολίτη», μιλάμε;

Το μόνο που υπηρετεί αυτό το κράτος είναι το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, την πολιτική του «όλα στο κεφάλαιο, όλα για το κεφάλαιο», την προκλητική αδιαφορία για το λαό, τη νεολαία, τη ζωή τους, τους κόπους τους και το περιβάλλον.

Αυτό το κράτος θα κληθεί να υπηρετήσει η στοχοθεσία στο δημόσιο. Αυτό το κράτος θα κληθούν να υπηρετήσουν οι δημόσιοι υπάλληλοι και πάνω στην πιστή εφαρμογή αυτής της κυβερνητικής πολιτικής, της πολιτικής που επιβάλει το κεφάλαιο κι οι ξένοι ιμπεριαλιστές, θα κριθούν. Γι' αυτό και χρειάζεται να στοχοποιηθούν, να κατηγορηθούν και, κυρίως, ν' αφοπλιστούν. Γι' αυτό και χρειάστηκε η απεργία-αποχή από τη στοχοθεσία του 2023 να κριθεί παράνομη. Γι' αυτό χρειάζονται οι απειλές για πρόστιμα σε περίπτωση παρακώλυσης της απεργοσπασίας. Γι' αυτό

χρειάζεται οι απεργίες να ποινικοποιηθούν και τα σωματεία να βγουν στην παρανομία. Γιατί, πολύ απλά, κανένας δημόσιος υπάλληλος που θ' αντιληφθεί τον χαρακτήρα αυτού του κράτους και τους στόχους τους οποίους θα κληθεί να υπηρετήσει, δεν θα το δεχθεί. Κι αυτό είναι το στοιχείο κάθε αγωνιστή.

Η μάχη κατά της αξιολόγησης, με ευθύνη των συνδικαλιστικών ηγεσιών, δεν δόθηκε -μέχρι τώρα- με ουσιαστικό τρόπο, με αποτέλεσμα, αυτή τη στιγμή, οι εργαζόμενοι να βρίσκονται μπροστά σε μια νέα πρόκληση. Ωστόσο, πρέπει να δοθεί απάντηση.

Να γίνει πλατιά γνωστή σ' όλους τους εργαζόμενους στο δημόσιο η στόχευση κι αυτής της αντιδραστικής επιλογής και ν' αποκαλυφθεί ότι τα μόνα που επιδιώκονται με τη στοχοθεσία και την αξιολόγηση είναι η τρομοκρατία, η χειραγώγηση των εργαζομένων και η πιστή εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής της εκμετάλλευσης της εργασίας και της κατάργησης των δικαιωμάτων του λαού.

Νοσοκομεία

Η ένταση της επίθεσης απαιτεί αναβαθμισμένες αντιστάσεις

Η υποχώρηση των εργατολαϊκών αντιστάσεων έχει δώσει τη δυνατότητα στην αστική προπαγάνδα να παρουσιάζει ανέξοδα τα αφηγήματά της την ίδια στιγμή που οι εργαζόμενοι κι ο λαός κυριολεκτικά πασχίζουν να επιβιώσουν. Παρακολουθώντας κανείς τα ρεπορτάζ υγείας αλλά και τις διαρροές για τις επερχόμενες εξαγγελίες του πρωθυπουργού στη ΔΕΘ, εύκολα σχηματίζει την άποψη ότι τα αστικά επιτελεία έχουν θέσει ψηλά τον πήχη για την «ανασυγκρότηση και αναβάθμιση» των υπηρεσιών υγείας. Τόσο που ο πρωθυπουργός σε κάθε αφορμή δηλώνει ότι είναι προσωπικό μέλημά του και ότι έχουμε μπροστά μας την «τετραετία της υγείας». Το αφήγημα περιλαμβάνει «NEO ΕΣΥ», νέο ΕΚΑΒ, χτίσιμο νέων υπερσύγχρονων νοσοκομείων δωρεά του Νιάρχου, προσλήψεις, ψηφιακό μετασχηματισμό της υγείας, προσωπικό γιατρό για κάθε ασθενή, προγράμματα πρόληψης κ.ά.

Από άκρου εις άκρον της χώρας, όμως, είναι εύκολα αντιληπτό από κάθε λαϊκό άνθρωπο ότι η πραγματικότητα δεν έχει καμία σχέση με τα αφηγήματα της κυβέρνησης. Η εκκένωση του νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης σε πλοίο της γραμμής που εξυπηρετεί τη Σαμοθράκη την ίδια στιγμή που οι φλόγες φτάνανε στην είσοδο και καίγανε την ιατρική σχολή και το σταθμό του ΕΚΑΒ ούτε περνάει απαρατήρητη ούτε θεωρείται επιτυχία, όπως προσπάθησαν να το παρουσιάσουν. Ούτε η ακύρωση των χημειοθεραπειών στο Βόλο επειδή πλημμύρισε το νοσοκομείο φέρνει στο νου κανενός κάποια «αναβάθμιση».

Βέβαια δεν χρειάζεται κάποιο φυσικό φαινόμενο και η εγκατάλειψη του λαού για να προκύψουν τέτοια συμβάντα. Οι χημειοθεραπείες στο νοσοκομείο «ΜΕΤΑ-ΞΑΣ» αναβλήθηκαν λόγω έλλειψης φαρμάκων που προκλήθηκε απ' την κυβερνητική πολιτική, μέρος της οποίας είναι και το μεγάλο φαγοπότι που φαίνεται πως είχε στήσει ο διοικητής του νοσοκομείου με απευθείας αναθέσεις και παραγγελίες των προμηθειών. Η παύση των καθηκόντων του διοικητή μικρή σημασία έχει στα μάτια του πολυπαθού λαού. Δεκάδες ήταν κι οι παραιτήσεις των υγειονομικών το καλοκαίρι λόγω εντατικοποίησης ενώ είχε προηγηθεί το 2022 ρεκόρ παραιτήσεων μόνιμων γιατρών. Οι λίστες των νοσοκομείων για τα χειρουργεία, όπου λειτουργούν, μεγαλώνουν έχοντας ξεπεράσει ακόμη και το έτος αναμονής. Η ερημοποίηση παροχής υπηρεσιών υγείας οδήγησε παιδί απ' την Άρτα να διακομιστεί στην Αθήνα για μία γαστροσκόπηση και απ' την Τήνο στην Αθήνα για μία σκληροκοιδοτομή. Την ίδια στιγμή, μελέτη του ΕΟΔΥ καταγράφει ποσοστό ενδονοσοκομειακών λοιμώξεων έως και στο 90 % των ασθενών!

Αυτή είναι η τραγική κατάσταση που βιώνει ο λαός. Αποτέλεσμα της πολιτικής της επίθεσης του συστήματος, που τσακίζει εργατολαϊκά δικαιώματα. Αυτή η πολιτική δεν περιλαμβάνει καμία «ανασυγκρότηση» και καμία «αναβάθμιση» που να ευνοεί τις ανάγκες των εργαζόμενων και του λαού. Αυτό που θα αναβημιστεί θα είναι η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών και στο δικαίωμα του λαού σε ίση πλήρη και δω-

ρεάν περίθαλψη. Στο πνεύμα των λόγων των Ευρωπαίων ηγετών που έχουν σταματήσει να τάζουν καλύτερη ζωή στους λαούς, ο Μητσοτάκης δήλωσε ότι θα ανακοινώσει «περισσότερο μεταρρυθμίσεις, παρά παροχές». Σ' αυτές τις μεταρρυθμίσεις, ας έχουμε σαφές το ταξικό τους πρόσημο και τα καθήκοντα πάλης που τίθενται.

- Το «NEO ΕΣΥ» δεν είναι τίποτα περαιτέρω από επιδείνωση των εργασιακών όρων των υγειονομικών, κλείσιμο νοσοκομείων και λειτουργία με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια παρέχοντας ακριβότερη περίθαλψη στο λαό.

- Τα καινούρια νοσοκομεία της δωρεάς Νιάρχου τα τάζουν εδώ και χρόνια ενώ ακόμη βρίσκονται στο στάδιο ανάθεσης στην κατασκευάστρια εταιρεία. Θα κάνει πολλά χρόνια να τα δει ο λαός, αν τα δει, πόσο μάλλον να έχει και δικαίωμα δωρεάν περίθαλψης σ' αυτά.

- Οι 10.000 προσλήψεις μόνιμων υγειονομικών που διαφημίστηκαν και προεκλογικά έχουν ήδη καταντήσει κοροϊδία. Έχουν εξαγγελθεί εδώ και πάνω από ένα χρόνο χωρίς καμία εξέλιξη. Έχει γραφτεί ότι θα γίνουν σε βάθος χρόνου και επί αντικατάστασης οργανικών θέσεων σε άλλους τομείς του δημοσίου. Αν και όποτε γίνουν, θα καλυφτούν απ' το υπάρχον προσωπικό συμβασιούχων χωρίς να απαντάται το ζήτημα της υποστελέκωσης. Αυτό που εξελίσσεται με σταθερότητα όμως είναι η απόλυση 6.000 συμβασιούχων ΣΟΧ σε αντικείμενα που δίνονται σε εργολάβους!

- Ο «προσωπικός γιατρός» δεν θα είναι καθόλου «προσωπικός», αφού ο

ασθενής θα διεκδικεί μία επίσκεψη ανάμεσα σε άλλους 2.000 εγγεγραμμένους στον ίδιο γιατρό. Θα αποτελεί «φραγμό» που θ' αφαιρέσει το δικαίωμα του ασθενή να επισκέπτεται χωρίς παραπεμπτικούς γιατρούς σε δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια νοσοκομεία.

- Τα προγράμματα πρόληψης είναι άλλη μία κοροϊδία ότι τάχα νοιάζονται για την υγεία του λαού. Τα προγράμματα τρέχουν με δυνατότητα για δωρεάν εξέταση, μόνο που δεν υπάρχουν διαθέσιμα ραντεβού λόγω έλλειψης προσωπικού.

Το βασικό ζήτημα ωστόσο δεν είναι πώς συγκαλύπτει ή εξωραϊζει το σύστημα την πολιτική της επίθεσης. Ούτε ο λαός φυσικά τρώει αμάσητο το αφήγημα των μεταρρυθμίσεων ενώ καθημερινά βιώνει αυτές τις συνθήκες περίθαλψης. Το βασικό ζήτημα είναι ότι οι εργαζόμενοι κι ο λαός, μέσα σ' αυτούς τους δυσμενείς όρους, μπορούν ν' αντισταθούν σ' αυτήν την πολιτική. Μπορούν και πρέπει να διεκδικήσουν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και αυξήσεις μισθών στο κόστος ζωής. Να παλέψουν να μην κλείσει κανένα νοσοκομείο. Να διεκδικήσουν ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους. Η αρμοδιότητα για την ενίσχυση αυτής της κατεύθυνσης βρίσκεται στα χέρια κάθε αριστερού προοδευτικού ανθρώπου που κατανοεί τους όρους της ταξικής πάλης και έχει εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του λαού. Σίγουρα δεν βρίσκεται στα χέρια των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών που για μία ακόμη φορά καλούν ενόψει ΔΕΘ σε μια κινητοποίηση φολκλόρ χωρίς μαχητικό χαρακτήρα.

Ο «εκσυγχρονισμός» του ΕΚΑΒ σημαίνει ακόμα χειρότερους όρους για τον λαό και τους εργαζόμενους

«**Ε**πειτα από 40 χρόνια από την ίδρυσή του, το ΕΚΑΒ εκσυγχρονίζεται και προσαρμόζεται στις ανάγκες των πολιτών και τις απαιτήσεις της νέας εποχής» είπε ο υπ. Υγείας και υποστήριξε πως η Ελλάδα θα καλύψει την απόσταση απ' το «διεθνή μέσο όρο» με τις αλλαγές που σχεδιάζονται.

Σύμφωνα με το υπουργείο, σχεδιάζεται διασύνδεση του ΕΚΑΒ με τα ΤΕΠ των νοσοκομείων, ταχύτερη ανταπόκριση στην κλήση (με σκοπό τα 7-10 λεπτά), κάλυψη όλης της χώρας με οχήματα (με σκοπό 1 ασθενοφόρο ανά 20.000 πολίτες αντί του σημερινού 1 ανά 36.000), πρόσληψη 800 εργαζόμενων, επιμόρφωση του προσωπικού (με δωρεά «φιλανθρωπικού ιδρύματος»), ψηφιοποίηση, αναβάθμιση του στόλου των οχημάτων και αλλαγή του μοντέλου αεροδιακομιδών.

«Όπου ακούς πολλά κεράσια, κράτα μικρό καλάθι» λέει ο λαός μας. Μετά τους θανάτους τόσων ανθρώπων επειδή δεν υπήρχαν ασθενοφόρα να τους πάνε στο νοσοκομείο, που βγήκαν στη δημοσιότητα το προηγούμενο διάστημα, η πρώτη «αντίδραση» της κυβέρνησης ήταν να μεταθέσει πυροσβέστες και στρατιωτικούς να οδηγούν τα ασθενοφόρα, χωρίς γνώσεις διασώστη κι ενώ εκατοντάδες διασώστες παραμένουν

άνεργοι. Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτή η κίνηση όχι μόνο δεν έλυσε τίποτα, αλλά δημιούργησε πρόσθετα προβλήματα.

Αντίστοιχα, κανένα πρόβλημα δεν πρόκειται να λύσουν οι νέες εξαγγελίες.

Είναι κομμάτι και εντάσσονται στην κυβερνητική πολιτική για την περίθαλψη, που παραμένει σταθερή. Λιγότερα νοσοκομεία, δυσκολότερη και ακριβότερη πρόσβαση του λαού σ' αυτά, τερά-

τια αναμονή στα επείγοντα, σχεδόν ανύπαρκτη πρωτοβάθμια φροντίδα, επέκταση του πεδίου δράσης του ιδιω-

τικού κεφαλαίου, ελάχιστο προσωπικό και με τις χειρότερες συνθήκες και σχέσεις εργασίας παντού. Οι ζωές μας δεν ενδιαφέρουν ξαφνικά περισσότερο τους κυβερνώντες. Συνεχίζουν να θυσιάζονται στο βωμό του κέρδους του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου. Οι εξαγ-

γελίες για το ΕΚΑΒ ακριβώς την ίδια κατεύθυνση εξυπηρετούν και το κεφάλαιο είναι το μόνο που έχει κάτι να περιμένει απ' αυτές.

Τα προβλήματα του ΕΚΑΒ είναι πολλά. Πολλά ασθενοφόρα είναι ακινητοποιημένα αν και έχουν μικροβλάβες, άλλα δεν έχουν πληρώματα για να κυκλοφορήσουν, πολλά έχουν διανύσει πολλά περισσότερα απ' τα χιλιόμετρα που θα 'πρεπε κ.ά. Οι εργαζόμενοι δεν πάσχουν από εκπαίδευση αλλά από ελαστικές σχέσεις δουλειάς, εντατικοποίηση, χαμηλούς μισθούς, τεράστια κενά, προβληματικό εξοπλισμό κοκ. Οι τεράστιες ελλείψεις δεν αντιμετωπίζονται με επικουρικούς (που προωθεί το υπουργείο) αλλά με μαζικές και άμεσες προσλήψεις μόνιμου προσωπικού.

Λύση για τους εργαζόμενους και το λαό μπορεί να φέρει η οργάνωση κι ο αγώνας για δουλειά με δικαιώματα και για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους. Η κυβέρνηση δείχνει με κάθε ευκαιρία πως αν δεν πιεστεί, δεν πρόκειται να κάνει τίποτα. Οι εξαγγελίες που προπαγανδίζονται σαν «λύσεις» δεν είναι παρά ενίσχυση της ίδιας πολιτικής που έχει οδηγήσει στα σημερινά προβλήματα. Για να βελτιωθεί η ζωή μας, πρέπει να αγωνιστούμε.

Σύνοδος κορυφής BRICS

Ο «παγκόσμιος Νότος» απέναντι στη «Δύση»

Ολοκληρώθηκε η 15η Σύνοδος Κορυφής της ομάδας BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Ν. Αφρική), στο Γιοχάνεσμπουργκ, με βασικό θέμα τη διεύρυνσή της. Έξι νέες χώρες θα γίνουν μέλη της: Αργεντινή, Αίγυπτος, Αιθιοπία, Ιράν και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα απάντησαν θετικά, ενώ η Σαουδική Αραβία επιφυλάχθηκε.

Ενδεχόμενα το Ριάντ να εξετάζει τις πιθανές επιπλοκές στις σχέσεις του με τα άλλα κέντρα ισχύος του πλανήτη. Ωστόσο, στην περίπτωση που το Ριάντ απαντήσει θετικά θα πρόκειται για μια γεωπολιτική ανατροπή. Η παρουσία της Σαουδικής Αραβίας στους BRICS δεν δυναμιτίζει μόνο τη συμφωνία σχεδόν 8 δεκαετιών με τις ΗΠΑ. Το πιο απτό αποτέλεσμα είναι ότι η παρουσία στους BRICS τριών ισχυρών χωρών της Μ. Ανατολής (Σ. Αραβία, Αίγυπτος, Ιράν) τους καθιστά ρυθμιστές με βαρύνοντα ρόλο.

Επίσης, από την προεδρία της Ν. Αφρικής αναφέρθηκε ότι 14 χώρες έχουν ζητήσει επίσημα να ενταχθούν στους BRICS και περίπου διπλάσιες έχουν εκδηλώσει ενδιαφέρον. Αναμένεται να διαμορφωθεί το περίγραμμα ενός νέου συστήματος σχέσεων εντός της ομάδας. Το αρκτικόλεξο των BRICS είναι μάλλον παρελθόν. Προτείνεται ο όρος «Παγκόσμιος Νότος» ή «Παγκόσμια Πλειοψηφία». Τα νέα μέλη θα επισημοποιηθούν 1η Ιανουαρίου 2024, όταν η Ρωσία αναλαμβάνει την ετήσια προεδρία των BRICS.

Αναμφίβολα η όλη εξέλιξη αποτελεί ισχυρή αμφισβήτηση του κόσμου που διαμορφώθηκε μετά το 1989, και ήδη παράγει αποτελέσματα. Το σοβαρότερο είναι ότι αναιρεί την προσπάθεια διεθνούς απομόνωσης της Ρωσίας που μεθόδευσαν οι ΗΠΑ μετά την εισβολή της στην Ουκρανία, καθώς και το καθεστώς κυρώσεων που υιοθετήθηκε από τη Δύση.

Ωστόσο, το άλμα διεύρυνσης της σχετικής νέας συμμαχίας (το 2010 συγκροτήθηκε ο αρχικός πυρήνας της) παράγει σκεπτικισμό, αφού κάτι τέτοιο αντικατοπτρίζει την έλλειψη προόδου στην εμβάθυνση της υπάρχουσας συμμαχίας. Ο πολιτικός επιστήμονας Βοϊκον, μιλώντας στην Pravda.Ru, είπε ότι «ως απάντηση στην επέκταση των χωρών BRICS, οι δυτικές χώρες μπορεί να επιχειρήσουν να παίξουν με τις αντιθέσεις μεταξύ των χωρών μελών, αφού θα κάνουν τα πάντα για να αποδυναμώσουν την ενότητα από μέσα». Και αυτό γιατί τα κράτη της BRICS δεν είναι έτοιμα να κόψουν εντελώς τις σχέσεις με τη Δύση. Η Κίνα έχει στενούς οικονομικούς και πολιτικούς δεσμούς με τις ΗΠΑ, το ίδιο και η Ν. Αφρική, η Βραζιλία και η Ινδία.

Από την άλλη, μια ματιά στον παγκόσμιο χάρτη, όπως πιθανά θα διαμορφωθεί αν γίνει η διεύρυνση των BRICS που αριθμούν ήδη 10 (ή 11) μέλη, αποκαλύπτει μια νέα πολιτική γεωγραφία του κόσμου, στον οποίο η Δύση δείχνει να μικραίνει.

Ο «παγκόσμιος Νότος» προβάλλει ως η μοναδική ευκαιρία αντίστασης τόσο των χωρών του πυρήνα όσο και των υπολοίπων απέναντι στη «νέα τάξη» πραγμάτων που προωθούν οι ΗΠΑ και οι υπόλοιπες ισχυρές οικονομίες της Δύσης. Ωστόσο, σήμερα υφίσταται όχι τόσο ως συνεκτική οργανωμένη ομάδα αλλά ως γεωπολιτικό γεγονός. Βεβαίως, το να υποθέσει κανείς ότι αυτός ο υπό διαμόρφωση οικονομικός, κυρίως, συνασπισμός μπορεί να εξελιχθεί σύντομα σε πολιτικό ή στρατιωτικό συνασπισμό ικα-

νό να αντισταθμίσει την ισχύ της ευρωατλαντικής συμμαχίας είναι μάλλον ανεδαφικό.

Πάντως, όπως καταγράφεται, η συνασπισμένη Δύση νιώθει τη «γη να κινείται κάτω από τα πόδια της». Ιδιαίτερα οι ΗΠΑ αδυνατούν να ερμηνεύσουν σε τι οφείλεται η γρήγορη μετατόπιση -και άρα η εντονότερη τριβή- των «τεκτονικών πλακών» στη γεωπολιτική σκακιέρα. Ομοίως και η ΕΕ που βλέπει να περιθωριοποιείται στις διεθνείς διεργασίες.

Οι αναλυτές περιγράφουν τη νέα πραγματικότητα που διαμορφώνεται στις διεθνείς οικονομικές και (γεω)πολιτικές σχέσεις με τους όρους: «αποπαγκοσμιοποίηση», «αποδολαριοποίηση» και «πολυπολικός κόσμος». Ωστόσο η ισχυρότερη ενοποιητική βάση των BRICS είναι η επιθυμία «χειραφέτησης» από ΗΠΑ - Δύση. Και ενδεχομένως αυτή η επιθυμία να αποτελεί τον πιο αδύναμο κρίκο στους υπάρχοντες συσχετισμούς. Το εγχείρημα των BRICS, και αυτό είναι πρόδηλο, δεν ξεκινά από μια ισότιμη οικονομική-πολιτική βάση.

Το κρίσιμο ζήτημα, αν και απέχει πολύ η πραγματοποίησή του, είναι η αντιμετώπιση της ηγεμονίας του δολαρίου. Τα κίνητρα, για τον «Παγκόσμιο Νότο», να παρακάμψει το καθεστώς του δολαρίου είναι τόσο ισχυρά όσο και τα εμπόδια για μια εύκολη λύση. Το εμπόριο σε τοπικά νομίσματα αυξάνεται, ωστόσο από μόνο του δεν οδηγεί σε ολοκληρωμένη λύση. Το δολάριο παραμένει μέχρι στιγμής κυρίαρχο νόμισμα στην παγκόσμια οικονομία, ακόμα και αν μειώνεται το ειδικό βάρος του στις διεθνείς συναλλαγές. Το ότι καταγράφεται αυτή η τάση δεν σημαίνει ότι έγινε και «κατάσταση».

Ένα νόμισμα δεν μπορεί να καταστεί κυρίαρχο διεθνώς αν δεν υποστηρίζεται από την ηγεμονία μιας δεδομένης γεωπολιτικής κυριαρχίας, και σίγουρα αυτό δεν γίνεται «αναίμακτα». Οι BRICS δημιούργησαν μια ομάδα εργασίας για τη μελέτη της βιωσιμότητας ενός νομίσματος αναφοράς. Ως εναλλακτική νομισματική δυνατότητα προβάλλεται η «Νέα Αναπτυξιακή Τράπεζα», που ιδρύθηκε το 2015, με έδρα τη Σαγκάη. Ωστόσο, με τα σημερινά δεδομένα, δεν μπορεί να υποκαταστήσει το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα, ούτε αυτό να θεωρείται άμεσος στόχος. Ο Πούτιν δείχνει ρεαλιστής σχετικά με αυτό: «Το ζήτημα του ενιαίου νομίσματος διακανονισμού είναι ένα περίπλοκο ζήτημα, αλλά θα πρέπει να προχωρήσουμε...».

Μπορεί τα θεμελιώδη μεγέθη των BRICS να είναι σημαντικά και αυτό να ασκεί ήδη πίεση στο δολάριο, αλλά στο ορατό διάστημα δεν μπορεί να αναμένεται κάτι περισσότερο από διμερείς ή πολυμερείς εμπορικές συναλλαγές σε νομίσματα όπως το κινεζικό γουάν, η ινδική ρουπία ή το ρούβλι. Οι ισχυροί των BRICS έχουν τη δική τους πιξίδα για να περιμένει κανείς ότι ο νέος γεωπολιτικός πόλος -και η όποια δυναμική διαθέτει- θα εξελιχθεί στο ορατό μέλλον σε κάτι περισσότερο από αυτό που είναι σήμερα.

Οι υπάρχουσες γεωπολιτικές ισορροπίες διαδραματίζουν το σημαντικότερο ρόλο στις οικονομικές σχέσεις και στις

σχέσεις μεταξύ των χωρών, αντανakλώντας, λίγο-πολύ, τις γεωπολιτικές πραγματικότητες του 1945, παρότι τα ανταγωνιζόμενα μπλοκ δεν είναι συμπαγή και υπάρχουν πολλές «ταχύτητες». Το δυτικό μπλοκ μπορεί να εμφανίζεται πιο συμπαγές, αλλά στο «τρίγωνο» ΗΠΑ - Ε.Ε. - Μ. Βρετανία υποβόσκουν σοβαροί ανταγωνισμοί.

Από την άλλη, Βραζιλία, Ινδία και Σ. Αραβία δεν μπορούν, ούτε θέλουν, να κόψουν δεσμούς με τις ΗΠΑ. Ιδιαίτερα η σύγκλιση ασφαλείας του Νέου Δελχί με την Ουάσινγκτον υπάρχει για να εξισορροπήσει το Πεκίνο και να επωφεληθεί από τις ευκαιρίες ανάπτυξης οικο-

νομικών δραστηριοτήτων σε χώρες «φιλικά υποστηρίγματα» των ΗΠΑ (friend shoring).

Το σίγουρο είναι πως βιώνουμε τη μετάβαση από το μεταπολεμικό ιμπεριαλιστικό στάτους σε έναν περισσότερο πολύπλοκο κόσμο και σε συνθήκες οξυμένων ανταγωνισμών. Το ίδιο σίγουρο είναι, ωστόσο, ότι κάποια στιγμή, και στην εξέλιξη των πραγμάτων, ο παράγοντας της κοινωνικής και πολιτικής κρίσης θα παίξει τον δικό του σημαντικό ρόλο.

X.B.

Η επίσκεψη Μόντι στην Ελλάδα και τα προσδοκώμενα

«Ιστορική» χαρακτηρίστηκε από την ελληνική κυβέρνηση η επίσκεψη του ινδού πρωθυπουργού, Μόντι, στην Αθήνα. Είναι η πρώτη από το 1983, όταν επισκέφθηκε τη χώρα μας η Ίντιρα Γκάντι.

Με την οικονομία να κυριαρχεί στην ατζέντα, αυτό που επισημαίνεται από την κυβέρνηση είναι πως η έλευση αυτή «σηματοδοτεί τη βούληση των δύο πλευρών να διευρύνουν τις μεταξύ τους σχέσεις και να εδραιώσουν την οικονομική συνεργασία στο ανώτατο(;) επίπεδο». Αν παρακάμψουμε τα πομπώδη περί στρατηγικής συμμαχίας, μένει να δούμε τις επιμέρους σκοπιμότητες τακτικής σε αυτό το θεωρητικό ανοίγμα.

Στην επίσκεψη Μόντι στην Αθήνα αναφέρεται η Frankfurter Allgemeine Zeitung και υπογραμμίζει ότι δεν είναι καθόλου τυχαίο που ταξίδεψε κατευθείαν από το Γιοχάνεσμπουργκ και τη σύνοδο των BRICS, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στο δρόμο που χαράζουν οι Κινέζοι: «Οι πολλαπλές αναφορές του Μόντι στη γεωγραφία και την εφοδιαστική αλυσίδα έχουν όνομα: Πειραιάς», λιμάνι όμως υπό κινεζική διοίκηση!

Η Ινδία, με βαρύνοντα ρόλο στους BRICS, επιζητεί διμερή ανοίγματα... δυτικότερα. Η χώρα με τα 1,4 δισεκατομμύρια πολίτες και 6η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη αναζητά «δίοδο» στις αγορές της ΕΕ, με την Ελλάδα να αποτελεί μια δυνητική «πύλη» για αυτό. Αυτό που σημειώνεται είναι πως, ιδίως μετά το Brexit, η Ινδία αναζητεί εναλλακτικές οδούς προς την Ευρώπη και η θέση της Ελλάδας αποτελεί μια γέφυρα προς Ευρώπη αλλά και την Ανατολική Μεσόγειο. Όπου η Ινδία επιδιώκει να αποκτήσει πιο ενεργή παρουσία στην περιοχή, στην οποία το Πακιστάν αυξάνει σταδιακά το δικό του αποτύπωμα μέσω Τουρκίας. Πράγμα που αποτελεί κοινή βάση ανησυχίας και για την αστική τάξη της χώρας μας. Η οποία επιζητά, με δεδομένες τις οριοθετήσεις των Αμερικανοευρωπαίων, διεύρυνση των κερδών αλλά και των αναγκαίων εξισορροπήσεων στην Α. Μεσόγειο.

Η χώρα μας με την Ινδία δεν έχει ουσιώδεις συναλλαγές, και το άμεσα προσδοκώμενο είναι να δρομολογηθούν κάποιες επιπλέον οικονομικές δραστηριότητες μεταξύ των δύο χωρών. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη βλέπει το διακρατικό εμπόριο να διπλασιάζεται ως το 2030! Με δεδομένο ότι πέρυσι μόλις ξεπέρασε τα 1,3 δισ. ευρώ, η προσδοκία αυτή μπορεί να θεωρηθεί... ρεαλιστική!

X.B.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Το «βάλτωμα» της «ουκρανικής αντεπίθεσης» και οι δυσοίωνες προοπτικές της σύγκρουσης

Σε ανθρωποσφαγή εξελίσσεται η βαλτωμένη «ουκρανική αντεπίθεση» που έχει μπει στον τέταρτο μήνα της. Η εξέλιξη αυτή, αν και παράγει σοβαρές αναταράξεις στις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και τη Δύση συνολικά, δεν είναι ικανή να σταματήσει την εμπρηστική τους πολιτική, που συνεχίζει να κινείται στα πλαίσια της κυνικής άποψης της διοίκησης Μπάιντεν, για πόλεμο ενάντια στη Ρωσία «μέχρι τον τελευταίο Ουκρανό». Αντίστοιχα δημιουργεί μια σειρά ερωτηματικά για το πώς θα κινηθεί η Ρωσία το επόμενο διάστημα, εκμεταλλεζόμενη τις εξελίξεις αυτές. Παράλληλα, μένουν ενεργά και προς εκμετάλλευση, αντιπερισπασμούς ή και τυχοδιωκτισμούς, τα μέτωπα που έχουν ανοικτεί είτε βορειοδυτικά είτε νοτιοδυτικά της Ουκρανίας. Σ' αυτό το επικίνδυνο πλαίσιο, η κυβέρνηση της ΝΔ ως εκπρόσωπος της αστικής τάξης της Ελλάδας με τις πράξεις της φέρνει ολοένα και πιο κοντά την ημέρα που θα γίνει πράξη η ρήση του πρώην Υπουργού Άμυνας «να χύσουμε ξανά το αίμα μας για τους Αμερικανούς».

Παραπαίει η «ουκρανική αντεπίθεση»;

Πάνω από τρεις μήνες μετρά η «ουκρανική αντεπίθεση» για λογαριασμό και με τα όπλα του ΝΑΤΟ. Σ' αυτούς τους μήνες σύμφωνα με τις ρωσικές εκτιμήσεις έχουν σκοτωθεί και τραυματιστεί πάνω από 60.000 Ουκρανοί στρατιώτες, ενώ έχουν καταστραφεί τα δύο τρίτα των δυτικών όπλων με τα οποία εξοπλήστηκαν οι ουκρανικές ταξιαρχίες. Με «χτύπημα του κεφαλιού στον τοίχο» παρομοιάζουν δυτικοί στρατιωτικοί την κατάσταση στη γραμμή των εχθροπραξιών. Χωρίς να έχει φτάσει στα περισσότερα από τα 1.500 χιλιόμετρα του πολεμικού μετώπου ούτε καν στην πρώτη ρωσική γραμμή άμυνας, ο ουκρανικός στρατός έχει αρχίσει να κάνει και τμήματα των σημαντικών και επίλεκτων εφεδρειών του, που έριξε στη μάχη σε μια απέλπιδα προσπάθεια να διαρρήξει τις ρωσικές γραμμές. Στην περιοχή γύρω από το Μπαχμούτ, οι ουκρανικές δυνάμεις αναγκάζονται να υποχωρούν από σημεία που πρόσκαιρα και με μεγάλες απώλειες καταλάμβαναν για μερικές μέρες. Το ίδιο και στο νότιο Ντονέσκ. Μόνο στο νότιο μέτωπο (της Ζαπορίζια, δηλαδή) έχουν καταφέρει να διαρρήξουν την πρώτη γραμμή άμυνας και να πλησιάσουν στη δεύτερη. Αυτή η «επιτυχία» δεν είναι «μόνο» ότι έχει παραχθεί με το αίμα χιλιάδων Ουκρανών στρατιωτών, αλλά στρατιωτικά είναι πολύ επισφαλής και επικίνδυνη. Διότι όπως επισημαίνουν γνωστές «δεξαμενές σκέψης» της Βρετανίας, αφενός η προώθηση/διείσδυση αυτή αφορά μόνο το ελαφρύ πεζικό και αφετέρου κινδυνεύει να βρεθεί σε ένα «σάκο πυρός» και η διείσδυση να μετατραπεί σε παγίδα θανάτου. Οι ίδιες «πηγές» κάνουν λόγο για οικοδόμηση από την πλευρά των ρωσικών γραμμών τέταρτης και πέμπτης αμυντικής γραμμής στις «ευαίσθητες» περιοχές του μετώπου.

Η κατάσταση αυτή ήταν που οδήγησε τον αναπληρωτή γραμματέα του ΝΑΤΟ στα μέσα Αυγούστου να ρίξει τη «βόμβα» πως «η Ουκρανία μπορεί να χρειαστεί να συμφωνήσει να παραχωρήσει στη Ρωσία μέρος των εδαφών που έχασε κατά τον

πόλεμο, αν θέλει να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ», ενώ αποκάλυψε ότι «το μεταπολεμικό καθεστώς της Ουκρανίας βρίσκεται ήδη υπό διαπραγμάτευση και το θέμα της εκχώρησης εδαφών στη Ρωσία έχει ήδη τεθεί»! Φυσικά οι δηλώσεις αυτές «μαζεύτηκαν» μετά και τις οργισμένες δηλώσεις Ζελένσκι, αλλά τα ζητήματα τέθηκαν. Γιατί αυτές οι δηλώσεις δεν αντικατοπτρίζουν παρά σκέψεις που υπάρχουν στη Δύση και αφορούν και την κατάλληλη προετοιμασία του εδάφους για διαπραγματεύσεις, εάν και όταν χρειαστεί να υπάρξουν. Τη δεινή θέση του καθεστώτος του Κιέβου και τα οικτρά αποτελέσματα της αντεπίθεσης υπογραμμίζει, επίσης, η αποπομπή του υπουργού Άμυνας από τον Ζελένσκι αλλά και η νέα μεγάλη προσπάθεια επιστράτευσης για την αναπλήρωση των τεράστιων απωλειών.

Προς ώρας και όσο μπορούμε να δούμε στο μέλλον, η Δύση με επικεφαλής τις ΗΠΑ συνεχίζει στη γραμμή της συντήρησης και της κλιμάκωσης του πολέμου. Έχουν σε μεγάλο βαθμό επιβάλλει στο Κίεβο μια νέα τακτική επικέντρωσης σε ένα μόνο μέτωπο (Ζαπορίζια). Αυτόχρονα το καθεστώς του Κιέβου συνεχίζει με τη βοήθεια των δυτικών αφεντικών του να κάνει επιθέσεις με ντρώους αλλά και με δυτικούς πυραύλους, τόσο στην Κριμαία όσο και σε περιοχές της ρωσικής επικράτειας και φυσικά στη Μόσχα, τόσο για ψυχολογικούς όσο και για πολιτικούς αλλά και στρατιωτικούς (π.χ. αντιπερισπασμός και άπλωμα του μετώπου) λόγους και σκοπούς, που όμως δεν είναι ικανές να αλλάξουν την πορεία του πολέμου.

Ρωσία: ξεκαθαρίσματα και ερωτηματικά

Η πτώση του αεροπλάνου που μετέφερε τον Πριγκόζιν δεν ήταν μια άτσαλη δολοφονία αλλά ένα μήνυμα αποφασιστικότητας, τόσο προς το εσωτερικό της Ρωσίας όσο και προς τη Δύση και τον πλανήτη. Στο εσωτερικό το μήνυμα είχε ως βασική διάσταση τη μη ανοχή σε κάθε είδους αμφισβήτηση της «στρατιωτικής ειδικής επιχείρησης» από τμήματα του στρατού αλλά και της νέας αστικής τάξης.

Στο μέτωπο, οι ρωσικές δυνάμεις πε-

τυχαίνουν αργά αλλά σταθερά τους στόχους τους. Φθείρουν πολλαπλάσια -σε σχέση με τη δική τους φθορά- τον εχθρό, εξαντλώντας τις εφεδρείες του και καταστρέφοντας συστηματικά τον εξοπλισμό του. Η κλιμακωτή άμυνα που έχουν οικοδομήσει, αποτελείται από πολλές λωρίδες που κυμαίνονται από 10 έως 40 χιλιόμετρα η καθεμία, η πυκνότητά τους είναι αρκετά υψηλή και περιλαμβάνουν ναρκοπέδια αντιαρματικών, αντιαρματικές τάφρους, τσιμεντένιες πυραμίδες με «δόντια του δράκου», «σκαντζόχοιρους» κατά των αρμάτων και συρμάτινα εμπόδια, καθιστώντας τες σχεδόν αδιαπέραστες. Σε συνδυασμό με τη μαζική χρησιμοποίηση ντρώους, την εντυπωσιακή χρησιμοποίηση του ηλεκτρονικού πολέμου, τη συντριπτική υπεροχή στον αέρα και τη συστηματική καταστροφή των στρατιωτικών υποδομών και αποθηκών στα ουκρανικά μετόπισθεν, οδηγούν σε τέλμα τον ουκρανικό στρατό. Στα βόρεια, μάλιστα, οι ρωσικές δυνάμεις έχουν περάσει σε επιθετικές κινήσεις, κατορθώνοντας να πλησιάσουν τη σημαντική πόλη του Κουπιάνσκ. Αναλυτές εκτιμούν πως πλησιάζει η ώρα της γενικής ρωσικής αντεπίθεσης. Παρά το γεγονός ότι πράγματι η Ρωσία συσσωρεύει σημαντικές εφεδρείες και παράλληλα υπάρχουν στοιχεία αποδιοργάνωσης σε τμήματα του ουκρανικού στρατού, μια αντεπίθεση γενικά (όπως έδειξαν και οι αποτυχίες μετά την 22η Φεβρουαρίου του '22) δεν αποτελεί μια εύκολη υπόθεση. Ως εκ τούτου, δεν φαίνεται αυτή να πραγματοποιείται (αν είναι στα σχέδια να γίνει) σύντομα, ενώ και το φθινόπωρο της λάσπης των ουκρανικών στεπών που πλησιάζει λειτουργεί μάλλον αποθαρρυντικά για κάτι τέτοιο. Ίδωμεν.

Τα ενεργά μέτωπα περίξ της Ουκρανίας

Τόσο βορειοδυτικά όσο και νοτιοδυτικά της Ουκρανίας, παραμένουν ενεργά τα πολιτικά-διπλωματικά μέτωπα που έχουν ανοικτεί. Το ένα αφορά την Πολωνία, τη Λιθουανία και τη Λευκορωσία και έχει στο κέντρο της τον «διάδρομο Suwalki». Η πολωνική κυβέρνηση συγκεντρώνει προκλητικά και συνεχώς

στρατεύματα στα σύνορα με τη Λευκορωσία, απαιτώντας όμως να φύγουν οι μισθοφόροι της Βάγκνερ από τη Λευκορωσία, τμήμα των οποίων σταθμεύουν εκεί μετά την πρόσφατη «εκστρατεία» του Πριγκόζιν. Δεν περνάει εβδομάδα που να μην διακινούνται σενάρια εκατέρωθεν για προετοιμασία επίθεσης, ενώ έχουμε σχεδόν καθημερινές καταγγελίες και των δύο πλευρών για παραβιάσεις των συνόρων. Η Ρωσία και ο Πούτιν έχουν προειδοποιήσει την πολωνική κυβέρνηση για την βοήθεια που δίνει στην Ουκρανία, ενώ την απείλησαν ανοικτά σε περίπτωση που αυτή στείλει στρατιώτες της να αναπτυχθούν στη δυτική Ουκρανία.

Στα νοτιοδυτικά, στην περιοχή που περιλαμβάνει τη Ρουμανία, τη Μολδαβία και την υπό ρωσικό έλεγχο Υπερδνειστερία, το τελευταίο διάστημα επικρατεί μια σχετική ηρεμία. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν υπάρχουν εξελίξεις. Η Μολδαβία, παρά την ύπαρξη στο εσωτερικό της μιας ισχυρής φιλορωσικής αντιπολίτευσης, κινείται ολοταχώς στην αγκαλιά του ΝΑΤΟ, ενώ η κυβέρνηση της δείχνει διατεθειμένη να τυχοδιωκτίσει, προκειμένου να δώσει διαπιστευτήρια στα υπερατλαντικά αφεντικά της.

...και πιο νότια

Η αστική τάξη της χώρας με την κυβέρνηση της ΝΔ υποδέχεται μετά από μυστική συνεννόηση το ενεργούμενο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, Ζελένσκι στην Αθήνα, δείχνοντας πόσο καλός υποτακτικός είναι απέναντι στους αμερικανοΝΑΤΟϊκούς. Έχει μετατρέψει τη χώρα σε μια απέραντη βάση των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, παραδίδει τα λιμάνια της χώρας για να μεταφέρονται στρατιώτες και οπλισμός στην ανατολική Ευρώπη και στην Ουκρανία. Χαίρεται που το αμερικανικό Κογκρέσο ψηφίζει νόμο που επιτρέπει τη δημιουργία βάσεων στα νησιά. Έτσι ευθυγραμμίζεται πλήρως με την Ουάσιγκτον στον άγριο ανταγωνισμό της με τη Μόσχα, αναβαθμίζοντας συνεχώς τους κινδύνους για τη χώρα και τον λαό μας.

«Κλιματική κρίση»: αλήθεια ή απάτη; Το καπιταλιστικό μύθευμα με στόχο νέα υπερκέρδη!

Οι όροι «κλιματική κρίση» και «κλιματική αλλαγή» έχουν μπει στην καθημερινότητα, αφού αποτελούν για τους ιθύνοντες του συστήματος τη δικαιολογία για μια σειρά πολιτικές αποφάσεις και επιλογές. Οι βροχές, οι καταιγίδες, οι τυφώνες, το λιώσιμο των πάγων, η άνοδος της στάθμης της θάλασσας μέχρι οι μέγα-πυρκαγιές που ακούσαμε πρόσφατα, όλα δικαιολογούνται και χρεώνονται στην κλιματική αλλαγή.

Με κυρίαρχη αιτιολογία την «υπερθέρμανση του πλανήτη λόγω της ανθρώπινης δραστηριότητας», οι ιμπεριαλιστές σε δύση και ανατολή τις δύο τελευταίες δεκαετίες εκστρατεύουν ενάντια στην υπερθέρμανση της γης με στόχο να «σωθεί ο πλανήτης». Κι αν παλιότερα η εκστρατεία υπό τον Αλ Γκορ (αντιπρόεδρος των ΗΠΑ) ακουγόταν και κάπως γραφική, σήμερα το σύστημα έχει καταφέρει να κάνει το αφήγημά του κυρίαρχο μέσω των ΜΜΕ και να επιβάλλει την «πράσινη ατζέντα»!

Ποιο είναι, όμως, το αφήγημα του συστήματος πάνω στο οποίο στηρίχτηκαν; Η χρήση των ορυκτών καυσίμων (δηλαδή πετρελαίου και κάρβουνου), τις τελευταίες δεκαετίες έχει αυξήσει υπέρμετρα την ποσότητα του διοξειδίου του άνθρακα (CO₂) στην ατμόσφαιρα. Αυτό, όπως ισχυρίζονται, έχει αυξήσει σημαντικά τη μέση θερμοκρασία της γης, λόγω του φαινομένου του θερμοκηπίου, με αποτέλεσμα το λιώσιμο των πάγων στους πόλους και την άνοδο της στάθμης της θάλασσας! Για να σωθεί, λοιπόν, η ανθρωπότητα από μια κατακλυσμιαία καταστροφή τύπου Νώε, θα πρέπει σταδιακά να μειωθεί και να εξαλειφθεί η χρήση των ορυκτών καυσίμων. Να παράγουμε ενέργεια μόνο με ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (δηλ. αιολικά και φωτοβολταϊκά πάρκα) και φυσικά να γενικευθεί η χρήση των ηλεκτρικών αυτοκινήτων!

Ας δούμε, όμως, τα επιστημονικά δεδομένα:

Όπως χρόνια τώρα έχουν αποδείξει οι μελέτες των ειδικών, το κλίμα της γης αλλάζει περιοδικά με εμφάνιση παγετωδών περιόδων και θερμών.

Ιδιαίτερα τα τελευταία 450.000 χρόνια, είχαμε περιόδους με μέσες γήινες θερμοκρασίες (18 °C βαθμοί Κελσίου) πολύ μεγαλύτερες από ότι έχουμε σήμερα (15,7 °C) και για πολύ μεγάλες περιόδους, χωρίς να λιώσουν οι πάγοι στον Βόρειο και Νότιο Πόλο!

Οι αιτίες που δημιουργούν αυτά τα φαινόμενα έχουν μελετηθεί εδώ και πολλές δεκαετίες από τους ειδικούς επιστήμονες.

Συνοπτικά αυτά είναι: η τροχιά της γης γύρω από τον ήλιο που αλλάζει από κυκλική σε ελλειπτική κάθε 120.000 χρόνια, η εκκεντρότητα, η αξονική απόκλιση στην περιστροφή της γης, που αλλάζουν κάθε 40.000 χρόνια και κάθε 20.000 χρόνια αντιστοίχως. Τέλος, και η ηλιακή δραστηριότητα με την εμφάνιση κηλίδων και ηλιακών ανέμων επιδρά στη γη αυξάνοντας τη θερμοκρασία της. Να τονίσουμε πως αυτά δεν είναι θεωρητικές προβλέψεις, αλλά επιστημονικά δεδομένα που επαληθεύτηκαν με ραδιοχρονολόγηση ισοτόπων των παγετώνων των πόλων και μετρήσεις σε ατμόσφαιρα και ωκεανούς.

Η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας της γης έχει σαν συνέπεια την έκλυση μεγάλων ποσοτήτων διοξειδίου του άνθρακα από τους ωκεανούς όπου βρίσκεται αποθηκευμένο -δεσμευμένο στο νερό- σε τεράστιες ποσότητες.

Άρα η αύξηση του CO₂ στην ατμόσφαιρα -κατά κύριο λόγο- είναι μια διαδικασία που έπεται της ανόδου της θερμοκρασίας της γης! Δεύτερο, η ανθρωπινή δραστηριότητα συμβάλλει κατά ένα μικρό κλάσμα. Τρίτο, και όλα τα μέτρα της πράσινης ατζέντας να εφαρμόζονταν, σήμερα αυτό δεν θα ανέκοπτε την αύξηση της μέσης θερμοκρασίας της γης.

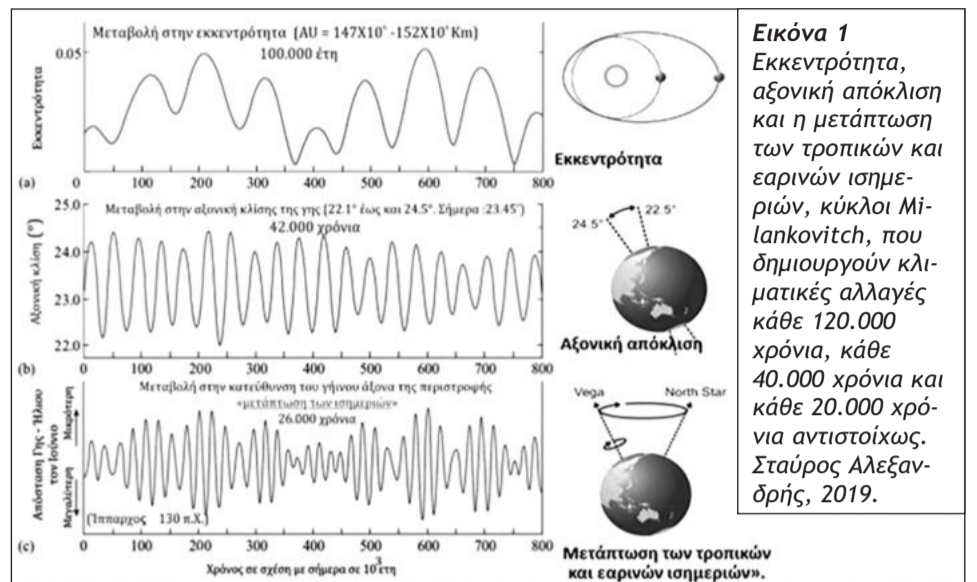
Συνεπώς η κλιματική αλλαγή στον όποιο βαθμό συμβαίνει -που συμβαίνει- δεν είναι ανθρωπογενής.

Οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί κατηύθυναν χρόνια τώρα μια επιστημονικοφανή εκδοχή που συνέφερε το αφήγημά τους. Στην προσπάθεια αυτή είχαν βοηθήσει τα συγκροτήματα των ΜΜΕ, ενώ ταυτόχρονα στραγγάλιζαν ποικιλότητα τις φωνές επιστημόνων που χαλούσαν τη γενική εικόνα!

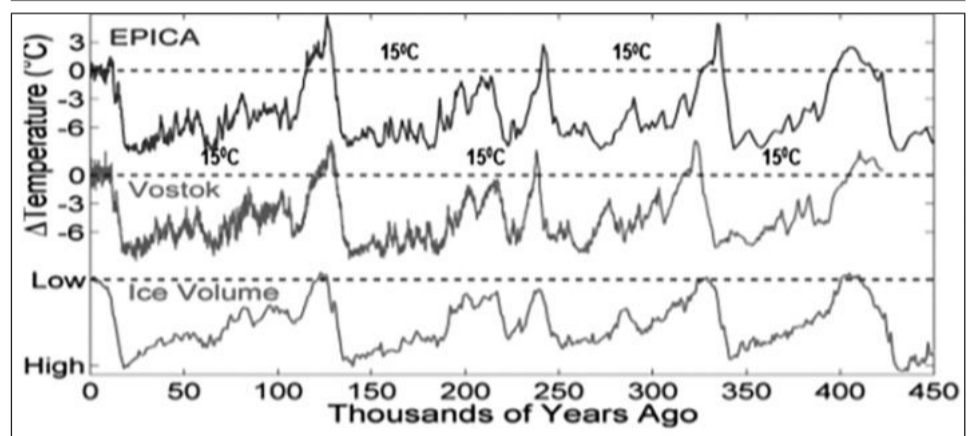
Χαρακτηριστική η καταγγελία της Αμερικανίδας ερευνήτριας-κλιματολόγου Judith Curry (συνέντευξή της στον John Stossel, για την NYP) η οποία δηλώνει ότι: «Μας λένε ότι η κλιματική αλλαγή είναι μια κρίση και ότι υπάρχει μια συντριπτική επιστημονική συναίνεση. Είναι μια κατασκευασμένη συναίνεση»!

Ο ΟΗΕ δημιούργησε τη Διακυβερνητική Επιτροπή για την Κλιματική Αλλαγή-IPCC. «Η IPCC δεν έπρεπε να επικεντρωθεί σε κανένα όφελος της θέρμανσης. Η εντολή της IPCC ήταν να αναζητήσει επικίνδυνη κλιματική αλλαγή που προκαλείται από τον άνθρωπο! Στη συνέχεια, οι εθνικοί φορείς χρηματοδότησης κατεύθυναν όλη τη χρηματοδότηση... υποθέτοντας ότι υπάρχουν επικίνδυνες επιπτώσεις».

Οι ερευνητές γρήγορα κατάλαβαν ότι

Εικόνα 1 Εκκεντρότητα, αξονική απόκλιση και η μετάπτωση των τροπικών και εαρινών ισημερινών, κύκλοι Milankovitch, που δημιουργούν κλιματικές αλλαγές κάθε 120.000 χρόνια, κάθε 40.000 χρόνια και κάθε 20.000 χρόνια αντιστοίχως. Σταύρος Αλεξανδρής, 2019.

Εικόνα 2 Θερμοκρασιακές διακυμάνσεις κατά τα τελευταία 450.000 χρόνια. Άξιο παρατήρησης είναι το πόσες φορές είχαμε θερμοκρασίες πάνω από την σημερινή μέση γήινη θερμοκρασία των 15 °C για πολλά χρόνια χωρίς να λιώσουν οι πάγοι. Αυτό δείχνουν οι πάγο-κολώνες Vostok-1 και EPICA.

ο τρόπος για να λάβουν χρηματοδότηση ήταν να κάνουν ανησυχητικούς ισχυρισμούς σχετικά με την «ανθρωπογενή κλιματική αλλαγή».

Με ρόλο συντονιστή την επιτροπή του ΟΗΕ για την κλιματική αλλαγή, όλες οι χώρες καθοδηγούνται προς μια κατεύθυνση προβολής μόνο αρεστών επιστημονικών απόψεων. Η Judith Curry εξηγεί πως πρακτικά λειτούργησε αυτή η οδηγία:

«Τι είδους μήνυμα δίνει αυτό;» ρωτάει, για να απαντήσει η ίδια στη δική της ερώτηση: «Πρωθήστε τις ανησυχητικές έρευνες! Μην στείλετε καν τις άλλες για έλεγχο. Αν ήθελες να προχωρήσεις στην καριέρα σου, όπως να είσαι σε ένα αναγωνιζόμενο πανεπιστήμιο και να παίρνεις μεγάλο μισθό, να έχεις μεγάλο εργαστήριο, να λαμβάνεις πολλές επιχορηγήσεις, να είσαι διευθυντής ενός ινστιτούτου, υπήρχε ξεκάθαρα μόνο ένας δρόμος να διανύσεις».

Κέρδη και υποκρισία

Έτσι, η προώθηση της «πράσινης ατζέντας» που θα έσωζε τον πλανήτη έκρυβε τρελά κέρδη για την καπιταλιστική οικονομία, καθώς θα παρήγαγε νέα προϊόντα, προϊόντα με υψηλές τιμές τα οποία προωθούσε: φωτοβολταϊκά συστήματα, αιολική ενέργεια, ηλεκτρικά αυτοκίνητα...

Όλα αυτά έγιναν με επιβολή φόρων για τις ΑΠΕ στους πολίτες και την αναγκαστική επιβολή μέτρων π.χ. φορολογία του ντίτζελ (Γαλλία) για να αναγκαστούν να αγοράσουν ηλεκτρικά αυτοκίνητα!

Πρόσφατες μελέτες υπολογίζουν το κόστος της πράσινης μετάβασης μέχρι το 2050 σε 150 τρισεκατομμύρια δολάρια! Αυτό τον «λογαριασμό» οι κυβερνήσεις θα τον στείλουν στους λαούς!

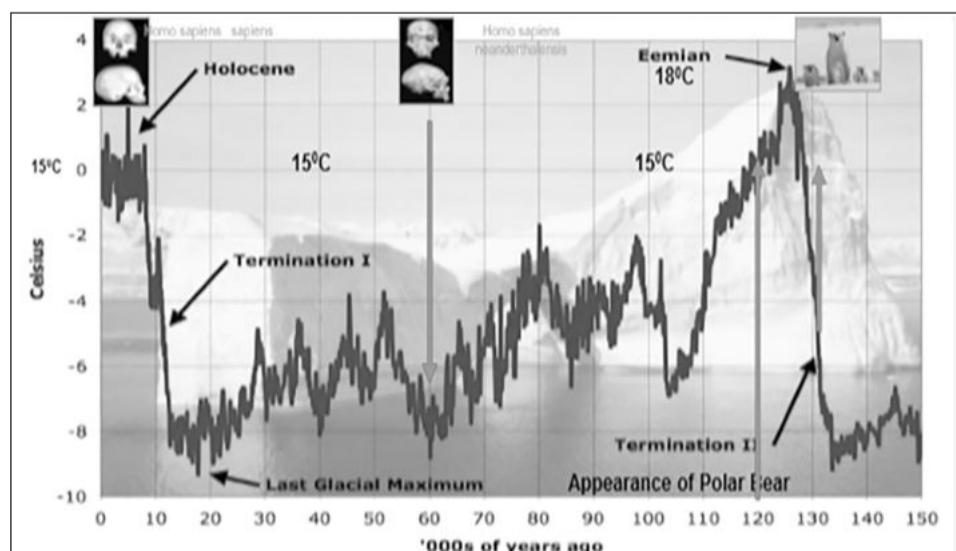
Όλα αυτά, βέβαια, εκτός από την απάτη της «κλιματικής κρίσης» που ανα-

φέραμε, θα πρέπει να πούμε πως αποδείχτηκαν τελείως αναποτελεσματικά και πολύ πιο κοστοβόρα ενεργειακά, αλλά και με πολύ μεγαλύτερο αποτύπωμα άνθρακα, δηλαδή εκπομπές CO₂!

Ήδη έχει αποδειχτεί ότι η ενέργεια που προέρχεται από ΑΠΕ δεν επαρκεί τεχνικά από μόνη της, για να καλύψει τις παγκόσμιες ανάγκες της βιομηχανικής παραγωγής και άλλων χρήσεων, ακόμα και αν υπερκαλυφθούν τα οποία πλάνα. Για την εξόρυξη όλων των πρώτων υλών και τη βιομηχανική διαδικασία παραγωγής προϊόντων που χρειάζονται για την πράσινη μετάβαση (φωτοβολταϊκά, ανεμογεννήτριες, μπαταρίες κ.λπ.) απαιτείται πολλή ενέργεια, που μόνο τα ορυκτά καύσιμα μπορούν να εξασφαλίσουν! Επιπλέον, αυτά τα προϊόντα είναι δύσκολα έως καθόλου ανακυκλώσιμα, που σημαίνει ότι η συνολική επιβάρυνση για το μέλλον της ανθρωπότητας είναι πολλαπλή!

Η εισβολή στην Ουκρανία και η συνεχιζόμενη πολεμική σύγκρουση έχει περιπλέξει ακόμα περισσότερο την κατάσταση, καθώς οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ αναγκάστηκαν να αναζητήσουν εναλλακτικές ενεργειακές λύσεις. Η ΕΕ, παρόλο που δεν αναθεωρεί την πράσινη ατζέντα, μεταθέτει χρονικά τη λήξη χρήσης άνθρακα, ενώ βαφτίζει «οικολογικά και πράσινα» την πυρηνική ενέργεια και το φυσικό αέριο! Οποία υποκρισία!

Συμπερασματικά, το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα ποντάρει στην «πράσινη μετάβαση» για να εξασφαλίσει κέρδη, επισείοντας το φόβητρο της «κλιματικής αλλαγής». Η «κλιματική αλλαγή» είναι ένα ιδεολόγημα που θα πρέπει να αποκαλύπτεται, καθώς χρησιμοποιείται πολλαπλά από τους κυβερνώντες για να δικαιολογήσουν τις δικές τους πολιτικές επιλογές.

Εικόνα 3 Μέση γήινη θερμοκρασία των 18 °C κατά την διάρκεια της Εεμίου μεσοπαγετώδους περιόδου που διήρκεσε 10.000 χρόνια. Ούτε ο Βόρειος Πόλος ούτε ο Νότιος Πόλος έλιωσαν.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Η Ντάο με την βοήθεια αλληλέγγυων Κυπρίων επισκεύασε και ξανάνοιξε σύντομα το υποστατικό της στον Μόλο της Λεμεσού. Το μικρό παντοπωλείο, μια λυόμενη κατασκευή σε ένα από τα πιο κεντρικά σημεία της πόλης έγινε στόχος, μεταξύ άλλων, ομάδας ακροδεξιών φασιστών το βράδυ της Παρασκευής, 1 Σεπτεμβρίου. Η εικόνα της συντετριμμένης Βιετναμέζας, μητέρας τεσσάρων παιδιών, συγκίνησε. Αυτή και άλλες έκαναν τον γύρο του κόσμου, ύστερα από το ρατσιστικό πογκρόμ που εκτυλίχθηκε σε βάρος ανθρώπων και μαγαζιών με ιδιοκτήτες μετανάστες κυρίως αραβικής καταγωγής στην περιοχή. Ήταν η κορύφωση σειράς επιθέσεων, οι οποίες ξεκίνησαν τον Αύγουστο στη Χλώρακα της Πάφου. Εκεί οι δημοτικές αρχές έκοψαν το ηλεκτρικό και το νερό στο συγκρότημα κατοικιών Αι-Νικόλας, στο οποίο στεγάζονται εγκαταλειμμένοι Σύριοι πρόσφυγες για να τους αναγκάσουν να φύγουν. Οι Σύριοι, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι ολόκληρες οικογένειες και εργάζονται στην τριγύρω περιοχή, αντέδρασαν. Οργάνωσαν καθιστική διαμαρτυρία στην είσοδο του χωριού και απείλησαν με κλιμάκωση των κινητοποιήσεών τους. Ως απάντηση, ομάδες κατοίκων με επικεφαλής ακροδεξιούς και την υποστήριξη των τοπικών αρχών έκαναν αντί-συγκέντρωση. Την Κυριακή 27 Αυγούστου, ύστερα από τη δημοσίευση ψεύτικων γεγονότων, αυτή η αντιπαράθεση εξελίχθηκε σε ένα κανονικό πογκρόμ με επιθέσεις σε σπίτια και καταστήματα προσφύγων στα οποία έγιναν σημαντικές καταστροφές.

Αν και όλοι έσπευσαν να πάρουν αποστάσεις από τα γεγονότα και να καταδικάσουν τις ρατσιστικές επιθέσεις (μέχρι και η ηγεσία του ακροδεξιού ΕΛΑΜ!) η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Δεξιά, κεντρώα κόμματα, μέχρι και η ΕΔΕΚ σε πλήρη συντονισμό με την Εκκλησία και τα καθεστωτικά ΜΜΕ τον τελευταίο καιρό έχουν κλιμακώσει την αντιμεταναστευτική ρητορική τους και συναινούν σε μέτρα σκληρής αποτροπής, άρνησης νομιμοποίησης και απελάσεων. Επιχείρημα η αύξηση των αφίξεων προσφύγων και οικονομικών μετα-

ναστών. Όχι μόνο στην Χλώρακα αλλά και σε άλλες περιπτώσεις, οι δυνάμεις αυτές συντάχθηκαν με τις πιο ακραίες φωνές και επικρότησαν τα σκληρά μέτρα των τοπικών αρχών σε βάρος των μεταναστών. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Στην Κύπρο εδώ και πολύ καιρό οι Συνεργερμικές κυβερνήσεις Αναστασιάδη, αλλά και του διαδόχου του, σημερινού προέδρου Χριστοδουλίδη, χαιδεύουν συστηματικά τα αυτιά των αφυπνισμένων ακροδεξιών δυνάμεων. Είναι χαρακτηριστικό πως δίπλα στις 16 μόνιμες κοινοβουλευτικές επιτροπές στη νέα Βουλή προστέθηκε και μία ad hoc επιτροπή για το δημογραφικό πρόβλημα, την προεδρία της οποίας η πλειοψηφία έδωσε στο ΕΛΑΜ, το οποίο υπήρξε εξ αρχής παρράρτημα της Χρυσής Αυγής στην Κύπρο! Η ηγεσία του φρόντισε αμέσως να διακηρύξει πως η επιτροπή θα επιδιώξει την εφαρμογή μέτρων σε βάρος των προσφύγων και των μεταναστών. Σε αυτό το ολοένα και πιο αντιδραστικό κλίμα, στο οποίο η καθεστωτική -κατ' όνομα- αριστερά και δεν μπορεί και δεν θέλει να κοντράρει, πήραν θάρρος και σηκώσαν κεφάλι τα φασιστικά καθάρματα. Φώλιασαν στους συνδέσμους των ποδοσφαιρικών ομάδων, στρατολογούν νέους, οργανώθηκαν, αντιλήφθηκαν ως παρακίνηση το χτύπημα στην πλάτη από τις αστικές καθεστωτικές δυνάμεις και εκτελούν πλέον πογκρόμ και μαζικές επιθέσεις.

Από τη δεκαετία του 1990 εξαιτίας της έλλειψης εργατικού δυναμικού, η χώρα μετατράπηκε από εξαγωγέα μεταναστών σε προορισμό μετανάστευσης. Περισσότεροι από 180 χιλιάδες είναι οι καταγραμμένοι ξένοι υπήκοοι στην Κύπρο, σύμφωνα με την απογραφή του 2021. Από αυτούς το 42% προέρχονται από χώρες εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης, σημαντικό τμήμα των οποίων είναι εργαζόμενοι στις πιο δύσκολες δουλειές στον τομέα του τουρισμού, των κατασκευών αλλά και στη βιομηχανία. Μεγάλο ποσοστό γυναικών δουλεύει στις οικιακές υπηρεσίες. Αυτοί οι χιλιάδες χαμηλά αμειβόμενοι εργαζόμενοι σε σκληρές συνθήκες από χώρες της Ασίας, της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια ανάλυση του Ν. Τριμικλινιώτη για το προσφυγικό/μεταναστευτικό πρόβλημα στην Κύπρο, library.fes.de/pdf-files/bueros/zypern/16002.pdf και ολόκληρο το άρθρο του Σενέρ Λεβέντ, politix.com.cy/apopseis/stiles/677507/deite-toys-pragmatikoys-enochoyis

atheatoskosmosps.blogspot.com

έχουν συμβάλει σημαντικά στην καπιταλιστική ανάπτυξη. Σε αντίθεση με αυτές τις ροές η Κύπρος άργησε να δεχθεί μαζικές αφίξεις προσφύγων. Στην κορύφωση της συριακής προσφυγικής κρίσης το 2015 είχε μόνο 1.730 αιτήσεις ασύλου, παρά το γεγονός πως απέχει μόλις 100 χιλιόμετρα από τις ακτές της Συρίας. Μόνο τα τελευταία χρόνια καταγράφεται μια αυξητική τάση εξαιτίας των εμποδίων στους προσφυγικούς διαδρόμους προς την Ευρώπη, αλλά και πάλι οι αριθμοί παραμένουν συγκριτικά χαμηλοί. Οι κινδυνολογίες για αλλοίωση των πληθυσμιακών δεδομένων και εθνική κρίση δεν δικαιολογούνται από τους αριθμούς και είναι βέβαιο πως χρησιμοποιούνται για πολιτικούς σκοπούς από τις ακροδεξιές δυνάμεις. Αυτές, όπως και σε άλλες περιπτώσεις, τα βάζουν με τους πρόσφυγες αντί να τα βάλουν με τους αθηναίους υπεύθυνους για τους πολέμους και την προσφυγιά. «Ξέρετε τίνος πράγματος και ποιου έργο είναι όλοι αυτοί οι πρόσφυγες; Της Ευρωπαϊκής Ένωσης που καυχιέστε ότι είστε μέλη της και της Αμερικής. Έβγαλαν από τον κόλλο τους ένα σχέδιο «Μεγάλης Μέσης Ανατολής». Και μετέτρεψαν την περιοχή σε λίμνη αίματος», έγραψε ο Σενέρ Λεβέντ στον «Πο-

λίτη» συμπληρώνοντας: «Με αυτούς να θυμώσουν εκείνοι που έχασαν την ησυχία τους από τους μετανάστες, αν πρέπει να θυμώσουν με κάποιους. Στη δική τους πόρτα να διαμαρτυρηθούν, αν πρέπει να διαμαρτυρηθούν. Εκείνοι που δεν έχουν αρκετή δύναμη να τα βάλουν με αυτούς, από τους καημένους μετανάστες που προσπαθούν να κρατηθούν στη ζωή και από τα καταστήματά τους θα βγάλουν τον πόνο τους;».

Οι μαζικές επιθέσεις σε πρόσφυγες και μετανάστες, μέχρι και σε ντελιβεράδες και τουρίστες αραβικής καταγωγής, η μολότοφ στο τζαμί της πόλης και άλλες προκλήσεις αντιμετώπισαν ευτυχώς ένα κύμα καταδίκης εκ μέρους σημαντικού τμήματος της κυπριακής κοινωνίας. Η συγκέντρωση-απάντηση στη Λεμεσό που οργανώθηκε από το ΑΚΕΛ, συνδικάτα αλλά και μικρές αριστερές και ριζοσπαστικές συλλογικότητες, αν και δεν φτάνει, αποτελεί μια καλή αρχή. Όπως σωστά έγραφε το κεντρικό πανό στην κινητοποίηση, όταν ο φασισμός σηκώνει κεφάλι, ο μαζικός αγώνας είναι η απάντηση και σε αυτήν την κατεύθυνση οι προοδευτικοί και αριστεροί χρειάζεται να κάνουν πολλά...

Συγκάλυψη της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας από τα αμερικάνικα ΜΜΕ

Το αμερικάνικο Πανεπιστήμιο Μπράουν δημοσίευσε φέτος μια μελέτη στο πλαίσιο του προγράμματος «Κόστος του Πολέμου», η οποία επιχειρεί να αποτιμήσει το κάθε είδους κόστος του λεγόμενου πολέμου των ΗΠΑ κατά της τρομοκρατίας μετά την 11η Σεπτέμβρη του 2001.

Εξετάζοντας τις χώρες που βρέθηκαν στο στόχαστρο των ΗΠΑ την περίοδο αυτή (Αφγανιστάν, Ιράκ, Υεμένη, Πακιστάν, Λιβύη, Σομαλία και Συρία), η μελέτη εκτιμά 4,5 εκατομμύρια θανάτους, που προκλήθηκαν άμεσα από τις επεμβάσεις ή έμμεσα από τις συνθήκες εξαθλίωσης που αυτές δημιούργησαν, και για 40-60 εκατομμύρια εκτοπισμένους από τις εστίες τους.

Η απόκρυψη των συγκλονιστικών αυ-

τών αριθμών από τη δημοσιότητα ήταν συγκεκριμένη επιλογή των βασικών ομίλων ενημερωσης των ΗΠΑ. Μόνο η Ουάσιγκτον Ποστ έκανε μια απλή αναφορά, ενώ μικρότερης εμβέλειας εφημερίδες είχαν κάποιες σχετικές δημοσιεύσεις.

Ο Νόρμαν Σόλομον, στο νέο του βιβλίο «Ο πόλεμος γίνεται αόρατος: Πώς η Αμερική κρύβει τον ανθρώπινο φόρο αίματος της Πολεμικής Μηχανής της», παρουσιάζει στοιχεία για τον ρόλο των ΜΜΕ, τα οποία όχι μόνο απέκρυψαν τις συνέπειες της δράσης του αμερικάνικου στρατού, αλλά και χειρίστηκαν την κοινή γνώμη σε όλον τον κόσμο επιλέγοντας προσεκτικά τον τρόπο που παρουσίαζαν τα θέματα αυτά, ώστε να εμφανίζεται η φονική στρατιωτική μηχανή ως υπερασπιστής του δικίου κι προστά-

της του ελεύθερου κόσμου.

Στον αντίποδα, οι συνέπειες της ρώσικης εισβολής στην Ουκρανία είχαν την τιμητική τους στα αμερικάνικα κρατικά ΜΜΕ. Για παράδειγμα, μόνο τον Απρίλη του 2022 οι New York Times συμπεριέλαβαν 14 ιστορίες για απώλειες Ουκρανών αμάχων στα πρωτοσέλιδά τους.

Τέλος, η ιστοσελίδα fair.org τονίζει ότι δεν υπήρξε καμιά επίσημη αντίδραση, καμιά πολιτική τοποθέτηση για το πώς θα αποφευχθούν αυτά στο μέλλον, κανείς που να ζητά να καταδικαστούν οι εγκληματίες πολέμου...

Τέτοιου είδους στοιχεία που κατά καιρούς βγαίνουν στη δημοσιότητα βοηθούν για να περιγραφεί και με τη γλώσσα των αριθμών η ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα. Από εκεί και πέρα, όλα αυτά

τα κανάλια της λεγόμενης εναλλακτικής ενημέρωσης εξακολουθούν να έχουν ένα μεγάλο πρόβλημα: Παραμένουν στην περιγραφή και την καταγγελία των μεθόδων και όχι της πολιτικής. Παραμένουν πιστά στον καπιταλισμό και ονειρεύονται να τον κάνουν λίγο καλύτερο, χρησιμοποιώντας δομές που ο ίδιος προσφέρει, όπως η δικαιοσύνη και ο Τύπος. Η αιτία της βαρβαρότητας, όμως, είναι πολύ πιο βαθιά από εκεί που θέλουν και μπορούν να φτάσουν...

Και για να έρθουμε και στα δικά μας, άραγε το Συγκρότημα Λαμπράκη, απ' όπου αλιεύσαμε τις παραπάνω πληροφορίες τι θα είχε να πει για τον δικό του ρόλο στη διαμόρφωση της ελληνικής κοινής γνώμης; Ή μήπως πρέπει να το θεωρήσουμε κι αυτό ...εναλλακτικό;

Λατινική Αμερική

Εκλογές στη δίνη της γεωπολιτικής ρευστότητας

Σε διάφορες χώρες της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής πραγματοποιήθηκαν τους τελευταίους μήνες εκλογικές αναμετρήσεις, σε κλίμα που επηρεάζεται από κοινωνικές αναταραχές και προσπάθειες γεωστρατηγικών ανακατατάξεων σε παγκόσμια κλίμακα.

Πρώτα απ' όλα στη **Γουατεμάλα**, οι εκλογές του Ιουνίου ανέδειξαν τα 160 μέλη του Κογκρέσου της Δημοκρατίας, από τα οποία τα 128 εκλέγονται με το σύστημα της ενισχυμένης αναλογικής στις 11 εκλογικές περιφέρειες που ορίστηκαν στο πλαίσιο της συγκεντροποίησης των περιφερειών, καθεμία εκ των οποίων περιλαμβάνει στο εξής πολλά διαμερίσματα της χώρας. Οι υπόλοιπες 32 έδρες καλύπτονται με το σύστημα της απλής αναλογικής σε ενιαία περιφέρεια.

Η άνοδος του κυβερνώντος κόμματος **Vamos** («Εμπρός για μια Διαφορετική Γουατεμάλα») του Αλεχάντρο Χιαματέι, που ιδρύθηκε μόλις το 2019 ως συνασπισμός διαφορετικών συντηρητικών παρατάξεων, με διπλασιασμό των εδρών του υποδεικνύει τη συντηρητική στροφή της κοινωνίας, ευάλωτη στη λαϊκίστικη προπαγάνδα περί αύξησης της εγκληματικότητας λόγω της διάβασης από τη χώρα μεταναστών που προσπαθούν να φθάσουν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Επισημαίνουμε ότι κάποιοι βουλευτές του κόμματος είναι απόστρατοι ακροδεξιοί αξιωματικοί που είχαν συμμετάσχει στον εμφύλιο πόλεμο των περασμένων δεκαετιών. Από την άλλη, το ομορτωτικό κεντρώο, πρώην σοσιαλδημοκρατικό κόμμα «Εθνική Ένωση για την Ελπίδα», της Σάντρα Τόρες, σημείωσε πτώση, ενώ οι διάφορες φασιστικές παρατάξεις καταρρακώθηκαν καθώς οι ψηφοφόροι τους στράφηκαν στο κυρίαρχο κυβερνών κόμμα με βάση το πωλητικό κλίμα που επικράτησε.

Στις προεδρικές εκλογές που διεξήχθησαν στις 20 Αυγούστου, επικράτησε ο υποψήφιος του σοσιαλδημοκρατικού κινήματος **Semilla** («Σπόρος»), Μπερνάρντο Αρέβαλο, ενώ η παράταξη του Χιαματέι, με τον υποψήφιο Μανουέλ Κόντε, βρέθηκε στην τρίτη θέση. Μέσα στο κλίμα γενικευμένης διαφθοράς που κυριαρχεί, το αποτέλεσμα αμφισβητήθηκε από την εκλογική επιτροπή και το θέμα παραπέμφθηκε στη δικαιοσύνη με την κατηγορία της νοθείας.

Εκτιμώντας ότι μεθοδεύεται εκλογικό πραξικόπημα, οι οπαδοί του Αρέβαλο αλλά και ευρύτερος κόσμος προχώρησαν σε διαμαρτυρίες, καταγγέλλοντας την προωθούμενη ανωμαλία. Έτσι, το εκλογοδικείο αναγκάστηκε να αναστείλει προσωρινά την απαγόρευση του κινήματος **Semilla** μέχρι τις 31 Οκτώβρη, οπότε και θα ολοκληρωθεί η εκλογική διαδικασία. Αναμένονται εξελίξεις μέχρι την ανάληψη των καθηκόντων από τον εκλεγέντα πρόεδρο, τον ερχόμενο Γενάρη.

Στο **Εκουαδόρ**, οι προεδρικές εκλογές επισπεύστηκαν μετά την πολιτική κρίση που ξέσπασε ως αποτέλεσμα της πρότασης για καθαίρεση του νεοφιλελεύθερου προέδρου Γκιγέρμο Λάσο, ο οποίος παραιτήθηκε, διέλυσε το κοινοβούλιο και προκήρυξε πρόωρες εκλογές για να καλυφθεί το υπόλοιπο της θητείας του, που λήγει το 2025. Ο Λάσο επικράτησε στις εκλογές του 2021 έναντι του Αντρέας Αραούζ, πρώην συμμάχου του κεντροαριστερού Ραφαέλ Κορέα και υποστηριζόμενου από τον τελευταίο. Διαδέχθηκε τον Λενίν Μορένο, του οποίου η δημοφιλία έπεσε κατακόρυφα λόγω της σκληρής λιτότητας που είχε επιβάλει και που οδήγησε σε μαζικές λαϊκές κινητοποιήσεις το 2019.

Εντούτοις, η σοσιαλδημοκρατική πλειοψηφία στο κοινοβούλιο τον ανάγκασε σε ασταθή «συγκατοίκηση» και δεν μπόρεσε να εφαρμόσει όπως ήθελε τη νεοφιλελεύθερη πολιτική του. Η προεκλογική περίοδος για τον πρώτο γύρο των εκλογών, που διεξήχθη τον Αύγουστο, χαρακτηρίστηκε από κλίμα βίας, με αποκορύφωμα τη δολοφονία του Φερνάντο Βιγιαβισένσιο, υποστηριζόμενου από τον Λάσο (που δεν έθεσε υποψηφιότητα), που κατέβαινε με βασικό σύνθημα την πάλη κατά της διαφθοράς που μαστίζει τη χώρα.

Στον πρώτο γύρο επικράτησε με 33,61% η υποψήφια της Παράταξης για την Επανάσταση των Πολιτών, Λουίσα Γκονσάλες, θερμή υποστηρίκτρια του Κορέα, αντανακλώντας έτσι τις διαθέσεις των λαϊκών μαζών και της πλειοψηφίας του διαλυθέντος κοινοβουλίου. Υποκύπτοντας στη δεκαετή πίεση των ιθαγενών πληθυσμών, το πολιτικό κατεστημένο οργάνωσε επίσης και ένα δημοψήφισμα ώστε να εγκριθεί η λήξη της εξόρυξης πετρελαίου στην περιοχή του

Εθνικού Δρυμού Γιασουνί, με το «ναι» να λαμβάνει το 59%. Το αν τελικώς θα υλοποιηθεί η λαϊκή βούληση είναι άλλου παπιά ευαγγέλιο...

Έκπληξη του πρώτου γύρου είναι η ανάδειξη του ακραίου συντηρητικού Ντανιέλ Νομπόα με 23,47% των ψήφων, ο οποίος θα αναμετρηθεί με την Γκονσάλες στο δεύτερο γύρο τον προσεχή Οκτώβρη. Πάντως, οι πιέσεις των πολυεθνικών, ιδίως των εξορυκτικών εταιρειών, δεν προμηνύουν «ήσυχη» προεκλογική εκστρατεία το επόμενο διάστημα για το δεύτερο γύρο.

Τέλος, στην **Αργεντινή**, ο πρώτος γύρος των προεδρικών εκλογών προκηρύχθηκε για τις 22 Οκτωβρίου. Σε μια χώρα που εδώ και δύο δεκαετίες μαστίζεται από σοβαρή οικονομική κρίση και αυξανόμενη φτωχοποίηση των λαϊκών μαζών, οι διαθέσεις της κοινωνίας εμφανίζονται αμφίροπες και το πολιτικό κλίμα παραμένει ρευστό. Στις προηγούμενες εκλογές, το 2019, ο απερχόμενος κεντροδεξιός πρόεδρος Μασουρίσιο Μάκρι ηττήθηκε από τον κεντροαριστερό Αλμπέρτο Φερνάντες, του οποίου η θητεία χαρακτηρίστηκε από ένταση της οικονομικής κρίσης, με το ένα τρίτο του πληθυσμού να ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, την (επίσημη) ανεργία να φθάνει στο 10% και τον πληθωρισμό να εκτινάσσεται στο 237% ετησίως.

Οι λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στη

φτώχεια και την ακρίβεια αγκαλιάζουν όλη τη χώρα, ενώ τα παζάρια με το ΔΝΤ δεν φέρνουν το επιθυμητό για την άρχουσα τάξη αποτέλεσμα. Η δημοφιλία του Φερνάντες πέφτει κατακόρυφα, χάνει την πλειοψηφία του στις ενδιάμεσες βουλευτικές εκλογές και οδηγείται στο να μη θέσει υποψηφιότητα για τις επερχόμενες εκλογές, επίσης με παραίτηση του κόμματός του.

Στις προκαταρκτικές εκλογές που έγιναν στις 13 Αυγούστου, από τις οποίες αναδεικνύονται οι υποψήφιοι των κομμάτων που θα συμμετάσχουν στις προεδρικές (κάτι παρεμφερές με το αμερικάνικο σύστημα) και όπου μπορεί να ψηφίσει όλος ο πληθυσμός, επικράτησε ο Χαβιέρ Μιλίε, οπαδός του ακραίου φιλελευθερισμού με φασίζουσα νοοτροπία (όπως στην Ελλάδα ο Τζήμερος), που υπόσχεται την κατάργηση της κεντρικής τράπεζας, την αντικατάσταση του πέσο με το δολάριο, την κατάργηση των κοινωνικών παροχών και την απελευθέρωση της πώλησης όπλων. Δεύτερος έρχεται ο περονιστής Σέρχιο Μάσα, που επίσης προπαγανδίζει ένα νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα. Με βάση αυτή την προοπτική, δύσκολα κατανοούμε με ποια λογική προσκλήθηκε η Αργεντινή να ενταχθεί στην αλληπρόσβαλη ομάδα των BRICS. Οι εκλογές στις 22 του Οκτώβρη ίσως ξεκαθαρίσουν το τοπίο.

Γκαμπόν

Το όγδοο πραξικόπημα στην Αφρική στη νέα δεκαετία!

Μορφή χιονοστιβάδας έχουν πάρει τα στρατιωτικά πραξικοπήματα στην Αφρική. Ούτε δύο μήνες μετά τον Νίγηρα, νέο πραξικόπημα εκδηλώθηκε το Σάββατο στις 2 Σεπτεμβρίου στην Γκαμπόν, χώρα της Κεντρικής Αφρικής.

Το πραξικόπημα πραγματοποιήθηκε μία εβδομάδα μετά τις εκλογές και τρεις μέρες μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, που ανέδειξαν για τρίτη συνεχόμενη θητεία και με ποσοστό 64,27% τον Αλί Μπόνγκο (Ali Bongo) έναντι του αντιπολιτευόμενου Όντο Όσα (Ondo Ossa) με μόλις το 30,77% των ψήφων.

Η Γκαμπόν είναι μια από τις πλουσιότερες χώρες της Αφρικής όσον αφορά το κατά κεφαλήν ΑΕΠ, λόγω κυρίως των εσόδων από το πετρέλαιο (μέλος του ΟΠΕΚ και όγδοος μεγαλύτερος πα-

ραγωγός πετρελαίου στην υποσαχάρια Αφρική). Ωστόσο, η οικονομική και κοινωνική κατάσταση είναι οικτρή καθώς σχεδόν το 40% των ηλικιών 15-24 ετών ήταν άνεργοι το 2020, σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα.

Η Γκαμπόν κυβερνάται από την ίδια οικογένεια για τα 56 από τα 63 χρόνια της τυπικής της ανεξαρτησίας που κέρδισε από τη Γαλλία το 1960! Πιο συγκεκριμένα, από το 1967 κυβερνάται από τον Ομάρ Μπόνγκο, που επέβαλε το Δημοκρατικό Κόμμα (PDG) ως το μοναδικό κόμμα και κυβέρνησε τη χώρα με «σιδερένια γροθιά» έως το 2009 (δηλαδή για 42 χρόνια), για να το διαδεχθεί ο γιος του(!) για άλλα δεκατέσσερα χρόνια, με εκλογές που συνοδεύονται, όπως και η τελευταία, από πολλές καταγγελίες για μεγάλες παρατυπίες και εκτεταμένη νοθεία.

Το 2019 γίνεται ένα αποτυχημένο πραξικόπημα, ενώ το 2022 η Γαλλία ξεκινά έρευνα για τη διαφθορά των προεδρικών φυλών (!) στην Γκαμπόν, το Κονγκό και την Ισημερινή Γουινέα. Μάλιστα από τον Μάρτιο έως τον Ιούλιο του 2022, εννέα από τα παιδιά του Ομάρ Μπόνγκο κατηγορήθηκαν στη Γαλλία, ιδίως για τον χειρισμό καταχρήσεων δημοσίων πόρων στο πλαίσιο της έρευνας για τα «παράνομα κέρδη». Έτσι, καθόλου τυχαία, τον Ιούνιο του 2022, μαζί με το Τόγκο, αυτή η γαλλόφωνη χώρα εντάχθηκε στην Κοινοπολιτεία των Εθνών (παλιότερα γνωστή ως Βρετανική Κοινοπολιτεία) που αποτελείται από πρώην βρετανικές αποικίες, ενώ το ίδιο διάστημα ο Αλί Μπόνγκο αρχίζει την ανάπτυξη σχέσεων και με την Κίνα.

Ίσως αυτά τα γεγονότα να εξηγούν

την, τουλάχιστον, συγκρατημένη αντίδραση για να μην πούμε ανοχή του Παρισιού στους πραξικοπηματίες, σε αντίθεση με την Κίνα που ζήτησε επαναφορά της «συνταγματικής τάξης». Ενδεικτικά ο γάλλος υπουργός Άμυνας, αφού δήλωσε ότι «η Γαλλία καταδικάζει όλα τα στρατιωτικά πραξικοπήματα», έκανε διάκριση μεταξύ των δύο στον Νίγηρα και στην Γκαμπόν, λέγοντας ότι στο μεν πρώτο «στρατιωτικοί ανέτρεψαν δημοκρατικά εκλεγμένο πρόεδρο» ενώ στο δεύτερο «το κίνητρο που πρόβαλαν οι στρατιωτικοί είναι ακριβώς η μη τήρηση του εκλογικού νόμου και του Συντάγματος», προσθέτοντας ότι «υπάρχουν αμφιβολίες για τις εκλογές στην Γκαμπόν».

Νίγηρας- Πραξικόπημα

Η Ζώνη του Σαχέλ στη δίνη του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και του «πολέμου όλων εναντίον όλων»

Το στρατιωτικό πραξικόπημα της 26ης Ιουλίου στον Νίγηρα, χώρα της Δυτικής Αφρικής, απασχολεί εδώ και έναμιση μήνα την παγκόσμια επικαιρότητα. Το πραξικόπημα, έβδομο τα τελευταία χρόνια στην Αφρική, φαίνεται πως λειτούργησε ως θρυαλίδα των κατοπιών εξελίξεων στην περιοχή.

Η πραγματοποίηση του πραξικόπηματος «αποκάλυψε» 3+1 σημεία.

-Τις έντονες διεργασίες αλλά και αντιθέσεις μεταξύ των κρατών της Δυτικής Αφρικής και της Ζώνης του Σαχέλ. Από τη μια η -όχι χωρίς αντιθέσεις- Οικονομική Κοινότητα των Κρατών της Δυτικής Αφρικής (ECOWAS), ένα σχήμα με γαλλική κυρίως αλλά και αμερικανική επιρροή, που απαιτεί την επαναφορά της «συνταγματικής τάξης» και απειλεί με στρατιωτική επέμβαση. Από την άλλη, τα στρατιωτικά καθεστώτα του Μάλι και της Μπουρκίνα Φάσο που έχουν δηλώσει πως θα σταθούν στο πλευρό των πραξικοπηματιών του Νίγηρα, όπως και η Αλγερία.

-Τη ζοφερή κοινωνική και οικονομική κατάσταση της συντριπτικής πλειοψηφίας των λαϊκών μαζών στον Νίγηρα και στη Ζώνη του Σαχέλ, μια από τις πιο φτωχές περιοχές του πλανήτη. Μια κατάσταση που έχει τις ρίζες της στη μεγάλη οπισθοδρόμηση που προκάλεσε το δουλεμπόριο και η αποικιοκρατική λεηλασία της Αφρικής, στη συνεχιζόμενη καταλήστευσή της (νεοαποικισμός) από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές μετά την κατάκτηση της τυπικής ανεξαρτησίας και φυσικά στην υποχώρηση και διάλυση του αντιαποικιακού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

-Τη μετατροπή της Ζώνης του Σαχέλ σε ένα πεδίο άγριου ανταγωνισμού «όλων εναντίον όλων» και με τον κίνδυνο πολεμικής ανάφλεξης να είναι προ των πυλών. Διότι πίσω και πάνω από τις αστικές κλίκες και τις αντιθέσεις των αφρικανικών κρατών, πίσω από την κλιμακούμενη εξαθλίωση των μαζών της περιοχής βρίσκονται οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ, της Ευρώπης με κρίσιμο το ρόλο της Γαλλίας, της Ρωσίας αλλά και της Κίνας, και τα γεωπολιτικά-γεωοικονομικά συμφέροντα και οι επιδιώξεις τους. Έτσι, η Αφρική και ειδικότερα η Ζώνη του Σαχέλ βρίσκεται δυστυχώς τη θέση της στην περίοδο του παροξυσμού των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που έχει σηματοδοτηθεί από τον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία με τα παγκόσμια διακυβεύματά του.

-Το τελευταίο σημείο αφορά το γεγονός ότι ο στρατός φαίνεται να έχει κομβικό πολιτικό ρόλο σε όλες αυτές τις χώρες, είτε βρίσκονται είτε όχι υπό στρατιωτικό καθεστώς. Αυτό καταμαρτυρούν όχι μόνο τα συνεχή πραξικόπημα αλλά και η πολιτική εμπέλειά του μέσα στις λαϊκές μάζες.

Το πραξικόπημα

Η εκλογή του Μοχάμεντ Μπαζούμ το 2021 θεωρείται η πρώτη αστική δημοκρατική μετάβαση της εξουσίας σε ένα κράτος που έχει «ζήσει» τέσσερα στρατιωτικά πραξικόπημα μετά την ανε-

ξαρτησία του από τη Γαλλία το 1960.

Ο Νίγηρας είχε καταστεί βασικός σύμμαχος των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που με πρόσημα την πάλη «ενάντια στην τρομοκρατία των τζιχαντιστών» ανταγωνίζονται για έλεγχο και επιρροή στην περιοχή. Η Γαλλία μετά το πραξικόπημα στο Μάλι (2022) είχε αναγκαστεί να μεταφέρει στον Νίγηρα τα στρατεύματά της. Η χώρα είχε ρόλο-κλειδί και για τον περιορισμό της μετανάστευσης προς την Ευρώπη, ενώ είναι γνωστό ότι το ουράνιο από τον Νίγηρα αντιπροσωπεύει το 15% του συνόλου που παίρνει η Γαλλία για τους πυρηνικούς σταθμούς της.

Στις 26 Ιουλίου, ο πρόεδρος του Νίγηρα Μοχάμεντ Μπαζούμ συλλαμβάνεται από το στρατό και κρατείται στο προεδρικό μέγαρο. Συγκροτείται το «Εθνικό Συμβούλιο για τη Σωτηρία της Πατρίδας» (ΕΣΣΠ, οι πραξικοπηματίες) με επικεφαλής τον πρώην αρχηγό της Προεδρικής Φρουράς, το οποίο και ανακοινώνει τη δημιουργία «στρατιωτικής μεταβατικής κυβέρνησης».

Ρωσία: ανακτώντας επιρροή και κύρος

Η «σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι» των τεταμένων σχέσεων μεταξύ του προέδρου και των στρατιωτικών και αποτέλεσε τυπικά την αφορμή για το πραξικόπημα ήταν η πρόθεση του προέδρου της δημοκρατίας να απολύσει από τη θέση του το διοικητή της προεδρικής φρουράς.

Όμως ο χρόνος εκδήλωσης του πραξικόπηματος, που συνέπεσε με τη διεξαγωγή του Φόρουμ Ρωσίας-Αφρικής στην Αγία Πετρούπολη, οι πανηγυρισμοί κατοίκων με ρωσικές σημαίες και οι δηλώσεις του Πριγκόζιν και του γνωστού Αλεξάντερ Ντούγκιν, συμβούλου του Β. Πούτιν, έδωσαν τη δυνατότητα σε ορισμένα δυτικά ΜΜΕ να μιλήσουν για «ρώσικο δάκτυλο».

Ωστόσο σοβαροί αναλυτές και αξιωματούχοι των ΗΠΑ μηδενίζουν ή ελαχιστοποιούν αυτό το ενδεχόμενο. Περισσότερο επισημαίνουν τη συντονισμένη προσπάθεια της Ρωσίας τα τελευταία χρόνια να χρησιμοποιήσει τα αντιγαλλικά αισθήματα τμημάτων των αστικών δυνάμεων, του στρατού αλλά και του λαού, στο φόντο της γενικευμένης εξαθλίωσης των μαζών, ώστε να «δαίμονοποιήσει» τη «συλλογική Δύση» και να ισχυροποιήσει τη θέση της στην περιοχή. Η παρουσία της Βάγκνερ στο Μάλι (και όχι μόνο) διευκολύνει τον ρωσικό ιμπεριαλισμό σ' αυτές του τις προσπάθειες.

Επιπλέον, όπως φάνηκε από το Φόρουμ Ρωσίας-Αφρικής, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός θα αξιοποιήσει στο έπακρο τις εξελίξεις στον Νίγηρα για να υπονομεύσει τη δυτική κυριαρχία στον κόσμο και να οικοδομήσει αντίρροπες τάσεις στήριξης των επιδιώξεών του. Άλλωστε, και τα τρία πραξικόπημα (Μάλι, Μπουρκίνα Φάσο, και τώρα Νίγηρας) στην περιοχή είχαν ως κοινά χαρακτηριστικά την εναντίωση στη Γαλλία με αναφορές στον αντιδυτικισμό και ταυτόχρονα στον φιλωρωσισμό.

Γαλλία: παλιά κακόφημη γνώριμη

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός έχει μεγάλα στρατηγικά, πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα στην περιοχή. Ακόμα και μετά τη λήξη της αποικιοκρατίας, η Γαλλία δημιούργησε μια γαλλική σφαίρα επιρροής στην περιοχή που ονομάστηκε *Françafrique*. Επιπλέον, στην Υποσαχάρια Αφρική η Γαλλία λειτουργεί ένα πυκνό δίκτυο στρατιωτικών βάσεων.

Ο Νίγηρας ήταν λοιπόν ένα από τα τελευταία σημαντικά οχυρά της γαλλικής ιμπεριαλιστικής νεοαποικιακής πολιτικής στη δυτική Αφρική. Με το πραξικόπημα διακυβεύεται τόσο η στρατιωτική παρουσία όσο και η πολιτικο-οικονομική επιρροή του Παρισιού και ιδιαίτερα η προμήθεια ουρανίου για το πυρηνικό του πρόγραμμα. Ήδη οι πραξικοπηματίες ανακοίνωσαν τη λήξη όλων των συμφωνιών στρατιωτικής και τεχνικής συνεργασίας με τη Γαλλία.

ΗΠΑ: με το βλέμμα στην παγκόσμια σκακιέρα

Οι ΗΠΑ απέφυγαν να αποδώσουν την πραγματοποίηση του πραξικόπηματος στη Ρωσία, αν και εκτιμούν ότι αυτή θα προσπαθήσει να επωφεληθεί. Έτσι, διαφοροποιούμενες από τη Γαλλία, ζητούν επιστροφή στη «συνταγματική τάξη» αλλά επιμένουν προς ώρας στη διπλωματική λύση. Βέβαια, στο παρασκήνιο ετοιμάζονται για όλα τα ενδεχόμενα και προπαντός προσπαθούν να βρουν τρόπους να εντάξουν τις κινήσεις τους στην περιοχή στη στρατηγική αντιπαράθεσή τους με Ρωσία αλλά και Κίνα.

Γερμανία, Ιταλία και ΕΕ: αναζητώντας ρόλο

Η Γερμανία έχει κάνει προσπάθειες να κωθεί στη Ζώνη του Σαχέλ κυρίως στο οικονομικό πεδίο, έχοντας (κυρίως) ως μειονέκτημα αλλά και (δευτερευόντως) ως ατού τη μη αποικιοκρατική της ιστορία. Μειονέκτημα, μιας και δεν είχε κανένα κανάλι επαφής και σχέσεις που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει, και ατού γιατί στους πληθυσμούς της περιοχής δεν υπάρχουν αντιγερμανικά αισθήματα. Παράλληλα διατηρεί στρατεύματα στην περιοχή, όπως και η Ιταλία, στο πλαίσιο της πάλης «ενάντια στους τζιχαντιστές».

Η Ιταλία αποκλίνει σημαντικά από τη «σκληρή» γαλλική στάση και προκρίνει τη διπλωματία ως τη μόνη οδό για την επίλυση της κρίσης στον Νίγηρα. Η Ιταλία έχει επιπλέον «κρατημένα» στη Γαλλία από την επέμβαση της τελευταίας (μαζί με την Αγγλία) στην πάλη ποτέ αποικία της Λιβύης, που υπονόμωσε σοβαρά την επιρροή της εκεί και ταυτόχρονα της όξυνε το «πρόβλημα της μετανάστευσης».

Συνολικότερα, η ΕΕ για μια ακόμη φορά, λόγω των διαφορετικών συμφερόντων των χωρών που κυριαρχούν σ' αυτήν, εμφανίζεται χωρίς συνεκτική ιμπεριαλιστική τακτική.

Η Κίνα

Η Κίνα επιλέγει να συνεχίσει την άσκηση πολιτικών ήπιας ισχύος στην Αφρική και στη Ζώνη του Σαχέλ. Επενδύει σημαντικά ποσά σε δρόμους, αεροδρόμια και σιδηροδρόμους, αλλά και στο υπέδαφος για την εξόρυξη των πολύτιμων κοιτασμάτων της περιοχής. Επιπλέον, έχει αυξήσει την πώληση στρατιωτικού υλικού, κατακτώντας την τρίτη θέση μετά τις ΗΠΑ και τη Ρωσία. Η αναταραχή που έχει προκληθεί με επίκεντρο τον Νίγηρα δεν θα την αφήσει ανεπηρέαστη.

Ενδεχόμενα και προοπτικές εξελίξεις της κρίσης

Το τελεσίγραφο του ECOWAS για επαναφορά του ανατραπέντος προέδρου έχει εκπνεύσει προ πολλού. Ακόμα και η πρόσφατη απόφαση για επέμβαση δεν υλοποιείται, ενώ οι μέρες περνούν.

Αυτή η «δυσκολία» είναι αποτέλεσμα των αντιθέσεων μεταξύ των χωρών της ECOWAS για το αν είναι θεμιτή και εφικτή μια στρατιωτική επέμβαση. Στο πεδίο αυτό ανασταλτικά λειτουργούν επίσης οι δηλώσεις στήριξης του στρατιωτικού καθεστώτος από Μάλι, Μπουρκίνα Φάσο και Αλγερία, ενώ και η εσωτερική -κοινωνική και οικονομική- σταθερότητα πολλών χωρών της ECOWAS είναι μάλλον εύθραυστη. Επιπλέον φαίνεται πως οι πραξικοπηματίες απολαμβάνουν, στη βάση των αντιγαλλικών αισθημάτων, σημαντική λαϊκή υποστήριξη.

Θα προκριθεί άραγε από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερος τη Γαλλία, σε συνεννόηση με την ECOWAS, η δημιουργία μιας εσωτερικής αντικίνησης και αναταραχής όταν οι στρατιωτικές αρχές του Νίγηρα σε λίγους μήνες δοκιμαστούν από σοβαρές οικονομικές και κοινωνικές δυσκολίες; Αυτό το ενδεχόμενο κάποιοι αναλυτές το συνδέουν με την εμφάνιση στο προσκήνιο ενός πρώην αντάρτη με επιρροή στον ερημικό βορρά και τη φυλή των Τουαρέγκ, που ανησύχησε τη στρατιωτική χούντα.

Ή θα επιλεγεί μια στρατιωτική επέμβαση από τις δυνάμεις της ECOWAS, με την άμεση συμμετοχή της Γαλλίας; Όπως δείχνουν και οι τελευταίες κινήσεις του Παρισιού, φαίνεται πως, παρά τους προβληματισμούς στο εσωτερικό της ECOWAS, η Γαλλία θέλει να επιταχύνει την επιχείρηση επέμβασης.

Αν κάτι τέτοιο επαληθευτεί και ταυτόχρονα γίνουν πράξη οι δηλώσεις στήριξης των πραξικοπηματιών, τότε υπάρχει πιθανότητα να μιλάμε για τον πρώτο μεγάλο πόλεμο στη Δυτική Αφρική! Έναν πόλεμο που θα έχει απροσδιόριστες συνέπειες και με πιθανότητα να ξεπεράσει κατά πολύ όλους τους μέχρι τώρα τοπικούς πολέμους δι' αντιπροσώπων, εμφύλιες συγκρούσεις αλλά και ένοπλες διαμάχες φυλών και εθνοτήτων, από τις οποίες υποφέρει η αφρικανική ήπειρος όλες τις προηγούμενες δεκαετίες, κληρονομιά και αυτό της αποικιοκρατίας και του νεοαποικισμού.

Μέσα σε μια περίοδο αναθέρμανσης των συζητήσεων για τα πυρηνικά και τη χρήση τους στον πόλεμο, βγαίνει στις κινηματογραφικές αίθουσες η ταινία του Κρίστοφερ Νόλαν, **Οπενχάιμερ**. Η ταινία περιγράφει την ακαδημαϊκή ζωή του Τζούλιους Ρόμπερτ Οπενχάιμερ, καθώς και τη συμμετοχή του στο πρόγραμμα Μανχάταν για την κατασκευή της ατομικής Βόμβας.

Πρόκειται για μια ταινία που εξακολουθεί να συζητείται, εβδομάδες μετά την κυκλοφορία της στις αίθουσες. Βασικός πυρήνας της συζήτησης είναι το αμιγώς καλλιτεχνικό κομμάτι, όπου επιστρατεύονται ηθοποιοί εξαιρετικών ικανοτήτων, όπως ο Κίλιαν Μέρφι κι ο Ρόμπερτ Ντάουνι, που ενσαρκώνουν με εξαιρετική υποκριτική τους ρόλους τους. Την ίδια στιγμή η μουσική της ταινίας αποτυπώνει πλήρως τις δυναμικές εναλλαγές των σκηνών, καθώς και αυτή εμφανίζει έντονο κοντράστ, ανταποκρινόμενη στο μοτίβο των εκρήξεων που, προφανώς, έχουν βασικό ρόλο μέσα στην ταινία.

Στο κομμάτι της μορφής, μιλάμε για ένα έργο εξαιρετικά προσεγμένο και καλοδουλεμένο. Άλλωστε, είναι απαραίτητο στοιχείο για μια ταινία, ώστε να περάσει αποτελεσματικά το περιεχόμενο. Το τελευταίο είναι μια αρκετά πιστή αποτύπωση της φιγούρας του Οπενχάιμερ, αφού μεταβαίνει από την προσωπικότητα και τις ακαδημαϊκές του φιλοδοξίες, ως την πολιτική του υπόσταση και τον σκεπτικισμό του προς τη χρήση των πυρηνικών όπλων και την επακόλουθη δώξή του από τις «αρμόδιες υπηρεσίες» των ΗΠΑ.

Η κινηματογραφική έκρηξη του Οπενχάιμερ

Βεβαίως η ταινία αποτυπώνει την εποχή στην οποία γράφτηκε πολύ περισσότερο απ' ό,τι την εποχή για την οποία γράφτηκε. Αυτό σημαίνει ότι αξιοποιεί την πολιτική κατάσταση για να συζητήσει γι' αυτά που επιθυμεί το Χόλιγουντ και άρα ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός. Βεβαίως δεν μιλάμε για μια ευθεία αιτιολόγηση της χρήσης της βόμβας. Κάτι τέτοιο πιθανό να ήταν επιζήμιο για την παραγωγή, όταν αυτή θα έφτανε στο κοινό. Ωστόσο, είναι σημαντικό ότι στο επίκεντρο δεν βρίσκεται η καταστροφή που προκαλεί η ατομική βόμβα, αλλά η σχεδόν «διασκεδαστική» ανακάλυψη της φυσικής γύρω από την κατασκευή της και η εφεύρεσή της. Οι θάνατοι εκατοντάδων χιλιάδων κατά τη χρήση της σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι αλλά και μετά από αυτήν, παρουσιάζονται περίπου ως... παρεμπιπτόντως, αφού απασχολούν ελάχιστα την ταινία χρονικά (1-2 αναφορές στους διαλόγους), ενώ δεν αξιοποιούνται δραματικά στοιχεία όπως μεγάλα κοντράστ στο μοντάζ ή η μουσική υπόκρουση, όπως ας πούμε γίνεται κατά τ' άλλα στη διάρκεια των ανακρίσεων του Οπενχάιμερ ή των εσωτερικών του διεργασιών.

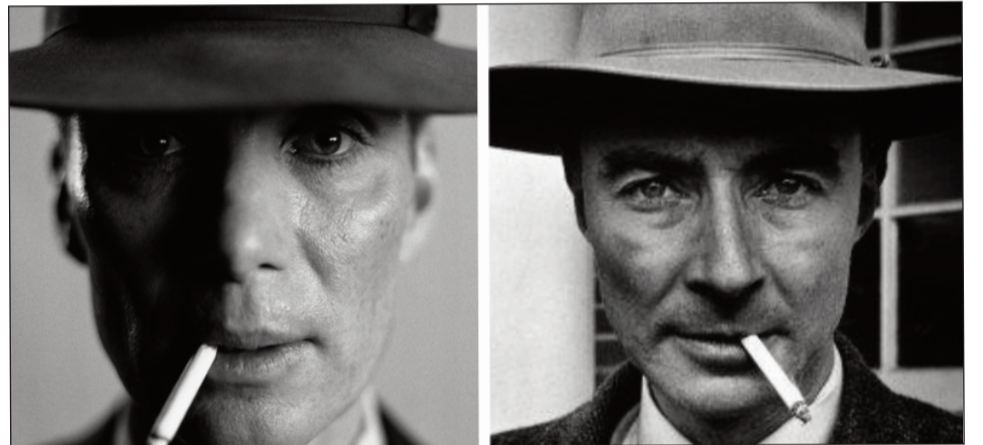
Από την άλλη, ο Οπενχάιμερ ισορροπεί ανάμεσα στον ρόλο του πρωταγωνιστή και τον ρόλο του αντιήρωα, κάτι που εν πολλοίς αντικατοπτρίζει και τον άνθρωπο πέρα από τον μύθο, στην πραγματική του ύπαρξη και δράση, δηλαδή, τις δεκαετίες εκείνες. Σε επαφή με την αριστερά και το ΚΚΗΠΑ, αλλά και στην υπηρεσία ενός καταστροφικού πρότζεκτ-κύριος επιστημονικός διεκπεραιωτής της ατομικής βόμβας, αλλά και μετανιωμένος(;) κατόπιν της χρήσης της και σκε-

πτικιστής κατά την ανάληψη του έργου. Τι, στην ουσία, επικρατεί από όλα τα δίπολα; Εν τέλει η ίδια η αξιοποίηση του ατόμου από δυνάμεις με άλλη δύναμη και άλλους στόχους από το ίδιο, δηλαδή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Στην τελική, στην περίπτωση Οπενχάιμερ ανασύρεται το ερώτημα αν η επιστήμη κι ο επιστήμονας μπορούν να είναι ουδέτεροι. Το ότι ο Οπενχάιμερ άσκησε κριτική στην κοινωνική αλυσιδωτή αντίδραση της πυρηνικής βόμβας, δεν δημιουργεί μια νέα σύνθεση κατά την αντίθεση αυτής της κριτικής με την ίδια την κατασκευή και χρήση του όπλου, ακριβώς επειδή υπερίσχυσε το άλλο σκέλος. Άσχετα, δηλαδή, αν ένας επιστήμονας ενδιαφέρεται μόνο για την επιστήμη του πράγματος (κάτι που και άτοπο είναι και δεν έγινε ακριβώς έτσι), άσχετα από τις προσωπικές του πεποιθήσεις για την ανακάλυψη, η χρήση της ανακάλυψης έχει πολιτικό φορτίο. Επομένως, καμία ουδετερότητα δεν μπορεί να επιτευχθεί, ακόμα κι από τους πιο αντίθετους στη χρήση τέτοιων όπλων, όταν οι διαχειρι-

στές των εφευρημάτων δεν είναι όσοι μελετούν το επιστημονικό σκέλος, αλλά οι ίδιοι οι παραγωγοί πολέμων.

Η ταινία επιδιώκει να κάνει μια συζήτηση γύρω από τα πυρηνικά με τον δικό της τρόπο, αντανακλώντας περισσότερο, όπως αναφέρθηκε, την εποχή της παρά την εποχή του Οπενχάιμερ. Αυτό είναι ενδεικτικό κι από το ότι απογυμνώνεται σχεδόν η ατομική βόμβα από την πολεμική φρίκη που τη συνοδεύει, σχεδόν λες και δεν προκαλεί έναν παρατεταμένο θάνατο πριν και μετά, την ώρα, μάλιστα, που πριν λίγα χρόνια, η σειρά Τσερνόμπιλ μας θύμιζε με εικόνες φρίκης, πέρα ακόμα κι από την πραγματική φρίκη, τα αποτελέσματα της διαρροής ραδιενέργειας από την καταστροφή του εργοστασίου πυρηνικής ενέργειας της ομώνυμης πόλης. Παραμένει, ωστόσο, μια ταινία που αναλύει τις πολιτικές ίντριγκες της εποχής με τον πλέον καθηλωτικό τρόπο και ανοίγει ξανά μια συζήτηση που πρέπει να γίνει με αντιιμπεριαλιστικό κριτήριο.

Το υπουργείο Πολιτισμού στέλνει μήνυμα αυταρχισμού και υποταγής!

Το τελευταίο διάστημα ο τομέας του πολιτισμού βρίσκεται στο στόχαστρο της κυβέρνησης της ΝΔ. Απ' το χτύπημα των επαγγελματιών κι εργασιακών δικαιωμάτων των καλλιτεχνών με το ΠΔ85, τη μετατροπή των μεγαλύτερων μουσείων της χώρας σε ΝΠΙΔ, μέχρι την απόφαση της υπουργού Λίνας Μενδώνη για την έξωση του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων (ΣΕΑ) απ' το κτίριο που στεγάζεται επί της Ερμού, τίποτα δεν είναι τυχαίο. Οι κλάδοι του πολιτισμού είναι ευάλωτοι καθώς βρίσκονται σταθερά σε καθεστώς επισφάλειας, κατακερματισμού των δικαιωμάτων τους, αναλωσιμότητας.

Η υπουργός επικαλέστηκε «λόγους δημοσίου συμφέροντος», ώστε να προχωρήσει στην εκδικητική ανάκληση της χρήσης του κτιρίου απ' τον ΣΕΑ. Πραγματική αιτία ήταν η εκδήλωση που διοργανώθηκε στον κήπο του για το έγκλημα της Πύλου, στο οποίο εκατοντάδες πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους. Η παρέμβαση του ΥΠΠΟ (εργοδότη) στις εσωτερικές διαδικασίες του συλλόγου και συνδικαλιστικού οργάνου των μόνιμων αρχαιολόγων αποτελεί ευθύ χτύπημα στο δικαίωμα στο συνδικαλισμό. Είναι η συνέχεια της εφαρμογής του νόμου Χατζηδάκη και της ποινικοποίησης κάθε συλλογικής δράσης, κάθε φωνής που αντιπαλεύει την κυρίαρχη πολιτική

και την προπαγάνδα του συστήματος. Είναι η προετοιμασία του εδάφους για το νέο αντεργατικό τερατούργημα του υπουργείου Εργασίας. Συμπορεύεται πλήρως με τη φασιστικοποίηση που οξύνεται καθημερινά στη δημόσια και πολιτική ζωή.

Το πέπλο μιας ουδέτερης ιδεολογικά προσφοράς και ανάδειξης της πολιτισμικής κληρονομιάς, η επίφαση του λειτουργήματος, το «αρχαίο πνεύμα αθάνατο» κάνουν όλα μαζί το χώρο του πολιτισμού πρόσφορο για συγκροτημένη επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων. Μόνο που η προσφορά που επιζητά το ΥΠΠΟ δεν είναι καθόλου ουδέτερη ιδεολογικά. Μήπως ενοχλεί η Αρχαιολογία που διεκδικεί και αντιτίθεται στο όραμα του «δημοσίου συμφέροντος»; Ο ΣΕΑ βρέθηκε τα τελευταία χρόνια απέναντι στην εκποίηση μνημείων μέσω του ΤΑΙΠΕΔ, στην απόσπαση και την καταστροφή των σημαντικών βυζαντινών αρχαιοτήτων που βρέθηκαν στις εργασίες του μετρό στη Θεσσαλονίκη, στις εργολαβίες που λυμαίνονται αιγαιολούς και αρχαιολογικούς χώρους με τις ευλογίες του υπουργείου, στη μετατροπή του νομικού καθεστώτος των μεγαλύτερων μουσείων.

Η ενοχλητική Αρχαιολογία αντιστέ-

κεται στα ξεπουλήματα και την εμπρευματοποίηση της πολιτισμικής κληρονομιάς. Έχει συνδικαλιστική δράση που ευνοεί τον κοινωνικό προβληματισμό και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Δεν το βουλώνει κάθε φορά που την καλούν να ντυθεί «τα αρχαία της τα κάλλη» για να υπηρετήσει ιδεολογικά τα κυρίαρχα εθνικά αφηγήματα, να θρέψει τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τη μισαλλοδοξία. Η ενοχλητική αυτή Αρχαιολογία, δεν είναι βολική! Ουδμία σχέση έχει με την «αριστεία». Πλήττει το δημόσιο συμφέρον και πρέπει να φιωθεί.

Στρατηγικά και συντεταγμένα, το σύστημα της βίας και της εκμετάλλευσης επιδιώκει τη συντριβή του ταξικού του αντιπάλου. Σ' αυτήν την επίθεση, οι εργαζόμενοι χρειάζεται να 'αφοπλιστούν. Γι' αυτό είναι στο στόχαστρο οι δημοκρατικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, η δυνατότητα του λαού και των εργαζομένων να συγκροτούνται και να παλεύουν, ο ανεξάρτητος και ταξικός συνδικαλισμός.

Ήδη συλλογικοί φορείς, σωματεία και συλλογικότητες εκφράζουν την αλληλεγγύη τους, εκδίδοντας ψηφίσματα αλληλεγγύης και συνυπογράφοντας την ανακοίνωση του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων για την υπεράσπιση του δίκαιου αιτήματος της απόσυρσης της υπουργικής απόφασης που επιβάλλει την έξωση. Στο μονόδρομο του πολιτισμού της υποταγής, οι εργαζόμενοι να αντιτάξουν το δρόμο του αγώνα για το δικαίωμα στις δημοκρατικές ελευθερίες και τον ελεύθερο συνδικαλισμό!

Η Σοβιετική Ένωση και η κατασκευή της ατομικής βόμβας

Του Στέφανου Σκορδάνη

Στις 29 Αυγούστου 1949 οι σειсмоγράφοι κατέγραψαν μια ισχυρή έκρηξη στο έδαφος του Καζαχστάν. Λίγες μέρες αργότερα, κατασκοπευτικό αεροπλάνο των ΗΠΑ ανίχνευσε ραδιενέργεια στην ατμόσφαιρα πάνω από τα εδάφη της ανατολικής Σοβιετικής Ένωσης. Η πρώτη σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο, η χώρα που συνέτριψε τον ναζισμό στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, κατάφερε να κατασκευάσει την ατομική βόμβα και να σπάσει το αμερικανικό μονοπώλιο στα πυρηνικά όπλα.

Χιροσίμα και Ναγκασάκι

Στις αρχές Αυγούστου του 1945 οι ΗΠΑ έκαναν τις δύο πρώτες δοκιμές ατομικών βομβών σε ζωντανό στόχο. Η επιτυχημένη δοκιμή της ατομικής βόμβας λίγες μέρες νωρίτερα στο Αλαμογκόρντο, στην έρημο του Νέου Μεξικού, δεν αρκούσε για να καθιερωθούν ως το πρώτο και μοναδικό κράτος που είχε στα χέρια του μια τέτοια πολεμική ισχύ. Έπρεπε να αποδείξει ότι δεν θα δίσταζε και να τη χρησιμοποιήσει.

Οι λόγοι που επικαλέστηκαν οι Αμερικανοί για την αναγκαιότητα αυτής της επιλογής ήταν σαφείς. Ο ισχυρισμός τους ότι με αυτόν τον τρόπο επιταχύνθηκε η συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας και απέφυγαν το θάνατο χιλιάδων στρατιωτών που θα απαιτούνταν αν ο πόλεμος συνεχιζόταν, καταρρίπτεται εύκολα. Η Ιαπωνία ήταν στα πρόθυρα της συνθηκολόγησης από τον Απρίλη του 1945, κάτι που γνώριζαν οι Αμερικανοί όχι μόνο λόγω των στρατιωτικών συσχετισμών μετά την ήττα της Γερμανίας αλλά και από υποκλαπέντα μηνύματα. Η Ιαπωνία είχε ήδη χάσει το μεγαλύτερο μέρος της αεροπορίας και του στόλου της. Ήθελε όμως να αποφύγει μια παράδοση άνευ όρων. Η «ευσαιθησία» των ΗΠΑ για τις ζωές των στρατιωτών τους δεν πείθει, αφού μας είχαν δείξει πολλές φορές ότι δεν δίσταζαν να θυσιάσουν χιλιάδες στρατιώτες για να πετύχουν τους πολεμικούς τους σκοπούς ή όποτε το απαιτούσαν τα ιμπεριαλιστικά τους συμφέροντα.

Οι πραγματικοί λόγοι για τη ρίψη των ατομικών βομβών είναι διαφορετικοί. Η ΕΣΣΔ, υλοποιώντας τις συμφωνίες της Τεχεράνης και της Γιάλτας, είχε ήδη ξεκινήσει τη μεταφορά στρατευμάτων το καλοκαίρι του 1945 προς την ανατολική Μαντζουρία και τις Κουρίλες νήσους, ήταν έτοιμη δηλαδή να μπει κι αυτή, όπως η Μ. Βρετανία και οι ΗΠΑ, στον πόλεμο με την Ιαπωνία. Αυτή η εξέλιξη θα διαφοροποιούσε σημαντικά τον μεταπολεμικό συσχετισμό δυνάμεων στην ανατολική Ασία, και οι ΗΠΑ, έχοντας πλέον το πλεονέκτημα της ατομικής βόμβας, ήθελαν να αποτρέψουν τη σοβιετική παρουσία στην περιοχή. Άλλωστε η γνωστοποίηση της ύπαρξης της βόμβας και η πετυχημένη δοκιμή της κατά τη διάρκεια της διάσκεψης στο Πό-

τονταμ (καλοκαίρι του 1945) ήταν η αιτία της αλλαγής στάσης των Δυτικών απέναντι στην ΕΣΣΔ.

Το μονοπώλιο των Αμερικανών στα πυρηνικά όπλα και με το δεδομένο της χρήσης τους πάνω σε ανθρώπινο στόχο, με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και όλα τα επακόλουθα της ραδιενέργειας, θα καθιστούσε τις ΗΠΑ ηγεμονεύουσα δύναμη στο μεταπολεμικό στάτους. Τα πυρηνικά όπλα θα ήταν μια μόνιμη απειλή για την ΕΣΣΔ, για τα εθνικοαπελευθερωτικά και επαναστατικά κινήματα και θα λειτουργούσε τρομοκρατικά για όλους του λαούς του κόσμου.

Πυρηνικός εκβιασμός

Η ρίψη των δύο βομβών στην Ιαπωνία θεωρήθηκε από τη μεριά των Σοβιετικών ως «πυρηνικός εκβιασμός» και «θανάσιμη απειλή», γι' αυτό και δόθηκε εντολή για επίσπευση των διαδικασιών κατασκευής μιας αντίστοιχης ατομικής βόμβας.

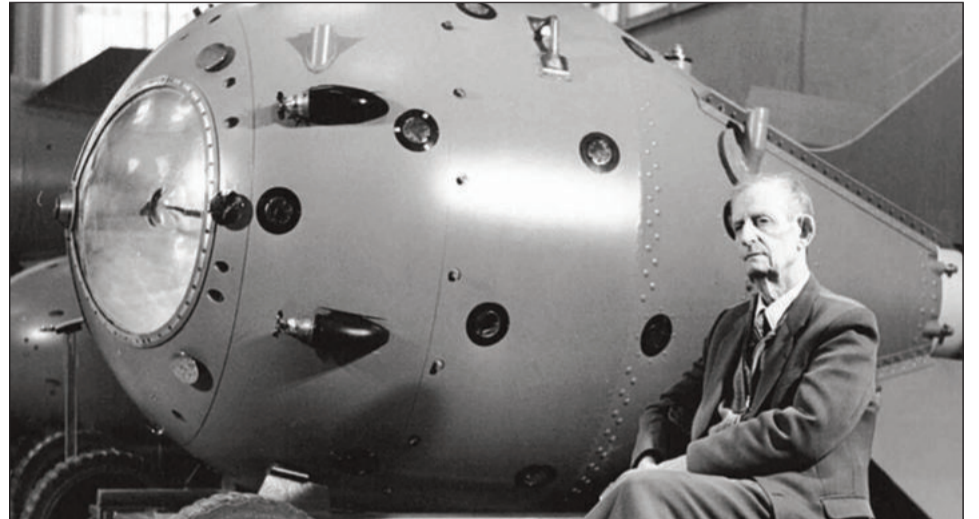
Μετά την πετυχημένη πυρηνική δοκιμή των ΗΠΑ και το έγκλημα στην Ιαπωνία και όταν το ατομικό όπλο ήταν μονοπώλιο των Αμερικανών, ο Τσόρτσιλ ζητούσε τη μονομερή αποχώρηση της ΕΣΣΔ από τα ευρωπαϊκά εδάφη και μάλιστα πρότεινε στη Δύση να πιέσει προς αυτή την κατεύθυνση πριν αποκτήσουν ατομικά όπλα οι Σοβιετικοί. Αργότερα τάχθηκε και υπέρ ενός «προληπτικού πυρηνικού χτυπήματος» κατά της Σοβιετικής Ένωσης. Από τη μεριά των Δυτικών πλήθαιναν συνεχώς οι φωνές που θεωρούσαν αναπόφευκτο έναν πόλεμο με τους Σοβιετικούς. Ο λόγος του Τσόρτσιλ στο Φούλτον του Μιζούρι το Μάιο του 1946 όπου ζητάει τη δημιουργία στρατιωτικής συμμαχίας ενάντια στην ΕΣΣΔ και αναφέρεται στο «σιδηρούν παραπετάσμα», όπως και το δόγμα Τρούμαν που διατυπώθηκε το Μάρτη του 1947, ήταν η τυπική έναρξη του «ψυχρού πολέμου» (στην πραγματικότητα είχε ήδη ξεκινήσει πολύ νωρίτερα).

Κατασκοπία ή επιστήμη;

Υπάρχει μια ατελείωτη φιλολογία σχετικά με την κατασκευή της ατομικής βόμβας από τη Σοβιετική Ένωση. Ήταν προίον κατασκοπίας ή αποτέλεσμα εξέλιξης της τεχνολογίας και της επιστήμης;

Η πιο διαδεδομένη άποψη είναι αυτή της κατασκοπίας. Μάλιστα υπήρξαν και καταδικές επιστημόνων που εργάστηκαν στο Λος Άλαμος και αποδείχθηκε ότι παρείχαν πληροφορίες στους Σοβιετικούς. Στην εποχή του μακαρθισμού, ακόμα και ο ίδιος ο Οπενχάιμερ υπήρξε θύμα αυτής της κατάστασης. Η πιο τραγική περίπτωση ήταν αυτή του ζεύγους Ρόζενμπεργκ που εκτελέστηκαν για κατασκοπία.

Η αλήθεια είναι ότι την εποχή εκείνη όντως υπήρχαν διαρροές σχετικών πληροφοριών από και προς όλες τις κατευθύνσεις. Και πράγματι οι σοβιετικές μυστικές υπηρεσίες έλαβαν αρκετές πληροφορίες για το ζήτημα της κατασκευής της ατομικής βόμβας. Όμως η κατασκευή της από τη Σοβιετική Ένωση δεν είχε ως κύρια πλευρά την κατασκοπία αλλά τη ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης, οι ρυθμοί της οποίας στο πλαίσιο της σοσιαλιστικής οικοδόμησης απογειώθηκαν. Το γεγονός ότι, παρ' όλο που στο Λος Άλαμος εργάστηκαν περίπου 20 βρετανοί επιστήμονες, οι οποίοι αμέσως μετά επέστρεψαν στην πατρίδα τους,

μεταφέροντας όλη την πυρηνική τεχνολογία, αλλά η Μ. Βρετανία δεν κατάφερε εκείνη την εποχή να κατασκευάσει τη βόμβα, ενισχύει αυτόν τον ισχυρισμό. Για την ιστορία, η πρώτη βρετανική πυρηνική δοκιμή έγινε το 1952, τρία χρόνια αργότερα από αυτήν της ΕΣΣΔ, αν και διέθετε πολύ περισσότερες πληροφορίες από τους Σοβιετικούς.

Ας δούμε όμως μερικά ακόμη στοιχεία. Η διάσπαση των πυρήνων του ουρανίου ανακαλύφθηκε το 1938 σε μια εποχή που η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των επιστημόνων ήταν συχνή. Όλες οι μεγάλες χώρες, από τότε ακόμα, μπόηκαν στη διαδικασία ανάπτυξης της πυρηνικής επιστήμης και τεχνολογίας. Ήδη από το 1940 δύο σοβιετικοί φυσικοί έστειλαν σχέδιο ευρεσιτεχνίας πάνω στις εκρηκτικές ιδιότητες του ουρανίου.

Το σοβιετικό πρόγραμμα για τις δυνατότητες χρήσης της πυρηνικής ενέργειας ξεκίνησε το 1942, λίγο μετά την έναρξη του Σχεδίου Μανχάταν των ΗΠΑ. Το 1946 η Σοβιετική Ένωση δημιούργησε το πρώτο εργαστήριο που ασχολήθηκε με την εφαρμογή της πυρηνικής ενέργειας και την κατασκευή της ατομικής βόμβας με επικεφαλής τους Ι. Κουρτσάτοφ και Γ. Χαριτόν και το 1948 λειτούργησε ο πρώτος βιομηχανικός πυρηνικός αντιδραστήρας. Ήδη ένα χρόνο νωρίτερα ο Μολότοφ ανακοίνωσε ότι δεν υπήρχαν πλέον μυστικά σε σχέση με τα ατομικά όπλα. Από τότε και μέχρι το 1949 δημιουργήθηκαν δεκάδες αντίστοιχα εργαστήρια που σχετίζονταν με την κατασκευή της βόμβας.

Ακόμα και ο ίδιος ο Τρούμαν μετά την πρώτη δοκιμή των Σοβιετικών το 1949 δήλωσε ότι ήταν αναμενόμενο να αξιοποιηθεί η πυρηνική τεχνολογία κι από άλλα κράτη.

Η απόκτηση της ατομικής βόμβας από την ΕΣΣΔ καθώς και η νίκη της κινεζικής επανάστασης την ίδια χρονιά

ήταν δύο αξιοσημείωτα γεγονότα που έβαλαν τις βάσεις για μια πορεία αλλαγής των συσχετισμών υπέρ του σοσιαλιστικού στρατοπέδου.

Στα αμέσως επόμενα χρόνια οι ΗΠΑ και η Σοβιετική Ένωση προχώρησαν στην κατασκευή νέων, πιο ισχυρών πυρηνικών βομβών (υδρογόνου). Οι Σοβιετικοί στο διάστημα αυτό τάχθηκαν σταθερά ενάντια στη χρησιμοποίηση των ατομικών όπλων, σε σύμπλευση με το μεγαλειώδες παγκόσμιο φιλειρηνικό κίνημα που δημιουργήθηκε εκείνη της εποχή, χωρίς όμως να βρουν ανταπόκριση από την πλευρά των ΗΠΑ.

Σήμερα που το σοσιαλιστικό στρατόπεδο δεν υπάρχει εδώ και πολλές δεκαετίες και οι πολεμικές αναμετρήσεις φέρνουν ακόμα πιο κοντά το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου -ακόμα και με πυρηνικά όπλα- είναι ολοφάνερη η ανάγκη ύπαρξης αντιπολεμικού κινήματος ώστε να μπει φραγμός στα καταστροφικά σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Πηγές

1. «Η σοβιετική ατομική βόμβα. Μια ιστορία επιστήμης, τεχνολογίας, πολιτικής και κατασκοπίας», Χ. Τρικαλινός
2. «Από τη Γιάλτα στο Βιετνάμ», David Hogowitz, εκδ. ΚΑΛΒΟΣ
3. «Ιστορία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου», Ρεμόν Καρτιέ, εκδόσεις ΠΑΠΥΡΟΣ - ΛΑΡΟΥΣ, τόμος Β'
4. «Παγκόσμια Ιστορία», τόμοι 11,12, Ακαδημία Επιστημών Σοβιετικής Ένωσης, εκδ. Μέλισσα
5. «1917-1953. Η ιστορία διδάσκει και εμπνέει» Βασίλης Σαμαράς, εκδ. Προλεταριακή Σημαία
6. «Γιάλτα ή Πότονταμ», Βασίλης Σαμαράς, εκδ. Προλεταριακή Σημαία Σ.Σ.

Για γέλια και για κλάματα οι εξαγγελίες Μητσοτάκη για τη Θεσσαλονίκη

Από το πακέτο των κυβερνητικών υποσχέσεων λίγο πριν τη ΔΕΘ δεν έλειψαν φέτος οι εξαγγελίες για πολυδιάστατες παρεμβάσεις στη Θεσσαλονίκη. Η μεγάλη φτωχομάνα αναγορεύτηκε ξανά σε «πύλη εισόδου και εξόδου για τη βόρεια Ελλάδα και για ολόκληρα τα Βαλκάνια». Οι καθιερωμένες συναντήσεις του πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη με «παραγωγικούς και επιστημονικούς φορείς» της βόρειας Ελλάδας κατέληξαν σε δηλώσεις που μπορούν να προκαλέσουν από γέλια μέχρι κλάματα στους Θεσσαλονικείς.

Γέλιο προκαλούν οι εξαγγελίες για ... ανάπτυξη και τεχνολογικά πάρκα (βλ. Thess InTech) σε μια πόλη που ασφυκτιά από την ανεργία (πάνω από 30% σύμφωνα με το ΕΚΘ), ενώ το κύμα λουκέτων ακόμα και σε κεντρικούς δρόμους δεν έχει τελειωμό. Την ώρα που σε περιοχές όπως η Καλαμαριά και η Τούμπα πληθαίνουν τα κλεισίματα μαγαζιών στην εστίαση, ενώ οι δυτικές περιοχές της Θεσσαλονίκης μαστίζονται από όλο και μεγαλύτερη φτώχεια και ανεργία, οι δηλώσεις περί βελτίωσης της οικονομίας που υποτίθεται ότι ήδη έχει έρθει (!) προαναγγέλλουν τι είδους ανάπτυξη (για λίγους κι εκλεκτούς) οραματίζονται στο μέλλον... Και βέβαια, η δραστηκή μείωση των εισακτέων φοιτητών στις σχολές του ΑΠΘ, που επέφερε η Ελάσιστη Βάση Εισαγωγής, πρόκειται να πλήξει ακόμη περισσότερο την οικονομική ζωή του κέντρου της πόλης μέσα στα αμέσως επόμενα χρόνια.

Γέλιο προκαλούν και οι νέες υποσχέσεις για την ολοκλήρωση του μεγάλου

ανέκδοτου της πόλης, του Μετρό, που μετατίθεται από χρόνο σε χρόνο εδώ και πάνω από 35 χρόνια. Την ώρα που η πόλη πνίγεται από την κυκλοφοριακή συμφόρηση, την έλλειψη χώρων στάθμευσης και συγκοινωνιών, όλες οι κυβερνήσεις, και εκ νέου η Νέα Δημοκρατία, κραυγάζουν ότι κάποτε θα παραδώσουν... μία (!) γραμμή μερικών σταθμών στους εκατοντάδες χιλιάδες ταλαιπωρημένους κατοίκους της.

Όσο για την κατασκευή της υπερυψωμένης ταχείας λεωφόρου (fly-over), μήκους 13 χιλιομέτρων στο ανατολικό τμήμα της περιφερειακής οδού, αυτή είναι από τις εξαγγελίες που προκαλούν τρόμο. Πρόκειται για ένα έργο που κατά την κατασκευή του θα παραλύσει ολόκληρη τη Θεσσαλονίκη, προκαλώντας έμφραγμα στον περιφερειακό για άγνωστο χρονικό διάστημα μέχρι να ολοκληρωθεί (μιας και όλα τα έργα στην πόλη αυτή ολοκληρώνονται με ταχύτητα φωτός), καταστρέφοντας παράλληλα ιστορικούς συνοικισμούς στον διάβα της.

Τρόμο προκαλεί και η διαπίστωση του Κυριάκου Μητσοτάκη ότι για το πρόβλημα της συγκοινωνίας δεν φτάνει η έλλειψη λεωφορείων, αλλά η έλλειψη... οδηγών (!), δηλώνοντας εμμέσως ότι καινούργια λεωφορεία η Θεσσαλονίκη δεν θα δει ποτέ! Και βέβαια, ο γαλάζιος προστατευόμενος, νυν δήμαρχος και εκ νέου υποψήφιος, κος Ζέρβας, θυμήθηκε λίγο πριν από τη ΔΕΘ και τις δημοτικές εκλογές να δηλώσει ότι ο «Ο ΟΑΣΘ χρειάζεται τουλάχιστον 300 λεωφορεία», όταν ο ίδιος δεν κουνούσε το μικρό του δαχτυλάκι, παρά έκανε πλάτες στην κυ-

βέρνηση αγοράζοντας μερικά σαράβαλα με τα λεφτά των ίδιων των Θεσσαλονικέων.

Και βέβαια, τι άλλο παρά γελοίες είναι οι κυβερνητικές υποσχέσεις για καλύτερη ποιότητα ζωής σε μια πόλη που πλημμυρίζει κάθε φορά που απλώς ... βρέχει, επειδή δεν υπάρχει σύστημα απορροής των υδάτων. Σε μια πόλη που ζέχνει από τη βρομιά γιατί το προσωπικό καθαριότητας και τα οχήματα είναι λιγοστά, ενώ οι κάδοι απορριμμάτων και οι δρόμοι δεν πλένονται ποτέ. Κούφια λόγια για ανάπτυξη σε μια Θεσσαλονίκη

που πονάει, όπως και το σύνολο της ελληνικής υπαίθρου, από την έλλειψη δομών περίθαλψης και πρόνοιας. Την ίδια ώρα που σημαντικά νοσοκομεία της πόλης είδαν λουκέτο την τελευταία δεκαετία (βλ. Λοιμωδών, Παναγία) και δεν επαναλειτούργησαν ούτε εν μέσω πανδημίας, προβάλλεται σήμερα η κατασκευή παιδιατρικού νοσοκομείου ως «χάρη» και «αγαθοεργία» εφοπλιστικού ιδρύματος. Σας περιμένει λοιπόν η Θεσσαλονίκη κύριε... βουλευτή και πρωθυπουργέ και θα σας υποδεχτεί όπως αρμόζει στην πολιτική σας. Στους δρόμους,

Το ιδιωτικό «μάτι» του νόμου και της τάξης

Περισσότερη αστυνόμευση ζητάει ο «νομοταγής» πολίτης, σύμφωνα με το πνεύμα της εποχής. Είτε επειδή είχε πέσει θύμα αλλεπάλληλων κλοπών, γεγονός που τον καθιστούσε αυτομάτως, ηθελήμενα ή αθέλητα, «νοικοκυραίο» υπερασπιστή της αστυνόμευσης, είτε επειδή από άποψη αρχής ήταν του νόμου και της τάξης. Η «περισσότερη αστυνόμευση» (στις γειτονίες έως τα πανεπιστήμια) πέρασε από τη δέσμευση στην πραγματικότητα με τις γνωστές παρενέργειες. Τα σώματα ασφαλείας ενισχύθηκαν σε δύναμη και εξοπλισμό. Η αστυνομοκρατία επανήλθε (μιας και... μας έλλειψε στο παρελθόν) με τις αυθαιρεσίες που ενίοτε κόστισαν ανθρώπινες ζωές. Το κράτος έγινε ο αστυνόμος με μια σχεδόν απεριόριστη εξουσία. Οι νόμοι αυστηροποιήθηκαν και τα πλημμελήματα έγιναν εγκλήματα. Κα αφού αγνοήθηκαν οι κοινωνικές αιτίες της παραβατικότητας (ακόμη και αυτή των ανηλίκων), μιας και «αποδείχθηκε» σύμφυτη με την ανθρώπινη φύση, εναποτέθηκαν οι ελπίδες στην καταστολή.

Ωστόσο, το πρόβλημα επιμένει. Όπως και οι θιασώτες της καταστολής επιμένουν (τι θιασώτες θα ήταν, άλλωστε) στο ότι χρειάζεται, απλά, «περισσότερη καταστολή». Ιδίως η παραβατικότητα της «χωρίς μέλλον» νεολαίας των πολυάριθμων και πολύμορφων αποκλεισμών (κοινωνικών, εκπαιδευτικών, επαγγελματικών) που αποτελούν... το μέλλον αυτής της χώρας. Κι αφού το κράτος «δεν μπορεί να ανταποκριθεί» (ας μη τα περιμένουμε όλα από το κράτος) έρχεται και εδώ η ιδιωτική πρωτοβουλία για να δώσει «λύσεις»: με μια ιδιότυπη εφαρμογή των ΣΔΙΤ, δηλαδή, τη σύμπραξη κράτους και ιδιωτικού τομέα, με την «εγκληματικότητα» να ορίζεται (και) με τα κριτήρια του ιδιώτη.

Ομάδα παρακολούθησης και αναφοράς με βάρδιες και ωράριο συγκρότησαν κάτοικοι της Κηφισιάς με την εξαιρετικά... επαγγελματική ονομασία

«Kifissia Watch». Αποστολή τους είναι να κάνουν πεζές περιπολίες και παρακολουθήσεις, με στόχο να αναφέρουν στις αρμόδιες αρχές περιστατικά βίας ανηλίκων και κακόβουλες (;) ή εγκληματικές συμπεριφορές. Σε καμία περίπτωση δεν θα παρεμβαίνουν, αφού «εκπαιδεύτηκαν» (από ποιους;) μόνο στο να παρακολουθούν και «διακρίνουν» τους παραβάτες. Σύμφωνα με την πρακτική αντίστοιχων ομάδων εξ Αμερικής, από τις οποίες και εμπνευστήκαν. Πρόκειται, δηλαδή, για... αμερικανιά και είναι, μάλλον, περιττό να αναφερθούμε στα αποτελέσματα που είχε εκεί για τους απλούς πολίτες (ιδιαίτερα στους Αφροαμερικανούς). Φυσικά, τη λογική της «μη παρέμβασης» επιτάσσει και η κοινή (ατομικιστική) λογική: Μην ανακατεύεσαι και φώναζε την αστυνομία.

Προς βοήθεια της ομάδας κατοίκων της Κηφισιάς έσπευσαν φίλιες δυνάμεις από την Ερυθραία και την Εκάλη (ως έκφραση ταξικής αλληλεγγύης, προφανώς). Οι ίδιοι περιγράφουν την όλη επικείμενη σαν μια απλή βόλτα που... παριστάνουν ότι κάνουν (όπως και οι ίδιοι ομολογούν!) σε περιοχές με μεγάλη συγκέντρωση ανηλίκων. «Θαυμάσια πρωτοβουλία!», αναφωνούν σύσσωμα τα μέσα εξαπάτησης. Πρότυπο εθελοντισμού που δείχνει «κοινωνικό ενδιαφέρον», κι ας πρόκειται για υπόδειγμα αποδοχής και προώθησης της κοινωνικής αδιαφορίας, αφού κινείται στη λογική της «περισσότερης καταστολής».

Η επιμονή της «Kifissia Watch» στο χαλαρό στυλ και στα πολλά χαμόγελα δεν τους απαλλάσσει από τη «ρετινιά». Ότι η δράση τους προσομοιάζει αφάνταστα τον παραδοσιακό χαφιέ της γειτονιάς. Προσβολή ή όχι των «αγαθών» προθέσεων της «Kifissia Watch», οι αναλογίες και οι συσχετίσεις καθίστανται αναπόφευκτες.

Έχουμε «καουμπόιδες» και «σερίφηδες» να κυνηγούν με καρμπίνες και ενίοτε να πυροβολούν, να φυλακίζουν, να κραυγάζουν «κάψτε και σκοτώ-

στε» όποιον φαίνονταν ύποπτος στους ίδιους ή είχε όντως διαπράξει έγκλημα. Το περίφημο «κράτος δικαίου» αλλά και το, ακόμη πιο περίφημο, μονοπώλιο της βίας που κατέχει, αμφισβητείται «εκ των έσω». Κι ας χαιρεί μεγάλης εκτίμησης η «αυτοδικία» και η «εθελοντική εργασία» για την πάση θυσία προστασία της ιδιοκτησίας... και της πατρίδας.

Όλοι βέβαια γνωρίζουμε ότι ο περιορισμός της νεανικής παραβατικότητας δεν σχετίζεται με την αστυνόμευση, γιατί αφορά τις «καλές πρακτικές» φτωχοποίησης μεγάλου μέρους του πληθυσμού, που οδήγησαν σε μια παρατεταμένη κοινωνική-οικονομική-ιδεολογική-πολιτική σήψη και παρακμή. Βέβαια, το ζήτημα για ορισμένους είναι να «προστατεύσουμε το δικό μας παιδί». Μόνο που κανένας δεν προστατεύεται και δεν εξαιρείται από μια κοινωνία θεσμοθετημένης κατάρρευσης και παρακμής.

Ένας αντιδραστικός ιστός υφαίνεται αργά αλλά σταθερά και με «ανάλαφρη» διάθεση, πιο ανατριχιαστική και από το ίδιο τον «ιστό». Στοχεύει στην κοινωνία... της παρακολούθησης, της επιτήρησης και των «κυριλέ χαφιέδων», που στην υπηρεσία του συστήματος και της αστυνομίας θα συντείνουν τη νέα γενιά μη τυχόν και έρθει σε επαφή με την «παλαβή ιδέα» της αμφισβήτησης. Γιατί αυτό είναι το τελικό αποτέλεσμα και ο τελικός σκοπός. Το ανώτατο στάδιο αυτής της αντιδραστικής πορείας περιγράφεται περίφημα στο έργο του Μπρέχτ «Τρόμος και αθλιότητα του Γ' Ράιχ». Κι όσο το «Ράιχ» του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος κυριαρχεί, θα βαδίζουμε ακριβώς εκεί. Χωρίς καμία διάθεση κινδυνολογίας, είναι μια πορεία «εκ των πραγμάτων». Πρέπει, συνεπώς, να συγκροτηθούν οι δυνάμεις για μια αντιστροφή αυτής της αντιδραστικής πορείας. Και οι λύσεις βρίσκονται στην ενεργητική συμμετοχή της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας που έχει ανάγκη από μια άλλη πορεία.